

குரை பிக்காசு ஓரு

அனைவருக்குமான
பொருளியல்

கணவரமன்

କାର୍ତ୍ତିକ ରୂପ ମିଶାର୍!

அனைவருக்குமான பொருளியல்

காஸு ஒரு பிசாசு

வெளியூப்பி நாயக்குமாரன்

காஸ ஒரு பிசாசு (கட்டுரைகள்)

கலையரசன்

முதற்பதிப்பு: டிசம்பர் 2011

வெளியீடு: கருப்புப் பிரதிகள்

பிள்ளை, பப்பு மஸ்தான் தர்கா, லாயிட்ஸ் சாலை

சென்னை 600 005 பேச: 94442 72500

மின்னஞ்சல்: karuppupradhigal@gmail.com

© கலையரசன்

நூல் வடிவமைப்பு: ஜீவமணி

முகப்பு வடிவமைப்பு: விஜயன்

அச்சாக்கம்: ஜோநி என்டர்பிரைசன், சென்னை 600 005

விலை: ரூ. 75.00

KAASU ORU PISAASU (Collection of Essays)

Kalaiyaran

First Published: December 2011

by **Karuppu Pradhigal**

B55, Pappu Masthan Darga, Loyds Road

Chennai - 600 005, Tamil Nadu, South India.

E-mail: karuppupradhigal@gmail.com, Cell: 94442 72500

© Kalaiyaran

Book Layout: Jeevamani

Cover Design: Vijayan

Printed by: Jothy Enterprises, Chennai 600 005

Price: Rs. 75.00

Copies also available at:

UYIRMEI,

Kaptein Linges vei 9A,

6006 Aalesund,

Norway.

E-mail: banu.nor@gmail.com

காசி ஒரு மிசாசி!

அனைவருக்குமான பொருளியல்

கலையரசன்

கருப்பு
மின்திகள்

ஆய்ரோப்பிய நாடுகளிலும், அமெரிக்காவிலும் நடந்து கொண்டிருக்கிற பொருளாதார வீற்ச்சிகளுக்கான பின்னுள்ள முதலாளியத்தின் அரசியற் சுதாங்களை அம்பலப்படுத்துகின்றன தோழர் கலையரசனின் இருப்பத்திடையமுக் கட்டுரைகள் அடங்கிய இத்தொகுப்பு.

வங்கி முதலாளிகளின் போர் முதலீடுகள், அவர்களின் வீட்டுக்கடன் கொள்ளலைகளால் வீதிகளில் குடியேறிக் கொண்டிருக்கும் மக்கள், மக்களின் வரிப்பனத்திலேயே வங்கி கொள்ளலையாக்களை பாதுகாக்கும் அரச பயங்கரவாத செயல்கள், இவர்களுக்கான பேரரண்யாய், பிரச்சார பாதுகாவலனாய் திகழும் மீடியாக்களின் அரசியல், இத்தகைய நவ காலனியத்தில் பறியோகும் நாடுகளின் இறைமைகள் என விரிந்த புலத்தில் விவாதங்களை நிகழ்த்தும் வண்ணம் இக்கட்டுரைகள் எழுதப்பட்டுள்ளன.

மிக சீரிய மொழியில், அதே சமயம் எனிய மனிதர்களையும், உலக பொருளாதாரம், தகவல் தொழில் நுட்பம் தளங்களில் இன்று நிகழ்ந்து கொண்டிருக்கும் பேராறிகள், மாற்றங்கள் சார்ந்த கருத்தியல் உரையாலுக்குள் உள்ளிழுக்கும் ஆற்றலையும் இந்நால் தன்னகத்தே கொண்டுள்ளது அதன் பலமாய் கருதலாம்.

தமிழ்த் தேசியம், இந்திய தேசியம், சர்வதேசியம் என இருந்த நமது தேர்வகளுக்கப்பாலிருந்து இன்று நம்மை வீழ்த்தி வருகிறது சந்தை தேசியம், மேற்குலகில் இன்று முதலாளியத்திற்கு நெருக்கடி நேரிட்டுள்ளதாக இமலோட்டமான உள்ளிலையில் கொண்டாட்டங்களை முன் வைக்கும் இந்திய மனிதலைகளையும் நுட்பமான விவரங்களை சுட்டிக்காட்டி எச்சரிக்கவும் செய்யும் சமகாலத்தின் மிக முக்கியப்பிரதி இது.

இந்நாலை உயிர்மெய் (நார்வே)யுடன் இணைந்து வெளியிடும் வாய்ப்பை நவ்கிய தோழர் கலையரசனுக்கு நன்றிகள். மிக அழகாகவும், நேர்த்தியாகவும் நூலை வடிவமைத்த தோழர், ஜீவமணிக்கும், நன்பர் விஜயனுக்கும், பதிப்பு முயற்சிக்கு பலமாய் நிற்கும் நன்பர்கள் அழுதா, ஒஷாபா சக்தி, மதிவன்னன், புனிதபாண்டியன், விஜய் ஆண்த் (பொக்கனரு) அனைவருக்குமான நன்றிகளை தெரிவிக்கிறோம்.

தோழமையுடன்,
நீலகண்டன்

உள்ளே...

□ முன்னுரை	7
01. வீடு வரை கனவு, காடு வரை கடன்	9
02. வள்ளல் புஷ் வழங்கும் “வங்கி சோஷலிசம்”	13
03. சேரிக்குள் தஞ்சமடையும் அமெரிக்க கனவு.....	16
04. மனித அழிவில் லாபம் தேடும் வங்கிகள்	19
05. லாபம் முதலாளிகளுக்கு, நட்டம் மக்களுக்கு	22
06. வரிப்பணத்தில் வங்கிக் கொள்ளையர் கொண்டாட்டம்	25
07. முதலாளித்துவத்தின் சொல்லப்படாத இரகசியங்கள்	27
08. கிழியர்கள் சோஷலிசத்தில் நம்பிக்கை இழந்து விட்டார்களா?	29
09. ஊழியர்களின் ஊதியத்தை தீரும் முதலாளிகள்	34
10. பொருளாதார நெருக்கடியும், பொருளீட்டும் பொறுக்கீகளும்	37
11. சுதந்திர சரண்டல் வல்லயம்	44
12. இலங்கையின் பெண்கள் பொருளாதாரத்தின் தூண்கள்	51
13. கிழக்கே நகரும் உலக அதிகார மையம்	58
14. கணணி மென்பொருளே! கலியுக பரம்பொருளே!!	62
15. அமெரிக்க வறுமையில் செழிக்கும் இந்திய ‘கால் சென்டா’	70
16. அதிகம் சம்பாதிப்பது தேச நலனுக்கு கேட்கலாம்	72
17. உலக (உணவுக் கலவர) வங்கி	76
18. தனியொருவனுக்கு உணவில்லையெனில் கடைகளை சூறையாடுவோம்	79
19. சிக்காகோ தொழிற்சாலை தொழிலாளர் உடமையாகியது	81
20. பயங்கரவாத நாடுகளின் பட்டியலில் ஜஸ்லாந்து!	83
21. ஐஸ்லாந்தில் புரட்சி, ஆட்சியாளர் மிரட்சி	86
22. கிரேக்க மாணவர் எழுச்சி, ஏதென்ஸ் நகரம் தீப்பிடித்தது	89
23. தொட்டில் ஜனநாயகம் தொடர் புரட்சி வரை	91
24. கிரீஸில் புரட்சிகர ஆயுதப் போராட்டம் ஆரம்பம்	95
25. கிரீஸ் மக்களைத் தாக்கும் முதலாளித்துவ பயங்கரவாதம்	97
26. ஐரோப்பாவை மிரட்டும் கிரேக்கப் புரட்சி!	101

முன்னுரை

2008 ம் ஆண்டு, உலகை உலுக்கிய வீட்டுக்கடன் நிதி நெருக்கடியின் தாக்கம் உலகம் முழுவதும் எதிராலித்தது. அமெரிக்காவில் மையம் கொண்ட நெருக்கடி, ஜேரோப்பா ஆசியா எங்கும் பரவியது. வாங்கிகள், தொழில் நிறுவனங்கள் தீவாலாகிள். லட்சக்கணக்கான மக்கள் வேலையிழுந்தனர். அந்த நேரத்தில் தீரந்த பொருளாதாரக் கொள்கை குறித்த அதிருப்தியும், சந்தை குறித்த விமர்சனங்களும் பரவலாக எழுந்தன. அது வரை காலமும் முதலாளித்துவம் பொருளாதாரத்தை சிறப்பானதாக கூறிக் கொண்டிருந்தவர்கள். அதன் குறைகளை பகிராங்கமாக ஏற்றுக் கொண்டார்கள். இந்த தருணத்தில், தீமெரன் வருமானம் இழுந்த சாமானிய மக்கள் மத்தியிலும் பொருளாதாரம் குறித்து அறியும் ஆவல் மேலோங்கியது. அதுவரை காலமும் மிகச் சிக்கலான பொருளாதார அடிப்படைகளை, துறை சார்ந்த நிபுணர்கள் பொது மக்களுக்கு தெளிவு படுத்தவில்லை.

நெருக்கடிக்கு பின்னர் தோன்றிய விழிப்புணர்வு, சாதாரண மக்கள் மத்தியிலும் பொருளாதாரம் என்றால் என்ன என்று அறியும் ஆவலை தூண்டியது. அதன் விளைவாக உருவானதே இந்த நூலில் உள்ள கட்டுரைகள். இவற்றை எழுதிய நான் ஒன்றும் பொருளாதார நிபுணர் அல்ல. எம்மைச் சுற்றியுள்ள பொருளாதார பொது கொள்ள, பல்கலைக்கழகத்தில் பொருளியல் படிப்பில் பட்டம் அவசியமில்லை. பொருளாதார நெருக்கடிகளை ஒரு சாதாரண உழைப்பாளியர்க எதிர்கொண்டேன். அதனால் பாதிக்கப்பட்ட பல்லாயிரக் கணக்கான மக்களில் நானும் ஒருவன்.

ஆகவே எமது தலைவிதியை தீர்மானிக்கும் புரிந்து கொள்ள எமக்கு உரிமை உண்டு என நம்புகிறேன்.

அந்த தெடல் இங்குள்ள கட்டுரைகள் எங்கும் விரவிக் கிடக்கின்றது. தற்போது பொருளாதார நெருக்கடியில் இருந்து முதலாளித்துவம் மீண்டும் விட்டதாக கருத்துகள் திணிக்கப்படுகின்றன.

இருப்பினும் சந்தைப் பொருளாதாரம் நெருக்கடி எனும் சூழ்நிக்குள் அடிக்கடி சிக்கிக் கொள்வது வழமை.

இந்த நூலில் உள்ள கட்டுரைகளை, 2008 ஆண்டு கால பின்புலத்துடன் வாசிக்கவும். நாம் மீண்டும் ஒரு பொருளாதார நெருக்கடியை எதிர்பார்த்துக் காத்திருக்கிறோம். அப்படியான தருணத்தில், கடந்த காலத்தை பின்னோக்கிப் பார்க்க, அவற்றில் இருந்து பாடங்களைக் கற்றுக் கொள்ள எனது கட்டுரைகள் உதவும் என நம்புகின்றேன்.

இந்த நூலில் உள்ள கட்டுரைகள் பெரும்பாலும் தற்கால பொருளாதார அமைப்பை விரிசிக்கின்றன. இருப்பினும் சில செய்திக் கட்டுரைகள், மேற்குலை நாடுகளில் தன்னொழுச்சியாக தோன்றிய மக்கள் போராட்டங்களையும் பதிவு செய்துள்ளன.

ஒரு தேசத்தின் பொருளாதாரக் கட்டமைப்பு பாதிக்கப்படும் பொழுது, வேலை நிறுத்துங்கள், ஆர்ப்பாட்டங்கள் மட்டுமல்லது, ஆயுதப் போராட்டங்களும் வெடிக்கின்றன. பொருளாதாரத்திற்கும் அரசு அடக்குமுறைக்கும், தீவிரவாதத்திற்கும் நெருங்கிய தொடர்பிருக்கிறது. மக்கள் மாற்றங்களுக்காக காத்திருக்கிறார்கள். சிறு பொறியில் இருந்து காட்டுத் தீவிரவாதத்திற்கும் நெருங்கிய தொடர்பிருக்கிறது. மக்கள் மாற்றங்களுக்காக காத்திருக்கிறார்கள். சிறு பொறியில் இருந்து காட்டுத் தீவிரவாதத்திற்கும் நெருங்கிய தொடர்பிருக்கிறது. மக்கள் மாற்றங்களுக்காக காத்திருக்கிறார்கள்.

அன்புடன்
கலையரசன்

வீடு வரை கனவு, காடு வரை கடன்

அமெரிக்க வங்கிகளின் அகங்காரம் அழிந்த கதையிது. முதலாளித் துவத்தை காப்பாற்ற, சொந்த மக்களை பலி கொடுத்த “ஜக்கிய அமெரிக்க சோஷலிச குடியரசின்” (முதலாளிகளுக்கு மட்டும்) தோற்றம் இது. “அமெரிக்க கனவு” ஓவ்வொரு அமெரிக்க பிரிசையும் சொந்த வீடில் வாழ வேண்டுமென்ற கனவு இன்று சுக்குநூராக நொறுங்கிப் போய் கிடக்கின்றது. அமெரிக்காவில் எழுந்துள்ள நிதி நெருக்கடி பல வங்கிகளை திவாலாக்கிய விவகாரம் பற்றிய உண்மையான தகவல்கள் பல வெகுஜன ஊடகங்களால் தமிழ் மக்களுக்கு மறைக்கப்பட்டதால் எழுந்துள்ள தேவையை ஒட்டி இந்த கட்டுரையை எழுதவேண்டியுள்ளது.

ஒரு வீடு வாங்குவது தொடர்பாக நமது நாடுகளுக்கும், அமெரிக்க-ஜீரோப்பிய நாடுகளுக்குமிடையில் உள்ள வேறுபாடுகளை முதலில் பார்ப்போம். நமது நாடுகளில் (பணக்காரரை விட்டுவிட்டால்) ஒரளவு நல்ல மாத வருமானம் எடுக்கும் நடுத்தர மக்கள், சிறுகச் சிறுக சேர்த்த சேமிப்பு பணத்துடன், தமது சொத்துகள் எதையாவது அடமானம் வைத்து வங்கி கொடுக்கும் கடனையும் வைத்து வாங்குவார்கள். பணக்கார மேற்குலக நாடுகளில் தகைமையற்ற தொழிலாளிக்கும் கிடைக்கும் சம்பளம் சராசரி ஆயிரம் டாலர் ஆகில், அவர் ஒரு லட்சம் டாலர் பெறுமதியான வீட்டை வாங்குவாராகில், அவர் அதற்காக பெற்றுக்கொள்ளும் கடனை 20 அல்லது 30 வருடங்களில் கட்டி முடிப்பார் என்ற எதிர்பார்ப்பில், வங்கிகள் Mortgage (அடமானம்) பத்திரத்தில் கையெழுத்து வாங்கிக் கொண்டு கடன் கொடுக்கின்றன. அந்தக் கடனுக்கு தகுதி பெற நிரந்தர வேலை இருப்பது அவசியம் போன்ற பிற நிபந்தனைகள் உள்ளன. நமது நாடுகளுடன் ஒப்பிடும் போது, மேற்குலக நாட்டு பிரசை ஒருவர் தன்னை தானே அடமானம் வைத்துக் கொள்கிறார்.

ஜூரோப்பாவில் விதிகள் கடுமையாக உள்ளன. ஒரு வீட்டை வாங்கியவர், சில வருடங்களுக்கு பின்னர் விற்றால், இன்னொரு வீடு வாங்கிக் கொள்ளுமாறு நிர்ப்பந்திக்கப்படுகின்றனர். காரணம், கடன் கொடுத்த வங்கிகள் அந்தப்பணம் முழுமையாக தமக்கு வட்டியுடன் வரவேண்டுமென நினைக்கின்றன. ஒருவேளை நிரந்தர வேலை பறிபோனால், வாங்கிய வீட்டை விற்றுவிட்டு, வாடகை வீட்டில் குடியேற வேண்டியிருக்கும். கடன் வாங்கியவர் காலக்கெடுவுக்குள் இறந்தால், வீட்டுக்கடனை வங்கிகள் திரும்பப்பெற ஆயுட்கால காப்புறுதி கட்டியிருக்க வேண்டும். அல்லது அந்த வீட்டில் வசிக்கும் மனைவி, பிள்ளைகள், தொடர்ந்து கட்ட வேண்டும். இங்கிலாந்திலும், அமெரிக்காவிலும் இந்த விதிகள் கடுமையாக இல்லை.

எண்டனில் எனக்குத் தெரிந்த சிலர், மாதம் 800 பவுன் வருமானம் எடுப்பவர்கள், வாங்கிய வீட்டிற்கு மாதம் 1000 பவுன் Mortgage கட்டுவதை பார்த்தேன். அது எப்படி சாத்தியம் என்று கேட்டால், அங்கே சில வங்கி ஊழியர்கள் செய்யும் ஊழலால், அதாவது போலி பத்திரிகைகள் தயாரித்து, வருமானத்தை கூட்டி காட்டி Mortgage எடுப்பது தெரிய வந்தது. அமெரிக்காவிலும் அது போன்ற நிலைமை எப்போதும் இருந்து வந்தது. ஆனால் தற்போது எழுந்திருக்கும் நிதி நெருக்கடி, அதன் காரணமாக எழவில்லை. மோசடியே வங்கிகளின் அலுவலக செயல்முறையாக மாறியதன் விளைவு இது. சில வங்கி முகவர்கள் வருமானம் பற்றி எதுவும் கேட்காமலே கடன் கொடுத்த விடயம் தற்போது அம்பலத்திற்கு வந்துள்ளது.

அதற்கு முன்னர் அமெரிக்க வங்கிகளின் அகங்காரம் பற்றி சிறிய அறிமுகம். முதலாளித்துவ வளர்ச்சியின் உச்சகட்டமாக, அமெரிக்கா வில் வங்கிகள் அனைத்து நிறுவனங்களையும் (அது உற்பத்தி துறையாகட்டும், அல்லது சேவைத் துறையாகட்டும்) தங்கள் கட்டுப்பாட்டின் கீழ் வைத்துள்ளன. ஒரு கம்பனி நடத்துவதற்காக வங்கியிடமிருந்து பெறப்படும் கடன் (Liquidity) மட்டும் இதற்கு காரணமல்ல. பல நிறுவனங்களின் பெரும்பான்மை பங்குகளை வங்கிகளே வாங்கி, பிரதிநிதிகளை கொண்டு பங்குதாரர் கூட்டத்தில் தமது செல்வாக்கை நிலைநிறுத்துகின்றன. அப்படித்தான் வீடு கட்டிக் கொடுக்கும் (ரியல் எஸ்டேட்) கம்பனிகளிலும் வங்கிகள் ஆளுமை கொண்டிருந்தன. அந்த அகங்காரமே அவர்களின் வீழ்ச்சிக்கும் காரணமானதை பின்னர் பார்ப்போம்.

அனேகமாக 2001 ம் ஆண்டிற்கு (செப்டம்பர் 11ன் தாக்கம்?) பிறகாக, அமெரிக்க மக்கள் அதிகம் செலவளிக்க வைக்க வேண்டும் என்று அமெரிக்க அரசு விரும்பியது. பணம் ஓடித் திரிய வேண்டும் என்பது

சந்தை பொருளாதார தாரக மந்திரம். நாம் செலவளிக்கும் ஒவ்வொரு சதமும், எங்கேயோ ஒருவருக்கு வருமானமாக போய்ச்சேருகின்றது, என்பதை நினைவில் வைத்துக் கொள்ளுங்கள். அதன்படி, கடன் வழங்கும் விதிகளை தளர்த்த அரசாங்கமும், வங்கிகளும் முன்வந்தன. சந்தேகத்திற்கிடமின்றி இது பலரை கடன் வாங்க வைத்திருக்கும். ஆகவே வழமைக்கு மாறாக, வருமானம் குறைந்தோரும், அல்லது எந்த வருமானமும் இல்லாதவர்களும் வீடுகளை வாங்கத் தொடங்கினர். இதனால் யாருக்கு என்ன லாபம்? இப்போது தான் வங்கிகளை திவாலாக்கிய மாபெரும் பங்குச்சந்தை சூதாட்டம் ஆரம்பமாகின்றது.

(நமது நாடுகளில் “ரியல் எஸ்டேட் கம்பனி” என்று அறியப்பட்ட) வீடு விற்கும் நிறுவனங்கள் பல்லாயிரக்கணக்கான புதிய வீடுகளை கட்டி விற்றுத்தள்ளின. Mortgage முறையின் கீழ், ஒருவர் அந்த வீட்டை வாங்கி வங்கியிடம் அடமானம் வைக்கின்றார். அதற்கு வீட்டின் மொத்த விலையை வங்கி ரியல் எஸ்டேட் கம்பனி கையில் கொடுக்கின்றது. அடமானம் வைத்தவரோ, வீட்டின் விலையை மட்டுமல்ல, தரகர் கூலி, சட்டவாக்க கூலி, போன்ற வற்றை ரொக்கமாக கடன் என்ற பெயரில் வீடு வாங்கியவரின் தலையில் கட்டிவிடுகின்றது. கடனுக்கு வரும் வட்டி தான் வங்கிகளின் மிகப்பெரிய வருமானம். வழக்கமாக வீட்டு அடமானப் (Mortgage) பங்குகளை வங்கிகள் சந்தையில் ஏலம் விடுகின்றன. அதேநேரம் சாதாரண “வீட்டு சொந்தக்காரர்” மாதாமாதம் கட்டிவரும் வட்டிப்பண்தை ஆதாயப் பங்காக (dividend) லாபம் பார்க்கின்றன.

பங்குச்சந்தையில் ஒரு பக்கத்தில் சூதாடியே பணம் சம்பாதிப் பவர்கள் இருக்கின்றனர். ஊகவணிகத்தில் கில்லாடிகளான அவர்கள், வீட்டு அடமானப் பங்குகளை அதன் உண்மையான பெறுமதியை விட பலமடங்கு அதிகமாக உயர்த்தினார்கள். பங்குகளின் விலை அதிகரிக்கும் போது மகிழாதவர் யார் இருக்கமுடியும்? இந்த சூதாட்டத்தால் ரியல் எஸ்டேட் கம்பனிகள், முதலீட்டு வங்கிகள், பங்குச்சந்தை தரகர்கள், பங்குதாரர்கள் என்று ஒரு பெரிய கும்பலே பெரும் பணம் புரட்டியது. அமெரிக்காவில் இந்த “அற்புதம்” நடப்பதை கேள்விப்பட்டு, வெளிநாட்டு வங்கிகளும் அமெரிக்க அசையா சொத்துகளில் (இங்கே வீடுகள்) முதலிட்டன. அப்படி கடல்கடந்து முதலீட்டு லாபமிட்டிய பெல்ஜிய வங்கியான Fortis, நெதர்லாந்து வங்கியான ABN-Amro என்பன இன்று நெருக்கடிக்குள் சிக்கி, திவாலாகும் நிலையில் அவ்வளவு அரசாங்கங்களால் தேசியமயமாக்கப் பட்டுள்ளன.

நடந்தது என்ன? அமெரிக்க பங்குச்சந்தையில் நிதி நிறுவனங்கள் எல்லாம் சேர்ந்து, வீட்டு மனை வியாபாரம் பற்றி பல கட்டுக்

கதைகளை அவிழ்த்து விட்டன. விதி தளர்த்தலால், எந்தவித முன்யோசனையுமின்றி சேர்க்கப்பட்ட மக்களின் தொகையை காட்டித் தான் பங்குகளின் பெறுமதி கூடியது. ஆனால் அது ஒரு கற்பனாவாத பெறுமதியாக இருந்தது. பல வருடங்களாக யாரும் அதனை பொருட்படுத்தவில்லை. (பங்குச்சந்தையில் இதெல்லாம் சகஜம்). ஆனால் கடந்த வருடம் தான் வங்கிகளை எதிர்காலம் பற்றிய பயம் கவ்விக் கொண்டது. எந்த யோசனையுமின்றி, இத்தனை கோடி டாலர்களை அள்ளிக் கொடுத்திருக்கிறோமே, அது மீண்டும் எமது கைக்கு வருமா? என்று எழுந்த சந்தேகம் வங்கிகளை திவாலாக்கியது. பொய், புரட்டு, மோசடி நீண்ட நாளைக்கு நிலைக்க முடியாது. அதற்கு அவர்களே பலியாகிப் போனார்கள்.

இப்போது என்ன நடக்கிறது? குற்றம் செய்தவர்கள் யாரும் தண்டிக்கப்படவில்லை. மாறாக வெகுமானம் வழங்கப்பட்டுள்ளது. ஆம், அமெரிக்க திறைசேரி அதிகாரி போல்சன் அறிவித்த 700 பில்லியன் டாலர் உதவி, தமக்கு வேண்டிய வங்கிகள் திவாலாகாமல் தடுக்க வழங்கப்படுகின்றது. பாதிக்கப்பட்ட பொதுமக்களுக்கு (வீடு வாங்கி, நடுத் தெருவுக்கு வந்தவர்கள்) ஒரு சதம் உதவி கூட இல்லை. அதுவும் பொதுமக்களின் வரிப்பணத்தில் இருந்து வழங்கப்படும் உதவி. இறுதியில் வென்றது முதலாளித்துவம், தோற்றது மக்கள்.

பொருளாதார நெருக்கடி இப்போது தான் ஏற்படுவதவில்லை. முன்னர் ஒருமுறை தென் கொரியா, கார் உற்பத்தி பெருக்கத்தால், வாங்குவார் அற்று தேங்கிப்போய், அது உலகளாவிய பொருளாதார வீழ்ச்சியை ஒருவாக்கியது. அப்போது கார் கம்பனிகளை தென்கொரிய அரசு தேசியமயமாக்குவதை தடுத்தது I.M.F. (அதுவும் ஒரு அமெரிக்க நிதி நிறுவனம்). இன்று ஒரு சோஷலிச அரசுக்கு நிகராக, அமெரிக்க அரசாங்கம் வங்கிகளை தேசியமயமாக்கி வருகின்றது.

அமெரிக்க அரசாங்கம் வழங்கும் நிதியுதவி எதற்கு பயன்படுத்தப் படப் போகின்றது? நிச்சயமாக பங்குகளின் பெறுமதியை மீண்டும் அதிகரிக்க வைக்குமென்பதால், பங்குதாரர்கள் நிம்மதிப்பெருமூச்சு விடலாம். (இல்லாவிட்டால் தெருவுக்கு வரவேண்டியிருக்கும்). இந்த அரசு திறைசேரி நிதியை ஆதாயப்பங்கு வழங்கவும், அதைவிட மேல்மட்ட மானேஜர்களின் போனஸ் கொடுக்கவும் பயன்படுத்தப் படாது என்பது என்ன நிச்சயம்?

அப்பாவித்தனமாக நெருக்கடியில் சிக்கி வீடுகளை இழந்து நிரந்தர கடனாளிகளாகிய மக்களின் கண்ணீரை துடைப்பதை விட, முதலாளிகளின் செல்வம் குறையக்கூடாது என்பதிலே தான் அமெரிக்க அரசுக்கு அக்கறை.

வள்ளல் புஷ் யூங்கும் “வாங்கி சோஷிலிசம்”

“முதலாளித்துவ வர்க்கம் தனக்குச் சவக்குழி தோண்டுவோரையே அனைத்துக்கும் மேலாய் உற்பத்தி செய்கின்றது.” - கார்ல் மார்க்ஸ்,

160 வருடங்களுக்கு முன்னர். இந்த மேற்கோளை தற்போது நினைவு படுத்தி பார்ப்பவர்கள் வேறுயாருமல்ல; முதலாளித்துவ பத்திரிகைகள், பங்குச்சந்தை தரகர்கள், சந்தைப் பொருளாதார நிபுணர்கள் ஆகியோர்.

சோஷிலிச நாடுகள் மறைந்து, கம்யூனிசம் காலாவதியாகிப்போன சித்தாந்தம் என்று கொண்டாடப்பட்ட சோவியத் யூனியனின் வீழ்ச்சி காணும் முன்பே, மேற்கத்திய பொருளாதாரங்கள் நெருக்கடிக்குள் சிக்கியிருந்தன. அப்போது அதுபற்றி கதைக்காமல், புதிய சந்தைகளை சேர்த்துக் கொள்வதால், உலகமயமாக்கப்பட்ட பொருளாதாரம் வளர்ச்சியடையும் என்று எதிர்பார்க்கப்பட்டது. தொன்னாறுகளில் தகவல் தொழில்நுட்பப் (IT) புரட்சி ஏற்பட்டது. அது தான் இனி எதிர்காலம் என்று பலர் அந்த நிறுவனங்களில் முதலீடு செய்யவே, பொருளாதாரம் தாறுமாறாக வீங்கியது. பின்னர் தொண்ணாறுகளின் இறுதியில் பலமான சரிவுகளை கண்ட இதே தகவல் தொழில்நுட்பம், முதலாளித்துவ பொருளாதாரத்தை ஆட்டம் காணவைத்தது.

அதற்குப்பிறகு வீட்டுமனை துறை வளர்ச்சி பெற்றது. அதிக சம்பளம் எடுக்காத, கீழ் மத்தியதர வர்க்கத்தினர் கூட, வங்கிகள் கடன் கொடுக்கின்றன என்பதால் வீடு “வாங்கிப்”போட்டனர். வீட்டுக் கடனை குறிக்கும் “Mortgage” என்ற ஆங்கிலச்சொல், மரணம் என்ற பொருள்படும் “Mort” என்ற பிரெஞ்சு சொல்லில் இருந்து வந்தது. கடன்வாங்குபவர் சாகும்வரை கடனை அடைக்க வேண்டிவரும்

என்ற அர்த்தத்தில் அந்தச்சொல் புமக்கத்திற்கு வந்திருக்குமோ தெரியாது. அமெரிக்காவிலோ இந்த Mortgage விவகாரம் கடன் கொடுத்த முதலீட்டு வங்கிகளுக்கே மரண அடியாக விழு, செய்வதறியாமல் தினைக்கின்றன இதுவரை திவாலாகாத வங்கிகள்.

அமெரிக்கா 1930ல் ஏற்பட்ட பொருளாதார வீழ்ச்சிக்கு பின்னர், தற்போது தான் பெரும் நெருக்கடியை சந்திப்பதாக கூறப்படுகின்றது. அடுத்தடுத்து திவாலாகும் வங்கிகள், முழு பொருளாதாரத்தையே அதவாதாளத்திற்கு கொண்டு போகாமல் தடுக்க, அரசாங்கம் தலையிட்டு காப்பற்ற வேண்டும் என்ற வேண்டுகோள்கள் பல பக்கங்களிலுமிருந்து வருகின்றன. ஏற்கனவே இரண்டு வங்கிகளை தேசியமயமாக்கிய அமெரிக்க அரசாங்கம், பிற முதலீட்டு வங்கிகளை பின்னை எடுக்க 700 பில்லியன் டாலர் திட்டத்தை அறிவித்தது.

நல்லது. பிரான்ஸில் இதனை சிறப்பாக செய்துகாட்டினார்கள். அங்கே அதிக காலம் ஆட்சியில் இருந்த சோசலிஷ் கட்சியின் அரசாங்கம், நாட்டின் பொருளாதாரம் வீழ்ச்சியடையும் போது முக்கிய நிறுவனங்களை தேசியமயமாக்கும். பின்னர் பொருளாதாரம் நல்லபடியாக வந்த பின்னர் அவற்றை விற்றுவிடும். ஆனால் அமெரிக்காவின் கதை வேறு. அங்கே அவர்களது பொருளாதார அகராதியின் படி, அரசாங்கம் என்பது ஒரு “கெட்டவார்த்தை”. அரசாங்கம் பொருளாதாரத்தை நடத்தக் கூடாது, அதனை சந்தையின் போக்கில் விட்டுவிட வேண்டும் என்று கூறுபவர்களின் நாடு.

இயற்கையான பொருளாதாரமான, முதலாளித்துவத்தின் சித்தாந்தமான, தாராளவாதத்தின் (லிபரலிசம்) குருவான ஸ்கொட்லந்துகாரர் அடம் ஸ்மித் கூட அரசின் பங்கு பற்றி குறைத்து மதிப்பிடவில்லை. ஆனால் அமெரிக்கர்களின் புதிய லிபரலிச (Neo-Liberalism) கோட்பாடு, அரசாங்கம் என்பது தேவையற்ற ஒன்று, என்று கற்றுக் கொடுக்கின்றது. அதாவது இராணுவம், பொலீஸ் மற்றும் பிற அரசு அலுவலகங்களை மட்டுமே அரசாங்கம் நடத்த வேண்டும். பொருளாதாரத்தை சந்தை தீர்மானிக்கும்.

அப்படி சுதந்திரமாக விடப்பட்ட பங்குச் சந்தையில், ஊகவணிகம் செய்த சூதாடிகள் இன்று இந்த நிலைக்கு கொண்டுவந்து விட்டுள்ளதை, எல்லோரும் அவமானத்துடன் ஏற்றுக் கொள்கின்றனர். ஐரோப்பாவில் அரசாங்கம் தலையிட்டு ஊகவணிகம் செய்யும் பங்குச் சந்தை சூதாடிகளை தடுக்க வேண்டும் என்ற குரல்கள் ஓலிக்கின்றன. ஆனால் சற்றே பிந்தி வந்த ஞானம் இது. மக்களின் ஓய்வுதிய காப்பறுதியிலும், சூதாடிகள் புகுந்து விளையாடி

விட்டதால், வயதானவர்களின் ஒய்யுதியப்பணம் குறையப் போகின்றது.

அமெரிக்காவில் தற்போது ஏற்பட்டுள்ள பொருளாதார வீழ்ச்சியில் இருந்து தப்ப அரசாங்கம் உதவவேண்டும் என்று கூறுவது ஒரு முரண்நகையான விடயம். அவர்களது பொருளாதாரக் கொள்கையின் படி, நன்றாக நிர்வாகிக்கப்படாத நிறுவனங்கள் (வங்கிகள் என்றாலும்) திவாலாகி, அழிந்து போவதில் தவறில்லை. சிறப்பாக நிர்வகிக்கப்பட்டவை மட்டும் நிலைத்து நிற்கும். ஆனால் தற்போது விபரவிசத்திலும், சந்தைப் பொருளாதாரத்திலும் அமெரிக்கர்களுக்கு நம்பிக்கை போய்விட்டது. அதனால் தற்போது அரசாங்க தலையீடு குறித்து யாரும் முனுமுனுக்கவில்லை.

எப்படிப் பார்த்தாலும் பாதுக்கப்படப் போவது அமெரிக்க பொதுமக்கள் தான். நாட்டில் ஏழைகள் தொகை பெருகலாம். ஒரு வேளை அரசு எதிர்ப்பு ஆர்ப்பாட்டங்களும் ஏற்படலாம். இவற்றை சமாளிக்க இப்போதே நாடு முழுவதும் இராணுவம் நிலை நிறுத்தப்பட உள்ளது. ஈராக்கில் இருந்து நாடு திரும்பியுள்ள, ஒரு தொகுதி படையினரை உள்நாட்டு பாதுகாப்புக்காக (பயங்கரவாத எதிர்ப்பு நடவடிக்கை?) ஈடுபடுத்தப்பட்டுள்ளதாக இராணுவ செய்திகளை தாங்கிவரும் "Army Times" பத்திரிகை தெரிவிக்கின்றது.

சேரிக்குள் தஞ்சமலையும் அமெரிக்க கனவு

வாரந்தோறும் 10,000 அமெரிக்கர்கள் பலவந்தமாக, அவர்கள் குடியிருந்த வீடுகளில் இருந்து விரட்டப்பட்டு வீதிக்கு வருகின்றனர். வெட்ட வெளியில் கூடாரமடித்து தங்கி வரும் வீடற்றவர்கள், அமெரிக்க நகரங்களில் புதிய சேரிகளை உருவாக்கி வருகின்றனர். பலர் தமது வீடுகளை விட்டு எழும்ப மறுத்து வருகின்றனர். சிலர் தற்கொலை செய்துகொள்கின்றனர். சில இடங்களில் கொலை கூட நடந்துள்ளது. ஊடகங்கள் இதைப்பற்றிய செய்திகளை இருட்டிடப்பு செய்கின்றன, அல்லது முக்கியத்துவம் கொடுப்பதில்லை.

வீட்டுக்கடன் பிரச்சினையால் உருவான நிதி நெருக்கடியின் நேரடி விளைவு தான் இதுவென்றாலும், 2007ம் ஆண்டில் இருந்தே இந்தப் பிரச்சினை ஆரம்பமாகிவிட்டது. பாதுக்கப்பட்டவர்கள் சாதாரண மக்கள் என்றதால் யாருமே அக்கறைப்படவில்லை. ஆட்டைக் கடித்து, மாட்டைக் கடித்து, கடைசியில் வங்கிகளுக்கே அடி விழுந்த பிறகு தான், உலகமே அலறித் துடித்தது. இப்போது கூட என்ன நடக்கிறது? நிர்வாகிகள், முகாமையாளர்கள், முகவர்கள், என்று பதவிகளில் ஒட்டிக்கொண்டு, வங்கிகளில் பணத்தை கொள்ளள யடித்த குற்றவாளிகளை காப்பாற்ற அரசாங்கம் பணம் கொடுக்கின்றது. அமெரிக்க மூலதனத்தால் வாபமடைந்த முதலாளிகளும், நடுத்தர வர்க்கமும், வங்கிகள் காப்பாற்றப்பட வேண்டும் என்று பிரார்த்தனை செய்கின்றனர். “வங்கிக் கொள்ளலையரால்” ஏமாற்றப்பட்டு, குடியிருந்த வீடுகளை இழந்து, நிரந்தர கடனாளியாகி நடுத்தெருவுக்கு வந்த அப்பாவி மக்களைப் பற்றி யாரும் திரும்பிப் பார்க்கவில்லை. அரசாங்கம் வழங்கும் மீட்பு பணத்தில் ஒரு பகுதி, வங்கியில் பணி புரியும் மேல்மட்ட நிர்வாகிகளுக்கு சம்பளமும், போன்கூம் வழங்க பயன்படப்

போகின்றது. இது குறித்து செய்து வெளியிட்ட பிரிட்டிஷ் *Guardian* பத்திரிகை பதவி விலகிச் செல்லும் வங்கி மேலாளர்கள் கூட மில்லியன் கணக்கில் போனஸ் பணம் பெற்று செல்வதாக தெரிவித்துள்ளது. உதாரணத்திற்கு (பகிரங்கப்படுத்தப்பட்ட) பிரிட்டனின் பெரிய வங்கியான *Barclays* தலைவரின் வருட சம்பளம் 250,000 (20,979,283.75 இந்திய ரூபாய்கள், 46,302,032.78 இலங்கை ரூபாய்கள்), ஆனால் போனசை சேர்த்தால், அவரது மொத்த வருட வருமானம் 36 மில்லியன் பவுன்கள்.

“நம்முர் போல அமெரிக்காவில் வீட்டுக்கடன் தவணைப்பணம் கட்டத் தவறியவர்களை, ரவுடிகளை வைத்து மிரட்ட முடியாது. அதனால் தான் பங்குச் சந்தை சரிந்தது.” என்று சில தமிழ்ப் பத்திரிகைகள் சிறுபிள்ளைத்தனமாக எழுதியிருந்தன. அமெரிக்காவில் அந்த வேலையை செய்ய ரவுடிகள் தேவையில்லை, அதை பொலீஸ் காரர்களே செய்வார்கள். உதாரணத்திற்கு சில சம்பவங்கள். நியூயார்கிள், ‘மத்திய அவசரகால முகாமையகம்’ ஒரு வீட்டுக் காரனை எழும்பச் சொன்னது. சம்பந்தப்பட்ட வீட்டுக்காரன் கிட்ட வந்தால் சுடுவதாக மிரட்டியதால், பொலீஸின் உதவி கோரப்பட்டது. பொலீஸ் தாக்குதல் பிரிவு, மிதமிஞ்சிய கண்ணீர்புகையை பிரயோகித்து, கடைசியில் அந்த நபரை கட்டுக் கொன்றது. புளோரிடாவில் ஒரு நகரத்தில் இருந்த வீட்டை காலி பண்ண சொல்லி பொலீஸ் நோட்டீஸ் அனுப்பியது. அந்த வீட்டின் குடும்பத் தலைவர், நோயாளியான முன்னாள் இராணுவவீரன். வீட்டை விட்டு வெளியேற்ற அதிகாரிகள் வந்த போது, குடும்பத்துடன் வீட்டினுள்ளே இருந்து கொண்டு, தன்னிடம் துப்பாக்கி இருக்கின்றது, என்று மட்டும் கூறிக்கொண்டிருந்தார். அயவவரின் வற்புறுத்தலால் இறுதியில், விட்டுக் கொடுத்தாலும், பொனசை மிரட்டிய குற்றச்சாட்டில் கைது செய்யப்பட்டார்.

அமெரிக்காவில் ஓவ்வொரு நகரமும், கிராமமும் இது போன்ற சோகக் கதைகளை சொல்கின்றது. வீட்டை விட்டு வெளியேற வேண்டிய தருணம் வந்த போது, வீட்டினுள்ளே தற்கொலை செய்து கொண்ட குடும்பங்கள், அல்லது தனிநபர்கள். வீட்டிற்கு நெருப்பு வைத்துவிட்டு தன்னையும் மாய்த்துக் கொண்டவர்கள். வீட்டை விட வேண்டிய நாள் வந்தால், தனது பிணத்தை வந்து பார்ப்பீர்கள், என்று ரியல் எஸ்டேட் கம்பனிக்கு கடிதம் எழுதிய வயோதிப மாது. வீட்டை விட மறுத்து, கையில் கிடைத்ததை வைத்து எதிர்த்து போரிட்ட குடும்பத் தலைவர்கள். இந்தப் பட்டியல் நீண்டு கொண்டு செல்கின்றது. வீடற்றவர்களாக வீதிக்கு வரும் தனிநபர்கள், அவர்கள் வயோதிகர் ஆனாலும், நோயாளி ஆனாலும், பொதுக் கட்டிடங்

களின் கீழ், அல்லது பூங்காக்களில் உறங்க வேண்டிய பரிதாப நிலை. வீடுகளை இழந்த குடும்பங்கள் நகரின் ஒதுக்குப்புறமாக உள்ள வெட்டவெளிகளில், சில நேரம் நகர மத்தியில் இருக்கும் பூங்காக்களில் கூட, கூடாரங்களை அமைத்து தங்கி வருகின்றனர். Los Angeles, Chattanooga, Columbus, St. Petersburg, Seattle and Portland போன்ற அமெரிக்க நகரங்களில், இந்தக் கூடார வீடுகள் முகாம்களாக மாறிவருகின்றன. உண்மையில் அவை நமது நாட்டில் இருப்பதைப் போன்ற சேரிகள்.

இந்த நவீன சேரிவாசிகள், தமக்குள்ளே சில கட்டுப்பாடுகளை வைத்துள்ளனர். போதைவஸ்து, மது, அடிதடி என்பன தடுக்கப் பட்டுள்ளது. சில சேரிகளை உள்ளுராட்சி சபை ஆதரவளித்து வருகின்றது. வேறு சில இடங்களில் சட்ட விரோதமாக பார்க்கப் படுகின்றன. இந்த நவீன சேரிவாசிகள் எல்லோரும், வீட்டுக்கடன் என்ற பொதுப்பிரச்சினையால் வீதிக்கு வந்தவர்கள். அவர்களில் சிலர் மூன்று படுக்கையறை கொண்ட பெரிய வீடுகளை சொந்தமாக வைத்திருந்தவர்கள். குடும்ப உறுப்பினர் யாராவது திடீரென கடுமையான சுகயீனம் அடைந்த பிறகு தான் சனியன் பிடிக்க ஆரம்பித்தது. அமெரிக்காவில் காசிருந்தால் மட்டுமே வைத்தியம் பார்க்கலாம், அல்லது கிடந்து சாக வேண்டியது தான். தமது சேமிப்பை எல்லாம் வைத்தியம் பார்க்க செலவழித்ததால், வீட்டுக்கடனை அடைக்க முடியாமல் அவதிப்பட்டார்கள்.

அமெரிக்காவில் இந்த நவீன சேரிகள் "Hoovertowns" என்று அழைக்கப் படுகின்றன. அது ஒரு காரணப்பெயர் ஆகும். 1930ல், ஏற்பட்ட மிக மோசமான பொருளாதார நெருக்கடி காரணமாக, பல கோடி மக்கள் தொழிலை இழந்து, வீட்டை இழந்து வீதிக்கு வந்தார்கள். அப்போது அவர்கள் அமைத்துக்கொண்ட கூடார முகாம்கள், அல்லது சேரிகள், அன்றைய ஜனாதிபதி Hoover என்பவற்றின் பெயரால் அழைக்கப் படலாகின. RealityTrac என்ற நிறுவனம் செய்த ஆய்வின்படி, சமீபத்திய நிதி நெருக்கடியால் இன்னும் ஐந்து கோடிப் பேர் கடனை அடைக்க முடியாமல் வீடுகளை இழக்கும் அபாயம் உள்ளது. அப்படியானால் அமெரிக்காவில் சேரிகள் பெருகப் போகின்றன என்று அர்த்தம்.

மனித அழிவில் ஸாய் தேடும் வங்கிகள்

நிலக்கண்ணி வெடிகள், யுத்த தளவாடங்கள், ஆகிய அழிவு சாதனங்களின் உற்பத்தியில் வங்கிகள் முக்கிய பங்காற்றுகின்றன. குழந்தை தொழிலாளரை சுரண்டுதல், சுற்றுச் சூழல் மாசடைதல் போன்ற சமூக விரோத செயல்கள் தொடர்வதற்கும் வங்கிகளின் லாபவெறி ஒரு காரணம். நெதர்லாந்து தொலைக்காட்சி ஊடகவியலாளர் குழு ஒன்று, தமது நாட்டின் பெரிய வங்கிகளின் முதலீடுகளைப் பற்றி ஆராய்ந்ததில் மேற்குறிப்பிட்ட திடுக்கிடும் உண்மைகள் வெளி வந்துள்ளன. இந்த ஆவணப்படம் நெதர்லாந்து தொலைக்காட்சியில் ஒளிபரப்பப்பட்டு மக்கள் மத்தியில் வங்கிகள் குறித்த விழிப் புணர்வை ஏற்படுத்தியது. நெதர்லாந்தில் தலைமையகத்தை கொண்ட, உலகின் மிகப்பெரிய தேசங்கடந்த வங்கி நிறுவனங்களான ABN Amro, ING, Rabo போன்றன, பொது மக்களின் சேமிப்பு பணத்தை எடுத்து, மனித அழிவு வியாபாரத்தில் முதலீடு செய்கின்றன.

இவ்வொருநாளும் சராசரி 48 பேர் உலகின் எங்காவது ஒரு இடத்தில் நிலக்கண்ணி வெடிக்கு பலியாகின்றனர். Alliant Techsystems, General Dynamics, Textron போன்ற நிலக்கண்ணிகளை உற்பத்தி செய்யும் நிறுவனங்களில், வங்கிகள் முதலீடு செய்கின்றன, அல்லது கடன் வழங்குகின்றன. உலகில் மிக மோசமான அழிவு சாதனமாக கருதப்படும், "Cluster Bomb" உற்பத்தி செய்யும் Alliant, L3 Communications, Lockheed Martin, Northrop Grumman, Raytheon ஆகிய நிறுவனங்களிலும் இந்த வங்கிகள் முதலீடு செய்து, மனித அழிவில் பணம் சம்பாதிக்கின்றன. இது குறித்து வங்கிகள் தகவல் தர மறுக்கின்றன. தாம் தொலைக்காட்சிக்கு பேட்டி அளிப்பதில்லை என்று நழுவு கின்றனர். அதேநேரம் இந்த அழிவு சாதனங்களை உற்பத்தி செய்யும்

நிறுவனங்கள் அமெரிக்காவில் இருப்பதால், முதலீட்டாளரின் விபரங்களை வெளியிட வேண்டும் என்ற சட்டம் இருப்பதால், இந்த வங்கிகளின் முதலீடுகள் குறித்த விபரங்கள் தெளிவாக காணக் கிடைக்கின்றன.

மக்கள் வங்கியில் வைப்பிலிடும் சேமிப்பு பணத்தை, அல்லது பங்கு முதலீட்டை எடுத்து இந்த வங்கிகள் அதிக லாபம் தரும் நிறுவனங்களில் முதலீடு செய்கின்றன, அல்லது கடன் கொடுக்கின்றன. அந்த நிறுவனம் ஈட்டும் லாபத்தின் ஒரு பகுதி, அல்லது கடனுக்கான வட்டிகளை சம்பாதிக்கும் வங்கிகள் அவற்றில் ஒரு சிறுபகுதியை, சேமிப்பு கணக்கு வைத்திருக்கும் மக்களுக்கு கொடுக்கின்றன. இதனால் அதிக பயனடைவது வங்கிகள் தான். இவ்வாறு வங்கிகளுக்கு கிடைக்கும் மொத்த வருடாந்த லாபம் 3 டிரில்லியன் யூரோக்கள்! (3.000.000.000.000) இவ்வளவு பெரிய தொகையை மூலதனமாகக் கொண்டிருக்கும் வங்கிகள் உலகிலேயே சக்திவாய்ந்த நிறுவனங்களாக திகழ்கின்றன.

சர்வதேச சட்டங்களையும் வங்கிகள் மதிப்பதில்லை. சீனாவுக்கு ஆயுத ஏற்றுமதி சம்பந்தமான தடை இருந்த காலத்தில் அந்நாட்டிற்கு யுத்த ஹெலிகாப்டர் விற்பனை செய்யப்பட்டது. சீனா அந்த ஹெலிகாப்டர்களை பின்னர் சர்வதேச தடை இருக்கும் இன்னொரு நாடான சூடானுக்கு விற்றது. சூடான் இராணுவம், டார்பூர் பிராந்தியத்தில் நடக்கும் போரில் மக்களை படுகொலை செய்வது தொடர்பாக சர்வதேச கண்டனத்திற்குள்ளாகியுள்ளது. இந்த ஹெலிகாப்டர்களை உற்பத்தி செய்யும் EAD என்ற ஐரோப்பிய நிறுவனம், அதிலே முதலீடு செய்யும் ABN Amro வங்கி, என்பன சர்வதேச சட்டங்களை தெரிந்து கொண்டே மீறும் குற்றத்தை புரிந்துள்ளன. இதிலே வேடிக்கை என்னவென்றால், நெதர்லாந்தின் முன்னாள் பிரதமர் ABN Amro வங்கியின் ஆணையராக பதவி வகிப்பது தான். இது குறித்து ஆய்வு செய்து உண்மைகளை (Novib என்ற NGO) பகிரங்கப்படுத்திய போது, எந்த வங்கியும் அந்த குற்றச்சாட்டை மறுக்கவில்லை.

உலகை அழிவுக்கு இட்டுச் செல்லும் சுற்றுச் சூழலை மாசு படுத்தும் சரங்க கம்பனிகளிலும் வங்கிகள் முதலீடு செய்கின்றன. இந்தோனேசியாவில் பொஸ்பேட் கனிம வளத்தை அகழும் Freeport McMoran என்ற நிறுவனத்தில் ABN Amro முதலீடு செய்திருந்ததை ஒரு சூழல் பாதுகாப்பு அமைப்பு அம்பலப்படுத்திய பின்னர், வங்கி அந்த ப்ரொஜெக்டில் இருந்து விலகுவதாக தெரிவித்தது. ஆனால் தற்போதும் சர்ச்சைக்குரிய Freeport McMoran நிறுவனத்தில் கணிசமான

பங்குகளை ABN Amro வைத்திருக்கின்றது. பொஸ்பேட் அகம்பு வேலைகளால் இந்தோனேசியாவில் நீர், நிலம் மாசடைந்ததுடன், சுற்றாடவில் வாழும் மக்களும் நோயாளிகளாகியுள்ளனர். இந்தியாவிலும் (ஓரிசாவில்) இது போன்ற சங்கைக்குரிய சுரங்க நிறுவன அகம்பு திட்டங்களுக்கு நெதர்லாந்து வங்கிகள் பணம் கொடுக்கின்றன. இது போன்ற சூழலை மாசுபடுத்தும் திட்டங்களுக்கு, வங்கிகள் முதலீடு செய்யாமல், சம்பந்தப்பட்ட நிறுவனங்கள் இயங்க முடியாது.

அமெரிக்காவின் மிகப்பெரிய பல்பொருள் அங்காடி "Wall-Mart" நிறுவனத்திற்கு சொந்தமான, பங்களாதேவில் உள்ள ஆயத்த ஆடை தயாரிப்பு தொழிலகங்களில், குழந்தை தொழிலாளர்கள் வேலை செய்கின்றனர். தினசரி 17 மணிநேரம் கட்டாயவேலை வாங்கப் படுகின்றது. குழந்தைகளின் உற்பத்தித்திறன் குறையும் போது, அடித்து துன்புறுத்தப்படுகின்றனர். Wall-Mart மனித உரிமை மீறல் களை புரிவதாக அமெரிக்காவின் Human Rights Watch கூட தனது அறிக்கையில் குறிப்பிட்டுள்ளது. நெதர்லாந்தின் பெரிய வங்கிகள் யாவும், குழந்தை தொழிலாளரை சுரண்டும் Wall-Mart-ல் முதலீடு செய்து வருகின்றன.

எந்தவித பொறுப்புணர்வும் இல்லாமல் பொது மக்களின் பணத்தை எடுத்து, தீய காரியங்களில் முதலீடு செய்யும் வங்கிகள், இது குறித்து கணக்கு வைத்திருப்பவர்களுக்கு தெரிவிப்பதில்லை. மனித அழிவுக்கும், மனித உரிமை மீறலுக்கும் சம்பந்தப்பட்ட நிறுவனங்கள் நேரடி காரணமாக இருந்தாலும், இவற்றில் முதலிடும் வங்கிகளுக்கும், தெரிந்து கொண்டே பணம் வைப்பிலிடும் மக்களுக்கும் மறைமுகமான பொறுப்பு இருக்கின்றது என்பதை மறுக்க முடியாது.

லாம் முதலாளிகளுக்கு, நட்டம் மக்களுக்கு

“நவீன் கால அரசு, முதலாளித்துவ வர்க்கம் அனைத்துக்குமான பொது விவகாரங்களை நிர்வகிக்கும் குழுவே அன்றி வேறில்லை.”
- மார்க்ஸ், எங்கெல்ஸ் (கம்யூனிஸ்ட் கட்சி அறிக்கை)

முதலாளித்துவம் அழியவில்லை. கடைசியில் அமெரிக்கா மற்றும் மேற்கு ஐரோப்பிய நாடுகள், பொதுமக்களின் வரிப்பணத்தை கொட்டி, அழிவில் இருந்த வங்கிகளை ஒருவாறு காப்பாற்றி விட்டனர். தானே ஏற்படுத்திய நிதிநெறுக்கடிக்குள் சிக்கிக் கொண்ட முதலாளித்துவம், அரசாங்கத்தால் அழிவில் இருந்து மீட்கப்பட்டு விட்டது. ஆனால் மக்கள் பிரதிநிதிகள் என கூறிக்கொள்ளும் ஜனநாயக அரசுகள் மக்களை மீளாத்துயருக்குள் தள்ளிவிட்டன. சுருங்கக் கூறின்: ஒரு நிறுவனம் லாபம் சம்பாதித்தால் அதனை முதலாளிகள் தமது தனிச்சொத்து என்று உரிமை கொண்டாடும் அதேநேரம், அந்த நிறுவனம் நட்டமடைந்தால் அதனை மக்கள் பகிர்ந்து கொள்ள வேண்டும் என்று கேட்பார்கள்.

அமெரிக்க அரசு வழங்கிய 700 பில்லியன் டாலர் மீட்புநிதி, முதன்மைப் பங்குதாரரின் ஆதாயப்பங்கு (டிவிடென்ட்) பட்டுவாடா செய்யவும், நிர்வாகிகளின் சம்பளங்களை (குறைந்தது US \$ 30,000), போன்ஸ்களை (லட்சக்கணக்கில்) கொடுப்பதற்கும் செலவிடப் படாது என்பது என்ன நிச்சயம்? அரசுக்கு அதைப்பற்றி எந்த கவலையுமில்லை. அதே நேரம் இந்த மீட்புநிதியை வீட்டுக்கடன் கட்ட முடியாத பொது மக்களுக்கு வழங்கி, அவர்கள் வீட்டை இழந்து நடுத்தெருவுக்கு வருவதை தவிர்த்திருக்கலாம். அமெரிக்க அரசு எப்போது தனது மக்களைப்பற்றி கவலைப்பட்டது? மீட்புநிதி பொதுமக்களின் வரிப்பணத்தில் இருந்து வந்தது என்பதால், வருங்காலத்தில் பொதுநல் செலவினங்கள் குறைக்கப்படும்.

இதனால் அனேகமான பொது மக்கள், வறிய நாடுகளில் உள்ளது போல தப்பிப்பிழைக்கும் வாழ்க்கை நிலைக்கு தள்ளப்படுவார்கள். இதே 700 பில்லியன் டாலரை கொட்டியிருந்தால், பரிதாபகரமான பொதுநல மருத்துவ துறையை சிறப்பாக நடத்தியிருக்கலாம். இதற்கிடையே இந்த தொகை, அமெரிக்க அரசு பாதுகாப்புக்கு (ஆப்கன், ஸராக் போர்கள்) செலவழிப்பதை விட குறைவு, என்று பெருமை வேறு.

"Laissez Faire" (பிரெஞ்சு மொழியில்: செய்ய விடு) முதலாளித்துவம் இது, என்று சொல்லி அரசு தலையீட்டற் பொருளாதாரம் நடத்திய, அகங்காரம் கொண்ட தாராளவாத சந்தை விற்பன்னர்கள் தற்போது, "தவறு செய்து விட்டு தந்தைக்கு பின்னால் ஒளியும் குழந்தை களைப் போல" நடந்து கொள்கிறார்கள். இதே நிதி நெருக்கடி மூன்றாம் உலக நாடொன்றில் ஏற்பட்டிருந்தால், அந்நாட்டு அரசு இது போன்று மீட்புநிதி வழங்கி நிறுவனத்தை அழிவில் இருந்து காப்பாற்றக் கூடாது என்று, அமெரிக்க அரசு மட்டுல்ல, உலக வங்கி, ஐ.எம்.எஃப்., எல்லாமே ஆலோசனை வழங்கியிருப்பார்கள். அதற்கு உடன்படாவிட்டால், கடனுதவிகளை நிறுத்தி விடுவார்கள். ஆனால் அந்த உபதேசமெல்லாம் உலகிற்கு மட்டுமே, அமெரிக்காவுக்கு இல்லை.

நிலைமையை பயன்படுத்தி, அமெரிக்க நிறுவனங்களை சீனா வாங்க வேண்டும் என்று, சில சீன பொருளியல் நிபுணர்களும், மற்றும் சர்வதேச பெருமுதலாளிகளும் கேட்டுள்ளனர். ஆனால் சீன அரசு தயங்குகின்றது. ஏனெனில் ஸாபம் வரக்கூடிய நிறுவனங்களிலேயே யாரும் முதலீடு செய்ய விரும்புவர். அதன் அர்த்தம், அமெரிக்க பொருளாதாரத்தில் தற்போது சீனா உட்பட பலரும் நம்பிக்கை இழந்து வருகின்றனர். ஐரோப்பாவும் தனி வழியில் செல்ல விரும்புகின்றது. அனேகமாக அதிக தொழிற்துறை வளர்ச்சி கண்ட ஜெர்மனி, ஐரோப்பிய பொருளாதாரத்தை தலைமை தாங்கலாம்.

கடன் நெருக்கடிக்குள் சிக்கி திவாலான ஐரோப்பிய வங்கிகள் சில அவை பிரதிநிதித்துவப் படுத்திய நாடுகளை விட அதிக பண்பலம் கொண்டிருந்தமை அவற்றின் வீழ்ச்சிக்கு காரணம் என்று சொல்லப்படுகின்றது. உதாரணத்திற்கு, மூன்று லட்சம் பேர் சனத்தொகையை கொண்ட சிறிய ஐஸ்லாந்து நாட்டு வங்கிகள், அகலக் கால் வைத்ததன் விளைவாக இன்று அழிவின் விளிம்பில் நிற்கின்றன. அது ஐஸ்லாந்து என்ற ஒரு தேசமே திவாலாகும் நிலைக்கு இட்டுச்சென்றது. வட துருவ தீவுநாடான ஐஸ்லாந்து பொருளாதாரம், ஒரு காலத்தில் மீன்பிடித் துறையை மட்டுமே நம்பி

இருந்தது. கடந்த தசாப்தங்களாக ஏற்பட்ட வங்கித் துறையின் பகாசர வளர்ச்சி ஐஸ்லாந்தை செல்வந்த நாடாக்கியது. இதனால் நாட்டின் பொருளாதாரத்தையே தமது கட்டுப்பாட்டில் வைத்திருந்த வங்கிகள், அமெரிக்காவிலும் ஐரோப்பாவிலும் வாங்கிக் குவித்தன, பெருமளவில் முதலீடு செய்தன. இறுதியில் அமெரிக்க கடன் பிரச்சனைக் குள் அகப்பட்டு, அனைத்தையும் இழந்து நிற்கின்றன. பேராசை பெருநஷ்டம் என்றொரு பழமொழி உண்டு.

ஐஸ்லாந்து அரசு, வங்கிகளை தேசியமயப்படுத்த தேவையான பணமின்றி தவித்தது. அதற்காக “தனது நண்பர்களிடம்” உதவி கேட்டும் கிடைக்காத நிலையில், ரஷ்யா நான்கு பில்லியன் யூரோ கடன் வழங்க சம்மதித்துள்ளது. சர்வதேச நிதிநெருக்கடிக்குள் ரஷ்ய பங்குச் சந்தையும் மாட்டிக் கொண்டு நஷ்டமடைந்துள்ளது. இருப்பினும் அங்கே வலிமையான அரசாங்கம் இருப்பதால், நிலைமை கட்டுப்பாட்டுக்குள் உள்ளது. சந்தர்ப்பத்தை பயன்படுத்தி தனது நாணயமான ரூபிளை சர்வதேச பரிவர்த்தனைக்கு விரிவுபடுத்தப் பார்க்கின்றது. அதனோடு நெருங்கிய உறவைப் பேணும் பெலாரஸ், வாங்கும் எண்ணைக்கு ரூபிளீல் பணம் செலுத்துமாறு வற்புறுத்தப்பட்டுள்ளது. இது பின்னர் பிற நாடுகளுடனும் விரிவுபடுத்தப்படலாம்.

நெருக்கடியில் இருந்து மீஞ்வதற்கு சிறந்த வழி உண்டு. லாபவெறி பிடித்தலையும் வங்கிகள் எமக்கு தேவையில்லை. சேமிப்பு வங்கி, கூட்டுறவு வங்கி, விவசாய வங்கி, தபால் வங்கி போன்றன, அவை பிரதிநிதித்துவப்படுத்தும் தேசத்தின் பொருளாதாரத்துடனும், மக்களுடனும் ஒன்றினைந்து இருந்தன. அவை மக்களின் நன்மதிப்பையும், நம்பிக்கையையும் பெற்றிருப்பதால், நிதி நெருக்கடிக்குள் சிக்கி திவாலாகும் அபாயம் குறைவு. முன்பெல்லாம் அமெரிக்காவிலும், மேற்கு-ஐரோப்பாவிலும் அப்படியான வங்கிகள் இருந்தன. ஆனால் *Laissez Faire* முதலாளித்துவ வளர்ச்சி காரணமாக, பெருமளவு நிதி கொண்ட வர்த்தக-முதலீட்டு வங்கிகள், அவற்றை பிடித்து தின்று விழுங்கி விட்டன. அன்றைய பேராசை, இன்றைய பேரழிவுக்கு கொண்டு வந்து விட்டுள்ளது. இன்று மக்கள் வங்கிகளைக் கண்டு பயந்தோடும் நிலைமை உருவாகி விட்டது.

வரிப்பணத்தில்

வங்கிக் கொள்ளையர் கொண்டாட்டம்

வங்கி நிர்வாகிகள் தான், உலகின் மிகப்பெரிய வங்கிக் கொள்ளையர்கள் என்ற கூற்று நிருபணமாகி வருகின்றது. Fortis என்ற பெல்ஜிய வங்கி திவாலாகியது. தம்மிடம் பணம் இல்லை என்று சொல்லி அரசிடம் கையேந்தியதால், பெல்ஜிய அரசும் “பெருந் தன்மையுடன்” மக்களின் வரிப்பணத்தை கொடுத்து தேசியமய மாக்கியது. வங்கி அழிவில் இருந்து காப்பாற்றப்பட்ட பின்னர், அந்த வங்கி நிர்வாகிகள் செய்த முதல் வேலை: “ஆடம்பர கொண்டாட்டம்.” Fortis (காப்பறுதி) நிறுவனம், தனது 50க்கும் மேற்பட்ட முதலீட்டாளருக்கு அழைப்பு விடுத்து, மொனோகோவில் இருக்கும் ஆடம்பர ஐந்து நட்சத்திர விடுதியில் விருந்து கொடுத்தது. இதற்கு ஒரு லட்சத்து ஐம்பதாயிரம் யூரோக்கள் செலவாகியுள்ளதாக தெரிய வந்துள்ளது. அந்த விருந்தின் போது பரிமாறப்பட்ட உணவின் பெறுமதி, ஒரு ஆளுக்கு 300 யூரோக்கள். அழைப்பு விடுதலை விடுதியில் ஒரிரவு வாடகை ஒரு அறைக்கு ஆயிரம் யூரோக்கள்.

வங்கி நிர்வாகிகள் தமது கொண்டாட்டத்திற்கு மொனோக்கொவை தெரிவு செய்தது தற்செயல் நிகழ்வல்ல. நீண்ட காலமாகவே பிரான்சின் தெற்கில் இருக்கும் மிகச்சிறிய சுதந்திர நாடான மொனோக்கோ, உலகெங்கும் இருந்து வரும் பணக்காரரின் புகவிடமாக திகழ்கின்றது. கடுமையான “வங்கி இரகசியம்” (கணக்கு வைத்திருப்பவர் பற்றிய விபரம் வெளியிடப்பட மாட்டாது) பேணப்படுவதாலும், வருமான வரி இல்லாத படியாலும், பல ஐரோப்பிய பணக்காரர்கள் தமது கறுப்புப்பணத்தை மொனோக்கோ வங்கிகளில் வைப்பில் இட்டு வருவது இரகசியமல்ல. அமெரிக்க-ஐரோப்பிய சினிமா நட்சத்திரங்கள், மற்றைய பிரபலங்கள் யாவரும்

மொனோக்கோவில் வீடு வாங்கி, அயலவராக வாழ்ந்து வருகின்றனர். இனம் இனத்தோடு தானே சேரும்?

ஜோப்பாவின் பெரிய வங்கிகள் (Fortis உட்பட) எல்லாம், மொனோக்கோவில் கிளைகளை வைத்திருக்கின்றன. இதனால் பல பணக்காரருக்கு தமது கறுப்புப்பணத்தை பாதுகாப்பான இடத்திற்கு மாற்றுவது இலகுவாகின்றது. லாபம் என்ற பெயரில் தமது செல்வத்தை பெருக்கும் முதலாளிகள் மட்டுமல்ல, கொள்ளைக் காரர்கள், கிரிமினல்கள் யாவரும் மொனோக்கோ போன்ற நாடுகளில் வங்கிக் கணக்கு வைத்திருக்கின்றனர். 7800 மொனோக்கோ பிரசைகள், 25000 உலகப் பணக்காரருடன் தமது வாழ்விடத்தை பகிர்ந்து கொண்டதன் காரணமாக, அந்நாட்டு மொத்த உள்ளூர் உற்பத்தி வருடத்திற்கு 900 மில்லியன் டாலராக அதிகரித்துள்ளது. இது போன்ற நாடுகளில், வருமான வரி அறவிடப்படா விட்டாலும், ஒரு நிறுவனம் ஸ்தாபிப்பதற்கான பதிவுப்பணம், உள்ளூர் சட்ட ஆலோககரை நியமித்தல், மற்றும் அந்த நிறுவன முகாமையாளர்கள் உள்நாட்டில் செலவிடும் தொகை என்பனவற்றால் அதிக வருமானம் ஈட்டுகின்றன. ஜோப்பிய முதலாளிகளும், செல்வந்தர்களும் பொதுமக்களுக்கு பயன்படுத்தப்படக்கூடிய வரிப்பணத்தை கட்டாது, இவ்வாறான வரியில்லா சொர்க்கப்பரிகளில் புகவிடம் பெற்று ஏமாற்றுவதால், மொனோக்கோ வங்கிகள் தமது வாடிக்கையாளர் பற்றிய விபரங்களை பகிரங்கப்படுத்த வேண்டும் என்று, ஜோப்பிய அரசுகள் அழுத்தம் கொடுத்து வருகின்றன.

சமீபத்திய நிதி நெருக்கடி, அல்லது பங்குச் சந்தை வீழ்ச்சி காரணமாக, வங்கி நிர்வாகிகள் உலகெங்கும் கடுமையான கண்டனத்திற்கு ஆளாகி வருகின்றனர். வங்கிகளை நடத்தும் நிர்வாகிகள் தாம், உலகின் மிகப்பெரிய வங்கிக் கொள்ளையர்கள் என்பது தற்போது உலகறிந்த இரகசியம். அமெரிக்க ஜனாதிபதி வேட்பாளர் மக்களைன், நெருக்கடிக்கு காரணம் வங்கி நிர்வாகிகளின் பேராசை என்று கூறி வருகிறார். ஜோப்பிய அரசியல் தலைவர்கள் இதனை “குதாட்டவிடுதி முதலாளித்துவம்” என்று வரையறுக்கின்றனர்.

ஐஸ்லாந்து கூட பணக்காரர் தமது கறுப்புப்பணத்தை பதுக்கும் சொர்க்கப்பரியாக இருந்து, அண்மையில் அந்த தேசமே திவாலானது தெரிந்த விடயம். அங்கிருந்து பொதுமக்களின் பணத்தை எடுப்பதற்காக பிரிட்டிஷ் அரசு வேறு வழியின்றி ஐஸ்லாந்தை ‘பயங்கரவாத’ நாடுகளின் பட்டியலில் சேர்த்தது. இதே சட்டம் மொனோக்கோ மீதும் பயன்படுத்தப்பட்டு, ‘கருப்புப்பணமாக’ ஒதுங்கியிருக்கும் மக்களின் பணம் மீட்கப் படுமாகில், அதுவே ஜோப்பிய பொதுமக்களின் கொண்டாட்டமாக இருக்கும்.

முதலாளித்துவத்தின் சொல்லப்படாத இரகசியங்கள்

Ha-Joon Chang ஒரு முதலாளித்துவ பொருளியல் அறிஞர். முதலாளித்துவத்தை சரியான பாதையில் கொண்டு செல்லலாம் என்ற நம்பிக்கையோடு “23 things they don't tell you about capitalism” என்ற நூலை எழுதியுள்ளார். 2008ம் ஆண்டு ஏற்பட்ட நெருக்கடி, தாராள பொருளாதாரம் என்ற சாத்தியப்படாத ஒன்றின் மீதான நம்பிக்கையின் சரிவு என்கிறார். சுதந்திரமான திறந்த சந்தை ஒரு நாளும் சாத்தியமில்லை என்று வாதிடுகின்றார்.

யதார்த்தத்தில் திறந்த சந்தை என்பது ஒரு கனவு மட்டுமே.

- சந்தை எவ்வளவு சுதந்திரமானது என்பது அரசியல் தலைமையின் முடிவில் தங்கியுள்ளது.
- சந்தையை ஒழுங்குபடுத்துவது எமது அறம் சார்ந்தது. சந்தை எமது நெறிகளை மீறுவதை ஏற்றுக் கொள்வதில்லை.
- குழந்தை தொழிலாளர்களை வேலைக்கு அமர்த்துவதை இன்று ஏற்றுக் கொள்வதில்லை. நூறு வருடங்களுக்கு முன்னர், சிறுவர்கள் செய்யும் வேலையை 12 மணி நேரம் ஆக குறைத்ததையே திறந்த சந்தைக்கு ஆபத்தாக கருதினார்கள்.
- ஏன் போதைவஸ்து, உடலுறுப்புகள், வாக்குச் சீட்டுகள் என்பன வற்றை விற்கக் கூடாது? அவற்றிற்கான திறந்த சந்தை சாத்தியமில்லையா? ஏன்?

- அரசாங்கம் வங்கிகளை காப்பாற்றினால் திறந்த பொருளாதார சித்தாந்தவாதிகள் மகிழ்ச்சியடைய முடியுமா?
- முரண்நகையாக முதலாளித்துவத்தின் வரலாறு முழுவதும் கட்டுப்பாடுகளை வரையறை செய்வதிலேயே செலவிட்டுள்ளனர்.

நூலாசிரியர் எடுத்துரைக்கும் கவனிக்கப்பட வேண்டிய பொருளாதாரக் குறைபாடுகள் பின்வருமாறு:

- நிறையப் பேருக்கு அவர்களது தகுதிக்கு மீறி நிறைய ஊதியம் கொடுக்கப்படுகின்றது.
- ஏழை நாடுகளில் மக்கள் வறுமையில் வாழ்வதற்கு அவர்கள் பொறுப்பல்ல. பணக்காரர்களே பொறுப்பேற்க வேண்டும்.
- இன்டர்நெட் உலகை மாற்றியதை விட சலவை இயந்திரம் பெரிய மாற்றத்தை ஏற்படுத்தியது.
- பல்கலைக்கழக பட்டங்கள் பொருளாதார உற்பத்தியை அதிகரிக்க வில்லை.

கியுர்கள் சோலைசுத்தில் நம்பிக்கை இழந்து விட்டார்களா?

பிடல் காஸ்ட்ரோ அண்மையில் வழங்கிய பேட்டி ஒன்றில் தெரிவித்த கருத்து பல வதந்திகளை கொப்பி விட்டது. கியுபாவின் சோலைசு மாதிரியில் காஸ்ட்ரோவுக்கு நம்பிக்கை இல்லை என்ற தலைப்புச் செய்தி அநேகமான உலக ஊடகங்களில் பவனி வந்தது. ஓரிரு நாட்களின் பின்னர், கியுபாவில் அரை மில்லியன் அரசாங்க ஊழியர்களை பணி நீக்கம் செய்யவிருக்கும் செய்தியும், எதிர் பார்ப்பை அதிகரித்தது. வழக்கமாகவே வெறும் வாய் மென்று கொண்டிருந்த கம்யூனிச எதிர்ப்பாளர்களுக்கு, இந்த செய்திகள் அவல் கிடைத்தது போலானது. பிற கென்ன? “கடைசியாக காஸ்ட்ரோ கூட சோலைசும் குறைபாடுடையது, அது கியுபர்களுக்கு உதவவில்லை.” என்று கூறி விட்டார். கியுபா இனி முதலாளித்துவ பொருளாதாரத்தை தழுவிக் கொள்ளும். இவ்வாறு எல்லாம் கனவு கண்டிருப்பார்கள். அது எவ்வளவு தவறானது என்பது காஸ்ட்ரோவை நேர்கண்ட “அட்லாண்டிக்” பத்திரிகை நிருபரே எழுதுகின்றார். “கியுபாவில் யாரும் ரியல் எஸ்டேட் வாங்கலாம் சட்டம் வருகிறது. ஆனால் அமெரிக்கர்கள் மட்டும் வாங்க முடியாது. அமெரிக்கர்களை வாங்க விடாமல் தடுப்பது கியுப சட்டமல்ல, மாறாக முட்டாள் தனமான அமெரிக்க அரசு.”

பிடல் காஸ்ட்ரோ கூறிய சர்ச்சைக்குரிய கருத்துக்கு வருவோம். “கியுப மாதிரி இப்போதும் ஏற்றுமதி செய்யப்படக் கூடியதா?” என்பது பத்திரிகையாளரின் கேள்வி. “கியுப மாதிரி எங்களுக்கே செயல்படுவதில்லை.” என்று பிடல் காஸ்ட்ரோ கூறியுள்ளார். முதலில் கியுபாவில், “மாதிரி (Model)” என்ற சொல்லை பயன்

படுத்துவதில்லை. எப்போதும் “சமூகத் திட்டமிடல்”, அல்லது “சமூக விஞ்ஞானம்” போன்ற சொற்களையே பயன்படுத்துவார்கள். நீண்ட காலமாக கியூபா, புரட்சியை ஏற்றுமதி செய்து வந்துள்ளமை ஒன்றும் இரகசியமல்ல. அமெரிக்காவில் அதனை “கியூப மாதிரி புரட்சி” என்று தான் அழைப்பார்கள். மேலும் முதலாளித்துவ கல்விக்கழகங்களில் கற்பவர்களுக்கு ஒரு “மாதிரி” தான் சிந்திக்கத் தோன்றும். இவையெல்லாம் காஸ்ட்ரோ அறியாததல்ல. தான் கூறிய அர்த்தத்தை திரிபுபடுத்தி வெளியிட்டதாக காஸ்ட்ரோ பின்னர் தெரிவித்தார். அட்லாண்டிக் பத்திரிகை நிருபரை அழைத்துச் சென்ற Julia Sweig இன்னொரு விதமாக மொழி பெயர்க்கிறார். இன்றைய ஜனாதிபதி ரவுல் காஸ்ட்ரோவின் பொருளாதார சிற்திருத்தங்களுக்கு ஆதரவாக பிடல் காஸ்ட்ரோ அவ்வாறு கூறியிருக்கலாம் என்கிறார். எது எப்படியிருப்பினும், “கியூபா சேஷனிசத்தை கைவிடுகின்றது” என்ற வரலாற்று முக்கியத்துவம் வாய்ந்த தீர்மானத்தை ஒரு சாதாரண பத்திரிகை நிருபருடனான உரையாடலில் வெளிப்படுத்தியிருக்க முடியாது. அத்தகைய அறிவிப்புகளுக்கு வேறு இடங்களும், நிகழ்வுகளும் இருக்கின்றன.

இருப்பினும், பிடல் காஸ்ட்ரோவின் கொள்கையுடன் முரண்படும் கருத்துகள் சில, ராஜதந்திர நோக்கங்களுக்காக தெரிவித்திருக்கலாம். இரண்டு மாதங்களுக்கு முன்னர், கியூபாவில் அரச எதிர்ப்பாளர்கள் சிலர் கைது செய்யப்பட்ட விவகாரம் பரபரப்பான உலகச் செய்தியாகியது. அதே நேரம் பெருமளவு சந்தேக நபர்கள் பின்னர் விடுதலை செய்யப்பட்டனர். அந்த செய்தி மட்டும் எந்தவொரு ஊடக நிர்வாகியின் கண்ணுக்கும் புலப்படவில்லை. அமெரிக்கா போன்ற மேற்குலக நாடுகள், கியூபாவில் மனித உரிமைகள் மேம்பட வேண்டுமென்றும், பொருளாதாரம் தனியார் மயமாக்கப் படவேண்டும் என்றும் பிரச்சாரம் செய்கின்றன. அப்போது தான் கியூபாவுக்கு சர்வதேச சமூகத்தில் சம அந்தஸ்து வழங்குவார்கள். இந்த பிரச்சாரத்தை முறியடிக்கும் வகையிலேயே, கியூபாவின் அண்மைய நடவடிக்கைகள் அமைந்துள்ளன. காஸ்ட்ரோ ஒரு முதலாளித்துவ நலன் சார்ந்த அமெரிக்க பத்திரிகையாளருக்கு வழங்கிய பேட்டியையும் அந்த வெளிச்சத்தின் கீழ் தான் பார்க்க வேண்டும். கியூபாவின் உத்தியோகபூர்வ கொள்கைக்கு மாறாக, காஸ்ட்ரோ ஈரான் அதிபர் அஹ்மதினிஜாத் மீதும் விமர்சனங்களை வைத்துள்ளார். இஸ்ரேவின் இருப்பிற்கு நியாயம் இருப்பதாகவும், அஹ்மதினிஜாத் யூதர்களை அவதாறு செய்வது சரியல்ல என்றும் காஸ்ட்ரோ கூறியுள்ளார். அமெரிக்காவை சேர்ந்த அட்லாண்டிக் பத்திரிகையாளர் ஏற்கனவே இஸ்ரேவ்-பாலஸ்தீன் பிரச்சினை பற்றி நூல் ஒன்றை எழுதியுள்ளார். ஒரு ஊடகவியாளரின் பின்புலம்

குறித்து அறியாமல், காஸ்ட்ரோ உரையாடியிருக்க வாய்ப்பில்லை. ஆகவே, நான் கூற வருவது இதைத்தான். கியூபா மேற்குலக நலன்களுக்கு இடையூறாக நிற்கவில்லை என்று பிடல் காஸ்ட்ரோ சமிக்ஞை கொடுத்திருக்கலாம்.

விரைவில் அமெரிக்கா இஸ்ரேலை பயன்படுத்தி ஈரான் மீது படையெடுக்க இருப்பதாக அனல் பறக்கும் உரையாற்றிய காஸ்ட்ரோ, தீர்க்கதறிசனத்துடன் கியூபாவுக்கு வரவிருக்கும் ஆபத்தை தவிர்க்க நினைத்திருக்கலாம். அமெரிக்கா ஈராக் மீது படையெடுப்பதற்கு தயார் செய்து கொண்டிருந்த காலத்தில், லிபியா இது போன்ற ராஜதந்திர அனுகுமுறையை கடைப்பிடித்தது. “பயங்கரவாதத்திற்கு எதிரான போரில் லிபியாவும் பங்குபற்றுவதாக” பகிரங்கமாக அறிவித்த கடாபி, அதன் மூலம் லிபியா மீதான பொருளாதார தடைகளை அகற்றிக் கொண்டார். வெறி கொண்ட காளை மாடோன்று தெருவில் போவோர் வருவோரை எல்லாம் இடிக்கிறது என்றால், நாமாக ஒதுங்கிக் கொள்வோம். அமெரிக்கா என்ற இராணுவ பலம் வாய்ந்த ராட்சனோடு நேரடியாக மோத முடியாது. சமயத்தில் ஒதுங்கிக் கொள்வது புத்திசாலித்தனம்.

கியூபா அடுத்த வருடம் அரை மில்லியன் ஊழியர்களை பணி நீக்கம் செய்வது ஒரு புரட்சிகரமான நடவடிக்கை என்று மேற்குலக ஊடகங்கள் சிலாகித்து பேசுகின்றன. அதிலும் குறிப்பாக பணி நீக்கம் செய்யப்படும் அரசு ஊழியர்கள் தாமாகவே வர்த்தக முயற்சியில் ஈடுபட்டு பணம் சம்பாதிக்க வேண்டும். கடின உழைப்பாளிகளுக்கு தகுதிக்கேற்ப அதிக சம்பளம் வழங்கப்படும். ஒரு வர்த்தக நிறுவனம் தொடங்குவதற்கு இலகுவாக சட்டங்கள் மாற்றப்படும். இதை எல்லாம் கேள்விப்படும் போது, கியூபா சோஷலிசத்தை கைவிட்டு விட்டது போலத் தோன்றும். முதலாளித்துவமே சிறந்தது என்று தெரிவு செய்து விட்டதாக சிலர் சந்தோஷப்படுவார்கள். ஆனால் இந்த கருதுகோள்கள் எதுவுமே உண்மையல்ல. முதலாவதாக கியூபா அரசு அடுத்த ஐந்தாண்டு திட்டத்தின் ஒரு பகுதியாகவே இந்த பொருளாதார திட்டத்தை அறிவித்துள்ளது. இரண்டாவதாக, கியூபாவின் அரசு சார்பு தொழிற்சங்கம் தொழிலாளர்கள் பணிநீக்கம் செய்யப்படுவதை நியாயப் படுத்தியுள்ளது.

சீனாவில், வியட்நாமில் நடந்ததைப் போன்ற பொருளாதார மாற்றங்கள் கியூபாவில் இடம்பெறும் என்று பலர் எதிர்வு கூறினார்கள். ஒரு வகையில், அண்மைய அறிவிப்பு அந்த நாடுகளின் அனுபவங்களை கவனமாக ஆராய்ந்த பின்பே வெளியாகியுள்ளது. ஒரு வகையில் கியூபாப் பொருளாதாரம் அந்தப் பாதையில் பயணப்

படுவதாக இருந்தாலும், தீய விளைவுகள் கவனமாக தவிர்க்கப் பட்டுள்ளன. குறிப்பாக சினாவில் அனைத்து தொழிலாளர்களும் பெரிய நிறுவனங்களின் தயவில் விடப்பட்டனர். தொழிலாளர் நலப் பாதுகாப்பில் அரசாங்கத்தின் பொறுப்பு குறைக்கப்பட்டது. ஆனால் கியுபாவில் நடைபெறப் போவது அதுவல்ல. தொழிலாளர்கள் கட்டம் கட்டமாக பணி நீக்கம் செய்யப்படுவர். அவர்கள் தாமாகவே வர்த்தக முயற்சியில் ஈடுபட அரசாங்கமே ஊக்குவிக்கும். ஊழியர் சேமநிதியத்தில் இருந்தோ, அல்லது வங்கிக் கடனாகவே கிடைக்கும் பண்த்தைக் கொண்டு ஒரு கம்பனி தொடங்கலாம். ஆனால் வர்த்தக முயற்சியில் அனைவரும் வெற்றி பெறப் போவதில்லை. எப்படியும் என்பது வீதமானோர் அனைத்தையும் இழந்து வந்து நிற்பார்கள். அப்படியானவர்களை அரசாங்கம் பொறுப்பேற்க வேண்டும். அதைவிட பணிநீக்கம் செய்யப் பட்டாலும் வர்த்தக முயற்சியில் இறங்க விரும்பாதவர்களுக்கு, அரசே வேறு தொழில் தேடித்தர வேண்டும். ஏற்கனவே உள்ள தங்குவிடுதிகள் போன்ற தனியார் துறையிலும் வேலை தேடலாம்.

உண்மையில் கியுப அரசு, சினாவை பின்பற்றுவதை விட, மேற்கு ஐரோப்பிய நாடுகளின் மாதிரியை பின்பற்றுவதாகவே தோன்று கின்றது. கடந்த வருடம் மேற்கு ஐரோப்பிய நாடுகள் மில்லியன் கணக்கான ஊழியர்களை பணி நீக்கம் செய்தன. பாரிய அதிர்வலைகளை தோற்றுவித்த பொருளாதார நெருக்கடி, இன்றுள்ள கியுப நிலையை விட மோசமாக இருந்தது. இருப்பினும் பணி நீக்கம் செய்யப்பட்டவர்களுக்கு அரசாங்க கொடுப்பனவு வழங்குவது பல குறைபாடுகளை கொண்டிருந்தது. முன்பு மாதிரி வேலையற்ற அனைவருக்கும் படியளந்த காலம் மலையேறி விட்டது. வேலையில்லாமல், வருமானமில்லாமல், (தற்காலிகமாக) அரசின் உதவியும் கிடைக்காமல் வறுமையில் வாடிய குடும்பங்கள் அதிகம். அத்தகைய பிரச்சினைகளை மேற்கு ஐரோப்பிய நாடுகள் எவ்வாறு சமாளித்து முன்னேறின? வேலையிழந்த மக்கள் சக்தியை, பொருளாதாரத்திற்கு புத்துயிர்ப்பு ஊட்ட எப்படி பயன் படுத்தினார்கள்? கியுபா அதிலிருந்து படிப்பினைகளைப் பெற்றுள்ளது. மேற்கு ஐரோப்பிய நாடொன்றில், பொருளாதார நெருக்கடியால் பாதிக்கப்பட்ட என்னைப் போன்ற பலருக்கு, கியுபாவில் நடைபெறும் மாற்றம் புதுமையாக தெரியவில்லை. இங்கே என்ன நடந்ததோ, அதுதான் அங்கேயும் நடக்கின்றது.

மேற்கு ஐரோப்பாவில் நூறு வீத முதலாளித்துவம் நிலவில்லை. தவிர்க்கவியலாது சில சோஷிசக் கூறுகளைக் கொண்டுள்ளன. எத்தனை வீதம் சோஷிசகம் என்பது, நாடுகளைப் பொறுத்து

கூடலாம், அல்லது குறையலாம். உதாரணத்திற்கு சவீடனின் சோஷலிசத்தின் அளவு பிற நாடுகளை விட அதிகம். இவ்வாறு முதலாளித்துவ நாடுகள் என்று பேரெடுத்த நாடுகள், சோஷலிச பரிசோதனை செய்வதை யாரும் தவறாக எடுக்கவில்லை. “ஆஹா, பார்த்தீர்கள்! அவர்கள் முதலாளித்துவத்தில் நம்பிக்கை இழந்து விட்டார்கள்.” என்று சந்தோஷப்படவில்லை. மேற்கு ஐரோப்பாவில் முதலாளித்துவம் அசைக்க முடியாத இடத்தில் வைக்கப்பட்டுள்ளது. அதே நேரம் உழைப்பாளரின் வசதிவாய்ப்புகள் அதிகரிக்கும் வண்ணம் செல்வம் பகிர்ந்தளிக்கப்பட வேண்டும் என்பதை உணர்ந்துள்ளன. இதை புரிந்து கொள்ள நீங்கள் பொருளாதார சூத்திரம் எதையும் கரைத்துக் குடித்திருக்க வேண்டியதில்லை. கியூபாவிலும் அதே மாதிரியான பொருளாதார மாற்றமே நடந்து கொண்டிருக்கிறது.

கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் அதிகாரம் அப்படியே இருக்கும். மார்க்சிச-லெனினிசம் அரசு கொள்கையாக தொடர்ந்திருக்கும். அத்தியாவசிய பொருளாதார நிறுவனங்கள் அரசாங்கத்திடம் இருக்கும். ஏற்கனவே தொழில்நுட்ப அறிவு தேவைப்படும் துறைகளில், அரசு வெளிநாட்டு நிறுவனங்களுடன் Joint Venture ஒப்பந்தங்கள் போட்டுள்ளது. இதன் மூலம் சர்வதேச மூலதனத்தை நிர்வகிக்கும் ஸ்தாபனங்களுக்கு கட்டுப்பாடு உள்ளது. சிறு வணிகர்களைக் கொண்ட தனியார்துறை ஒரு நாளும் அரசுக்கு போட்டியாக மாற முடியாது. உயர உயரப் பறந்தாலும் ஊர்க்குருவி பருந்தாகாது. சிறு வணிகர்கள், அரசுக்கு வரி கட்டியே தேய்ந்து போவார்கள். பெருமளவு பணம் சேர்த்து பெரிய முதலாளி ஆகும் கனவு ஒரு நாளும் பலிக்கப் போவதில்லை. “எல்லையற்ற பணம் சேர்க்க சுதந்திரம் கொடுக்கும்” முதலாளித்துவ நாடுகளிலேயே அது தான் நிலைமை.

ஊழியர்களின்

ஊதியத்தை திரும்பும் முதலாளிகள்

மேற்கு ஜோப்பா சென்று, என்ன வேலை செய்தாவது சம்பாதிக்க விரும்பும் இளைஞர்கள் உரிமைகளற்ற தொழிலாளர்களாக சுரண்டப்படுகின்றனர். சட்டப் பதிவின்றி பணியாற்றும் ஊழியர்களுக்கு தொழிற்சங்க உதவியும் கிடைப்பதில்லை. பெல்ஜிய முதலாளிகளால் சுரண்டப்படும் உரிமைகளற்ற தொழிலாளருக்கு உதவி செய்யும் நிறுவனம் ஒன்று வழங்கிய தகவல்கள் கீழே உள்ளன. பெல்ஜியத்தின் நெதர்லாந்து மொழி சஞ்சிகை ஒன்றில் வந்த கட்டுரையை இங்கே சுருக்கமாக மொழிபெயர்த்துள்ளேன்.

45 வயது அப்தர் ரஹீம் 2001ம் ஆண்டு, மொரோக்கோவில் இருந்து தனது பல்கலைக்கழக சான்றிதழுடன் பெல்ஜியம் வந்தார். சட்டப்படி வேலை செய்து வீட்டுக்கு பணம் அனுப்புவதே அவரது குறிக்கோளாக இருந்தது. எந்த வேலைக்கும் தயாரான, மலிவான உழைப்பாளர்கள், சட்டவிரோத தொழில்துறையை இயக்கிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அப்தர் ரஹீம் சட்டவிரோதமாக தங்கி யிருக்கும் எட்டு உழைப்பாளிகளைக் கொண்ட அடுக்கு மாடி வீடொன்றுக்கு குடிபெயர்ந்தார். புருசெல் மாநகரின் வெளி நாட்டவர்களின் வட்டாரமாக கருதப்படும் அந்தப் பகுதியில், பல முதலாளிகளின் கீழ் தற்காலிகமாக வேலை பார்த்துள்ளார். முதலாளிகள் பெல்ஜியர்கள் மட்டுமல்ல, மொரோக்கோ, துருக்கி போன்ற பல்லினத்தவர்கள். சட்டவிரோதமான தொழில் என்பதால், ஒரு நாளைக்கு 25 - 30 யூரோ கிடைத்தாலும், நிரந்தரமான வேலை இல்லை. அவர் கடைசியாக செய்த வேலையில் ஓரளவு நல்ல வருமானம் வந்து கொண்டிருந்தது. (ரெஸ்டாரன்ட்) சமையல்

காரணாக, உபசரிப்பாளனாக சுதந்திரமாக வேலை செய்ய முடிந்தது. முதலாளியும் அன்பாக, கனிவடன் நடந்து கொண்டான். (அல்லது அப்தர் ரஹிம் அப்படி நினைத்துக் கொண்டிருந்தார்.)

திசம்பர் 2009ல், ஒரு நாள் வேலையில் இருந்த அப்தர் ரஹிம் படியால் தவறி விழுந்தார். பல நாட்கள் ஓய்வற்ற உழைப்பும் விபத்துக்கு காரணமாக இருந்தது. நிலை தடுமாறி விழுந்ததால் தலை அடிப்பட்டு காதால் ரத்தம் கொட்டியது. சுயநினைவற்ற நிலையில் இருந்த போதிலும் முதலாளி மருத்துவமனைக்கு கொண்டு செல்லவில்லை. ஆரம்பத்தில் ரஹிமும் அதனை விரும்பவில்லை. மருத்துவ உதவி கிடைக்காததை விட, சட்டவிரோதமாக வேலை செய்த குற்றத் திற்காக தண்டனை கிடைக்கலாம் என்ற அச்சம் அதிகமாக இருந்தது. இருப்பினும் உடைந்த பற்கள், தோள்முட்டு வலி, தாங்க முடியாத இடுப்பு வலி, என்று வேதனையின் உச்சியில் வலி பொறுக்க மாட்டாமல் மருத்துவமனை செல்ல வேண்டி நேரிட்டது. ஸ்கேன் செய்து பார்த்த பொழுது மண்டை உடைந்திருந்தது கண்டுபிடிக்கப் பட்டது. சிகிச்சைக்கு அதிக பணம் (2100 யூரோ) செலவாகும் என்பதால், முதலாளி ரஹிமை கைவிட்டு விட்டார். அது வரை காலமும் முதலாளி தான் மீது பாசமாக இருப்பதாக நம்பிய அப்தர் ரஹிம் அதனை எதிர்பார்க்கவில்லை. மரத்தால் விழுந்தவனை மாடேறி மிதித்தது போல, முதலாளி கடைசி மூன்று மாத சம்பளப் பண்த்தை கொடுக்கவில்லை.

வேண்டிய அளவு வேலை வாங்கி விட்டு, இப்போது உடைந்து போன பொருளை தூக்கி வீசுவதைப் போல நடந்து கொள்ளும் முதலாளியிடம் இருந்து, சல்விக்காசு கூட பெற முடியாது என்று உணர்ந்த ரஹிம், உதவி நிறுவனம் ஒன்றை நாடினார். PAG-ASA என்ற தொண்டு நிறுவனத்திடம் தனது பிரச்சனைகளை எடுத்துக் கூறினார். அவர்கள் ரஹிமை ORCA (Organisatie voor Clandestiene Arbeidsmigranten) என்ற உரிமைகளற்ற தொழிலாளர்களின் சங்கத்திடம் ஒப்படைத் தனர். இவர்களின் உதவியால் பல சட்ட ஆலோசனைகளை பெற முடிந்தது. பொருளாதார சரண்டலால் ரஹிமுக்கு ஏற்பட்ட பாதிப்பை அளவிடும் ஆய்வு இன்னும் முடியவில்லை. ரஹிமைப் போன்ற நூற்றுக்கணக்கான உரிமைகளற்ற தொழிலாளரின் கதைகள் அந்த நிறுவனத்திடம் உள்ளன.

பெல்ஜியத்தில் பத்திரங்கள் இன்றி சட்டவிரோதமாக வேலை செய்த பதினேழு உழைப்பாளிகளுக்கு சேர வேண்டிய பணம் இதுவரை கணக்கிடப் பட்டுள்ளது. அதன்படி இந்த பதினேழு பேருக்கும், 83.870 யூரோ அவர்களது முதலாளிகள் கொடுக்க வேண்டியுள்ளது.

பெல்ஜியத்தில் வாழும் பெரும்பாலான வெளிநாட்டு உழைப்பாளர்களுக்கு இப்படியான தொழிற்சங்கம் இருப்பதே தெரியாது. தெரிந்தாலும் பலர் நேரே வந்து முறைப்பாடு செய்ய அஞ்சகின்றனர். தாம் சட்டவிரோதமாக தங்கியிருந்து வேலை செய்வது தெரிய வந்தால், தாயகத்திற்கு திருப்பி அனுப்பப்படுவோம் என்ற அச்சம் நிலவுகின்றது. அரசால் பதியப்படாத தொழிலாளர்கள், கூலித் தொகையை முதலாளிகளுடன் பேசி முடிவு செய்கின்றனர். அது அநேகமாக சட்டப்படி தீர்மானிக்கப்பட்ட குறைந்தபட்ச ஊதியத்தை விட குறைவாகவே இருக்கும். இப்படியான முறைப்பாடுகளை அரசும், நீதிமன்றமும், ஆட்கடத்தல் குற்றத்தின் கீழ் பதிவு செய்கின்றன. ஆனால் ORCA-விடம் உதவி கோரி வந்தவர்களில், ஒருவரைத் தவிர எல்லோரும் முதலாளிகள் திருடிய சம்பளப் பணம் குறித்து முறையிடுகின்றனர்.

(ரூன்றி: Mondiaal Nieuws, 25.08.2010)

யாருளாதார வந்ருக்கழியும், யாருளீட்டும் யாறுக்கிளஞ்சும்

“அமெரிக்கா ஒரு கனவு”. அதிக விலை கொடுக்கும் முதலாளிக்கு தனது உழைப்பை/ சேவையை விற்க தயாராகும் பல்லாயிரக் கணக்கான படித்த நடுத்தர வர்க்கத்தினருக்கும், தொழில்நுட்ப அறிவுற்ற சாதாரண உழைப்பாளிக்கும் உள்ள கனவு. போதுமென்ற மனதை கொண்டிருக்க சொல்லும் பழுமொழியை தற்போது யாரும் நம்புவதில்லை. பேராசை, பேரவா, சுயநலம் இவ்வாறு எவையெல்லாம் தப்பென்று நீதி நூல்கள் சொல்கின்றனவோ, அவையெல்லாம் அமெரிக்க கனவின் அடிப்படை தகுதிகள்.

“அமெரிக்க சுதந்திரம்”, சாமானியர்களும் தினசரி உச்சரிக்கும் மந்திரம். ஆனால் அவர்களது சுதந்திரம் கடனுக்குள் கட்டுப்பட்டுக் கிடக்கிறது என்பதை அமெரிக்க மக்கள் அண்மையில் தான் அறிந்து கொண்டார்கள். சுதந்திரம் இருந்தது! முதலாளிகளும், பெரிய நிறுவனங்களும், நிர்வாகிகளும், எல்லையற்ற சுதந்திரம் அனுபவித் தனர். அதிகம் சம்பாதித்தால், வரி குறையும். தாராளமாக செலவு பண்ண சுதந்திரம். லாபம் என்ற பெயரில் பெருகும் பணத்திற்கு எல்லை வகுக்கப்படவில்லை. அந்தப் பணத்தையும் எப்படியும் சேர்க்கலாம். சட்டப்படி திருடுவதற்கு கணக்காளர் வழிசொல்வார். பங்குச் சந்தையில் சூதாட முகவர்கள் இருக்கிறார்கள். பொய், புரட்டு, மோசடி, இவையில்லாமல் வியாபாரம் நடக்காது. இதையெல்லாம் யாரும் தட்டிக்கேட்க முடியாது. அரசாங்கம் தலையிட முடியாது. ஏனெனில் அது சந்தையின் சுதந்திரத்தை கட்டுப்படுத்தும். அமெரிக்கர்கள் “சுதந்திரம்” என்ற சொல்லை சரியான அர்த்தத்துடன் தான் பயன்படுத்துகின்றனர். அந்நியர்கள்

தான் அது எதோ தனிமனித சுதந்திரம் சார்ந்த விடயம் என்று நம்பி ஏமாந்து விட்டார்கள்.

பொருளாதாரம், சாமானிய மக்களுக்கு எவ்வில் புரியாத ஒன்று இருப்பினும் அனைவரும் இன்று சந்தைப் பொருளாதார விதிகளுக்கு அமைய பயிற்றுவிக்கப்பட்டுள்ளனர். சந்தை என்பது இயற்கைப் பொருளாதாரத்தில் ஒரு பகுதி மட்டும் தான். ஆனால் விபரவிச, (இன்னும் தீவிரமான) நியோ விபரவிச சித்தாந்தங்கள் தான் சந்தையை பொருளாதார சக்கரத்தின் அச்சாணி ஆக்கின. பங்குச் சந்தை தேசிய பொருளாதாரத்தை தலைமை தாங்கும் வண்ணம், அனைத்தும் தனியார் மயமாக்கப்பட்டன. அன்று பூரண தனியார் மயமாக்கலை ஆதரித்தவர்கள், இன்று நெருக்கடி காலத்தில் அரசு பொறுப்பெடுக்க வேண்டும் என்கின்றனர்.

இப்போது தான் அரசு என்ற ஸ்தாபனத்தின் சுயரூபம் வெளித் தெரிகின்றது. அதன் அடிப்படை நோக்கம், அதாவது பலமான முதலாளிகளிடமிருந்து, பலவீனமான மக்களை பாதுகாப்பது என்ற வாக்குறுதி, இன்று காற்றில் பறக்கவிடப்பட்டுள்ளது. அமெரிக்காவில் லட்சக்கணக்கான மக்கள் மருத்துவ வசதியின்றி பினியால் வாடிக்கொண்டிருக்கையில், 30 மில்லியன் மக்கள் வறுமைக்கோட்டிற்கு கீழே வாழ்ந்து கொண்டிருக்கையில், அவர்களுக்காக ஒரு சதமும் செலவழிக்காத அரசு, வங்கிகள் திவாலாகாமல் பாதுகாக்க பில்லியன் டாலர்களை தயங்காமல் அன்ளிக் கொடுத்தது. ஐரோப்பிய அரசுகளும் மக்களின் வரிப் பணத்தை அன்ளிக்கொடுத்து சந்தைப் பொருளாதாரம் அழிய விடாமல் காப்பாற்றின. தமது உதாரணத்தை பிற நாட்டு அரசாங்கங்களும் பின்பற்ற வேண்டும் என்றனர்.

அனைவரது கவலையும் வெகுவாக குறைந்துள்ள பங்குகளின் பெறுமதியை உயர்த்த வேண்டும் என்பதே. ஒரு நிறுவனத்தின் ஜந்து சதவீதத்திற்கு அதிகமான பங்குகளை அரசாங்கம் வாங்க கூடாது என்றும், அப்படி ஒரு நிலை வந்தால் பாராளுமன்ற அனுமதி வேண்டும் என்று சில நாடுகளில் சட்டம் இருக்கிறது. ஆனால் அதற்கெல்லாம் காத்திராமல், ஒரே இரவுக்குள் முடிவுகள் எடுக்கப்பட்டன. தற்போது அரசாங்கம் பங்குகளை வாங்கி, மக்கள் மத்தியில் நம்பிக்கையை உருவாக்குவதன் மூலம், நிறுவனத்தை நன்றாக இயங்க வைத்துவிட்டு, பிறகு பழைய நிலைக்கு கொண்டுவருவோம் என்று பகிரங்கமாகவே சொல்கின்றனர். சுருக்கமாக சொன்னால், முதலாளிகள், அவர்களது மூலதனம் காப்பாற்றப்பட வேண்டும்.

நிதி நெருக்கடியை இடதுசாரிகள் முதலாளித்துவத்தின் வீழ்ச்சியாக பார்த்தனர். அது தவறு. முதலாளித்துவம் (அதிலும் குறிப்பாக வங்கித்துறை, சந்தை என்பன) அடி வாங்கியுள்ளது. அரசுகள் தலையிட்டு காப்பாற்றி விட்டன. அதே நேரம், இது தற்காலிக பின்னடைவு மட்டுமே, மீண்டும் எல்லாம் பழையபடி வந்து விடும் என்று வலதுசாரிகள் கூறுகின்றனர். அதுவும் தவறு. முதலாளித்துவ பொருளாதாரம் குறிப்பிட்ட காலம் வளருவதும், பின்னர் அளவுகடந்த உற்பத்தி காரணமாக நெருக்கடிக்குள் மாட்டிக் கொள்வதும், பின்னர் அதிலிருந்து மீள்வதும் அடிக்கடி நடப்பது தான். ஆனால் தற்போது ஏற்பட்டுள்ள நெருக்கடியானது, பொது மக்களுக்கும், நிறுவனங்களுக்கும் கடன் வழங்கி, இமாலய பலத்துடன் இருந்து வங்கிகளை பாதித்திருப்பதால், அதன் விளைவு பல இடங்களிலும் எதிரொலிக்கும்.

இந்த நெருக்கடியால் அமெரிக்கா வல்லரசு தகரும் என்ற எண்ணமும் தவறானது. ஜெர்மனியின் அதிகம் விற்பனையாகும் வலதுசாரி சஞ்சிகையான “பெர் ஸ்பீகல்” கூட அப்படி ஒரு கருத்தை முன்வத்து. உலகப் பொருளாதாரத்தில் அமெரிக்காவின் ஆலோசனைகளை, மாதிரிகளை, கொள்கைகளை இனிமேல் யாரும் பின்பற்றபோவதில்லை என்பது உண்மைதான். ஆனால் அமெரிக்கா தான் தற்போதும் உலகில் மிகப்பெரிய இராணுவ வல்லரசு என்ற நிலையில் மாற்றமெடுவும் ஏற்படவில்லை. எதிர்காலத்தில், அதுவும் பல வருடங்களுக்குப் பிறகு, ரஷ்யா அல்லது சீனா, அமெரிக்காவை விட இராணுவ வளர்ச்சி கண்டால், ஒரு வேளை நிலைமை மாற்றலாம். அமெரிக்கா தனது பாதுகாப்பு படைகளுக்கு, அதிக பட்ஜெட் ஒதுக்கி வருகின்றது. பல நிறுவனங்கள் இராணுவத்துக்கு தேவையான ஆயுத தளவாடங்களையும், பிற கருவிகளையும் உற்பத்தி செய்து வருகின்றன. அவற்றில் பெரும்பகுதியை அமெரிக்கா அரசாங்கம் வாங்குவதுடன், வெளிநாடுகளுக்கும் ஏற்றுமதியாகின்றது. மேலும் சினிமா, இசை போன்ற கலாச்சார ஏற்றுமதியிலும் அமெரிக்கா முன்னணி வகிக்கின்றது. சமீபத்திய நிதி நெருக்கடியானது, இத்தகைய நிறுவனங்களில் இதுவரை முதலிட்ட வங்கிகளை ஓரங்கட்டி விட்டு, அரசே எடுத்து நடத்தும் நிலையை உருவாக்கலாம். அப்படியானால் அது ஒரு பாசிச் சர்வாதிகார ஆட்சியை கூட உருவாக்கலாம்.

முதலாளித்துவத்தை ஆதரிப்பவர்களுக்கு நிரந்தர கொள்கை எதுவும் இல்லை. விபரவிசம், நியோ விபரவிசம், Laissez Faire முதலாளித்துவம், சமூக ஜனநாயகம் அல்லது பாசிசம் இவ்வாறு எதை அடிப்படையாக வைத்தாவது முதலாளித்துவத்தை அல்லது அதனால்

பலன்டையும் தமது இருப்பை காப்பாற்றவே விரும்புவர். 1930ல், ஏற்பட்ட மோசமான நிதி நெருக்கடியில் இருந்து அமெரிக்கா மீண்டு விட்டது தானே, என்று முதலாளித்துவத்திற்காக வாதாடுபவர்கள் அடிக்கடி சொல்லக் கேட்கவாம். ஆனால் நிதி நெருக்கடி காரணமாக, அமெரிக்கா, ஜெர்மனிக்கு வழங்கிய கோடிக்கணக்கான கடனை உடனே திருப்பி செலுத்துமாறு கோரியதும், அதனால் ஜெர்மனியின் பொருளாதாரம் வீழ்ச்சியடைந்து, நாசிசுத்தின் எழுச்சிக்கும், ஹிட்லர் அதிகாரத்திற்கு வர வழிவகுத்ததும், அதற்குப் பின்னர் ஏற்பட்ட வல்லரசுப் போரில் (இவது உலகயுத்தம்) அமெரிக்காவும் குதித்து ஆயுதங்கள் விற்று தனது பொருளாதாரத்தை வளர்த்துக் கொண்டதும் வரலாறு. சரித்திரம் மீண்டும் திரும்பாது என்பது நிச்சயமில்லை.

நிதி நெருக்கடியின் விளைவுகள் அமெரிக்காவுக்கும், ஐரோப்பா வுக்கும் “பொருளாதார தேக்கம்” என்ற பின்னடைவை ஏற்படுத்தப் போவது மட்டும் உறுதி. அதன்படி இயற்கையான பொருளாதாரம் தொடர்ந்து இயங்கிக் கொண்டிருக்கும். ஆனால் செலவைக் குறைத்தல் என்ற பெயரில் நிறுவனங்களில் அதிகமான தொழிலாளரை வேலையை விட்டு நீக்கப்படுவர். இது ஒரு பக்கத்தில் உதவிப் பணத்தில் அல்லது வறுமையில் வாழும் மக்களை உருவாக்கும். மக்கள் தமது பணத்தை அத்தியாவசிய தேவைகளுக்கு மட்டுமே பயன்படுத்தி, வீட்டிலே சேமிக்க தொடங்குவர். நமது நாட்டு மக்களுக்கு (அமெரிக்க-ஐரோப்பிய) “சீரழிவு கலாச்சாரம்” பற்றிய புரிதல் மிகக் குறைவு. உண்மையில் இந்த “சீரழிவு கலாச்சாரம்” தான் இந்த நாடுகளை பணக்கார நாடுகளாக தொடர்ந்து வைத்திருந்த ஊக்கியாகும். அதாவது மக்கள் பணத்தை தாராளமாக செலவழிக்க வேண்டும். அத்தியாவசிய தேவைகளோடு நிறுத்திக் கொள்ளாது ஆடம்பர தேவைகளுக்கும் செலவழிக்க வேண்டும். அப்போது தான் புதிய புதிய (ஆடம்பர பணதங்கள் உற்பத்தி செய்யும்) நிறுவனங்கள் உருவாவதுடன், அதனால் தேசிய பொருளாதாரமும் வளர்ச்சி யடையும். சாமானியருக்கும் புரியும்படி சொன்னால், “குடி” மக்கள் அதிகளவில் மதுபான சாலைகளை நாடினால், அந்த துறை வளர்ச்சியடைவதுடன், அரசாங்கத்திற்கும் நிறைய வரி கிடைக்கும். “பணம் ஓடித் திரிய வேண்டும்” என்பது சந்தையின் பொன்மொழி. இதற்கு மாறாக இலங்கையிலும், இந்தியாவிலும் வாழும் ஓரளவேனும் வசதிபடைத்த மக்கள், பணத்தை தங்க நலகைகளாக வீட்டுக்குள்ளேயே முடக்கி வைப்பதால், ஏற்கனவே அங்கே பொருளாதார தேக்கம் நிலவுகின்றது.

உலகமயமாக்கல் அமெரிக்க பாணி கலாச்சாரத்தை உலகம் முழுவதும் பரப்பும் பொருளாதார திட்டத்தை நடைமுறைப்

படுத்தியது. அதற்கு இந்தியா போன்ற “பழமை, பாரம்பரியம்” மிக்க நாடு கூட தப்பவில்லை. காரணம், தனி இனம் போல காட்சி யளிக்கும், அந்நாட்டின் ஆளும் வர்க்கம். அன்று தமது பிள்ளைகளை டாக்டர்களாக, எஞ்சினியர்களாக இங்கிலாந்திற்கும், அமெரிக்கா வுக்கும் ஏற்றுமதி செய்து பெருமளவு அந்திய செலாவணியை ஈட்டினார்கள். அண்மைக்காலத்தில் கணிப்பொறி வல்லுனர்களை அனுப்பி அந்த தேவையை நிறைவேற்றிக் கொண்டனர். இவ்வாறு ஒருபக்கம் “தங்கப் பசி” கொண்ட இந்தியர்கள் உலகிலேயே அதிகாவு தங்கத்தை நுகர்வோராக இருப்பதாலும், மறுபக்கம் NRI என்றழைக்கப்படும் வெளிநாட்டு இந்தியர்கள் அனுப்பும் டாலர்கள் அரசு கஜானாவை நிறைப்பதாலும், உலக பொருளாதாரம் இந்தியாவை நெருக்கமாக கட்டிப் போட்டுள்ளது. இந்த நிலைமை, 90களுக்கு பின்னர் ஏற்பட்ட சந்தைப் பொருளாதார சீர்திருத்தத்தால் ஏற்படவில்லை. சுதந்திரமடைந்து நெருவின் சோஷலிசம் இருந்த காலத்தில் கூட எதோ ஒருவகையில் நிதி நெருக்கடிக்குள் சிக்கி இருக்கும். விரிவாக சொன்னால், தங்கமும், டாலரும் உலக வர்த்தகத்திற்கு இன்றியமையாதவை. இவ்விரண்டும் கையிருப்பில் குறைந்தால் அவ்வது உலக சந்தையில் பெறுமதி குறைந்தால் அந்த நாடு பெரும் நெருக்கடியை எதிர்நோக்கும்.

உலகின் அரைவாசி நாடுகளை தனது காலனிகளாக வைத்திருந்த இங்கிலாந்து தான் தங்கத்தை உலக வர்த்தகத்திற்கான பொது நாணயமாக கொண்டு வந்தது. (இங்கிலாந்து நாணயமான பவுன் என்ற பெயர் அதன் காரணமாக வந்தது தான்) அதன் காரணமாக எல்லா நாட்டு நாணயமும் தங்கத்துடன் ஒப்பிட்டு பெறுமதி பார்க்கப்பட்டது. மீண்டும் உலகயுதத்தின் பிறகு அமெரிக்கா உலக ஏக போக வல்லரசாகியதால், டாலரை சர்வதேச வர்த்தகத்திற்கான பொது நாணயமாக்கியத்துடன், டாலரின் பெறுமதியை தங்கத்துடன் ஒப்பிடுவதில் இருந்து கழற்றி விட்டது. இதனால் அனைத்து உலக நாடுகளும், (சீனா உட்பட) தமது திறைசேரியில் டாலர்களை நிரப்பி வைத்துள்ளன. அனேகமாக அமெரிக்கா தேசத்தில் பாவனையில் உள்ள டாலர் அளவேனும், வெளிநாடுகளில் புழக்கத்தில் உள்ளதால், அதேயளவு டாலர் தாள்களை அச்சடித்து உள்ளாட்டில் புழக்கத்திற்கு விட்டுள்ளது.

தற்போது எழுந்துள்ள நிதி நெருக்கடி காரணமாக உலக நாடுகள் தமது டாலர்களை விற்க வேண்டிய நிலை வரவாம். ஆனால் அதனது கேள்வி குறைந்து, பெருமளவு டாலர்கள் அமெரிக்காவுக்கே திரும்புமாயின், அமெரிக்காவில் இன்னொரு நிதி நெருக்கடியும், பொருளாதார வீழ்ச்சியும் உருவாகும். ஏற்கனவே என்னை ஏற்றுமதி

செய்யும் ஒபைக் நாடுகள் மத்தியில் ஈரானும், வெனிசுவேலாவும் சர்வதேச வர்த்தகத்தில் டாலருக்கு பதிலாக யூரோவை கொண்டு வரவிருந்த முயற்சி தோல்லியடைந்தது. அமெரிக்காவின் இரானுவ மேலாதிக்கம் தான் அப்படி ஒரு முயற்சியை தடுத்த சக்தி. அமெரிக்காவின் செல்வத்தில் பெரும்பகுதி வெளிநாடுகளில் இருந்து வரும் முதலீடுகளாலேயே உருவாக்கப்பட்டுள்ளது. இம் உலக யுத்ததிற்கு பின்னர், அழிவில் இருந்து ஜீரோப்பாவை மீட்டு பணக்கார நாடுகளாக மாற்றிய அமெரிக்கா, அதற்கு பிரதிபலனாக அமெரிக்காவில் முதலீடு செய்ய தூண்டியது. அதே போன்றே என்னை ஏற்றுமதியால் பெரும்பணம் ஈட்டிய வளளகுடா ஷேக்குகளும், தமது லாபத்தில் பெரும்பகுதியை அமெரிக் பங்குச் சந்தையில் முதலீடு செய்தனர். இதனாலேயே அந்த நாடுகளும் அமெரிக்க நிதி நெருக்கடிக்குள் சிக்கி பாதிக்கப்பட்டன.

இன்றைய நெருக்கடியில் இருந்து தப்பிக்க, அன்மைக்காலமாக பொருளாதார வளர்ச்சி கண்ட சீனா, இந்தியா போன்ற நாடுகளை வந்து முதலீடு செய்யுமாறு அமெரிக்கா கேட்டு வருகின்றது. இந்தியா அதனை செய்யும் சாத்தியம் உண்டு. அனுசக்தி உடன்படிக்கை மூலம் அமெரிக்கா, இந்தியாவை தன்பக்கம் இழுத்து வைத்துக் கொண்டுள்ளமை இங்கே குறிப்பிடத்தக்கது. ஆனால் சீனா தயக்கம் காட்டுகின்றது. அது தனது பொருளாதார பழுதுகளை திருத்திக் கொள்வதிலும், உள்நாட்டில் முதலீடு செய்வதிலுமே அதிக கவனம் செலுத்துகிறது. அப்படியே அமெரிக்காவில் முதலீடு செய்ய முன்வந்தாலும், நிலைமையை பயன்படுத்தி, அமெரிக்க நிறுவனங்களை வாங்க விரும்பலாம். அதனை (நாட்டை விற்பதற்கு சமம் என்பதால்) அமெரிக்கா விரும்பப் போவதில்லை. மேலும் இனி மேல் (சீனாவின் ஒரு பகுதியான) ஹோங்ஹோங் தான் இனிமேல் (நியூ யார்க் போல) சர்வதேச வர்த்தக மையமாக வரப்போவதாக வதந்திகள் அடிப்படுகின்றன.

இன்று காணும் மாற்றங்கள் யாவும் சீனா உலக வல்லரசாக மேலாண்மை பெரும் சாத்தியக்கூறுகள் உள்ளதை கோடிட்டுக் காட்டுகின்றன. அமெரிக்க-இந்தியா அனுசக்தி ஒப்பந்தம் சீனாவுக்கு எதிரான எதிர்கால அச்சுறுத்தலுமாகும். இந்த ஒப்பந்தமானது, இந்தியா மற்றுமுழுதாக அமெரிக்க முகாமுக்குள் போய்விட்டதை காட்டுகின்றது. அதே நேரம், சீனா இலங்கையில் காலூன்றி வருகின்றது. இவ்வளவு காலமும், இலங்கைக்கு அதிக நிதியுதவி வழங்கி வந்த ஜப்பானை பின்னுக்கு தள்ளி விட்டது சீனா. இலங்கையின் தென்பகுதியில், எதிர்காலத்தில் வரப்போகும் (அல்லது அப்படி ஊகிக்கப்படும்) சீன கடற்படை முகாமானது, இந்து சமுத்திர

ஆதிக்கத்திற்கான ஏற்பாடு ஆகும். இலங்கை சீனாவின் ஆதிக்கத் திற்கும் முழுவதுமாக போகு முன்னர், இந்தியா தனது முதலீடுகளை பெருக்குவதன் மூலம் தடுக்கப் பார்க்கின்றது. அமெரிக்கா இராணுவ உதவி செய்வதன் மூலம், ஸரானின் தலையீட்டை தடுக்கப் பார்க்கின்றது. இன்றைய நிதி நெருக்கடி இந்த வல்லரசுப் போட்டியை தீவிரமாக்கலாம், அல்லது விரைவு படுத்தலாம்.

இலங்கையின் பொருளாதாரத்தில், அமெரிக்க அல்லது ஐரோப்பிய முதலீடுகள் மிகக் குறைவு. ஐரோப்பாவில் இருந்து வரும் நிதியில் பெருமளவு பகுதி, “NGO பொருளாதாரத்திற்கே” செலவிடப் படுகின்றது. வறுமை ஒழிப்பு, பெண்கள் முன்னேற்றம் போன்ற திட்டங்களை ஐரோப்பிய பண்த்தில் நடைமுறைப்படுத்தும் அரசு சாரா நிறுவனங்கள் இனிமேல் இயங்க முடியாத நிலை வரலாம். அதற்கு காரணம், நிதி நெருக்கடிக்குள் சிக்கியுள்ள தமது வங்கிகளை காப்பாற்ற பெரும்பணம் செலவிடும் ஐரோப்பிய அரசுகள், அபிவிருந்தியடையும் நாடுகளுக்கு இதுவரை வழங்கி வந்த நிதியை குறைக்கவிருக்கின்றன. இது ஒருபுறமிருக்க, சர்வதேச சந்தையில் ஏறிய உணவுப்பொருட்களின் விலை இறங்கவில்லை. உள்ளாட்டில் கூட உணவுப் பொருட்களை வாங்குவதும் விற்பதும் (லாபத்தை மட்டுமே முக்கியமாக கருதும் வியாபாரிகளின்) கையில் இருப்ப தால், மக்கள் பட்டினியால் செத்தாலும் விலை குறையப் போவதில்லை. இது போன்ற காரணங்களால் இலங்கையிலும், இந்தியாவிலும் லட்சக்கணக்கான மக்கள், வறுமைக்குள்ளும், இன்னும் மோசமாக பட்டினிச் சாவுக்கும் தள்ளப்படுவர். இவற்றைப் பற்றி உலக அக்கறை மிக மிக குறைவாக இருக்கும். இந்த நெருக்கடியான காலத்தில், பணமிருப்பவர்கள் தமது நலன்களை மட்டுமே பார்க்கப்போகின்றனர். இதைப்பற்றி கேட்கபோனால், “தனக்கு மின்சித்தான் தானமும் தர்மமும்” என்று தத்துவ முத்துகள் உதிரப்போகின்றன. உலக உணவுத் திட்டமும், ஐக்கிய நாடுகள் சபையும் இது குறித்து ஏற்கனவே ஏச்சரித்து விட்டன.

சுதந்திர கூரண்டல் வலையம்

இலங்கையில் எழுபதுகளின் இறுதியில் பெரும்பான்மை பலத்துடன் ஆட்சிக்கு வந்த, மேற்குலகின் ஆசி பெற்ற, யு.என்.பி. கட்சி தெற்கு ஆசிய வரலாற்றில் அதுவரை கேள்விப்பட்டிராத புதிய அத்தியாயம் ஒன்றை ஆரம்பித்து வைத்தது. “சுதந்திர வர்த்தக வலையம்” என்ற ஒன்றை உருவாக்கி, வெளிநாட்டு நிறுவனங்களை தடையின்றி வந்து முதலீடு செய்யுமாறு அழைப்பு விடுத்தது. குறைந்த விலையில் உழைப்பை சுரண்டுவதற்கு ஏற்ப, தனது தொழிலாளர்களை கொடுப்பதாக அறிவித்தது. ஒரு பக்கம் தனது நாட்டின் சிறுபான்மை தமிழ் இனத்தின் மீது இனவெறி தாக்குதல்களையும், மறுபக்கம் மொத்த ஏழை, எளிய மக்கள் மீதும் நவ-விபரல் தாக்குதல்களையும் ஒரு சேர தொடுத்தது. உலகின் எந்த நாட்டை எடுத்துக் கொண்டாலும் இனவாதத்திற்கும், பொருளாதாரத்திற்கும் நெருங்கிய தொடர்பு இருக்கும். இன்றைய “உலக ஒழுங்கின்” முன்னோடி நாடான அமெரிக்காவில் கடந்த எட்டு வருட புஷ் ஆட்சியில் தான், ஒரு பக்கம் பயங்கரவாத எதிர்ப்பு என்ற பெயரில் முஸ்லீம் சிறு பான்மை மீதான அடக்குமுறையும், அதேநேரம் வேலையில்லாப் பிரச்சினை, வறுமை, அந்நிய கடன் என்பன அதிகரித்துக் கொண்டே போனது.

காலனியாதிக்கத்தில் இருந்து விடுபட்ட நாடுகளை பிணைத்துக் கொண்டிருக்கும் சங்கிலியாக, அல்லது நவகாலனித்துவ தொடர்ச்சியாக வெளிநாட்டு கடன், பொதுத் தேர்தல்கள் அமைந்துள்ளன. என்றோ ஒரு நாள் இந்த நாடுகள் தமது ஆதிக்கத்தின் கீழ் வர வேண்டும் என்ற முன்னோக்கோடு பிரிட்டன் போன்ற நாடுகள் அப்போதே திட்டம் தீட்டியுள்ளன. ஆகவே இலங்கை, இந்தியா போன்ற நாடுகளில் அண்மைக்காலங்களில்

ஏற்பட்ட பொருளாதார மாற்றங்கள் யாவும் உள்ளூர் முதலாளித்துவ வர்க்கத்தை வளர்ப்பதை நோக்கமாக கொண்டிருக்கவில்லை. அதற்குமாறாக மேற்குலக தேசங்கடந்த வர்த்தக கழகங்களின் விற்பனைப் பிரதிநிதிகளாக, இடைத்தரகர்களாக செயற்படும் வர்க்கத்தை மட்டுமே உருவாக்கியுள்ளது. இவர்களுக்கு எந்த விதமான தேசாபிமானமும் கிடையாது. தமது வருமானம் குறித்து மட்டுமே அக்கறைப்படுகின்றனர்.

இலங்கையில் யு.என்.பி. எழுபதுகளில் கொண்டு வந்த பொருளாதார மாற்றங்கள், இந்தியாவில் தொன்னாறுகளில் ராஜீவ் காங்கிரஸ் கொண்டு வந்த மாற்றங்கள், யாவும் அங்கே அந்திய நாடுகளில் தங்கியிருக்கும் தரசு முதலாளிகளையும், அவர்களுக்கு சேவை செய்யும் அரசாங்கத்தையும் உருவாக்கி விட்டிருந்தன. இந்த நிலைமை, தற்போது யார் ஆட்சிக்கு வந்தாலும் நீடிக்கின்றது. இந்த பொருளாதாரம் எப்படி செயல்படுகின்றது என்பதற்கு சிறந்த உதாரணம், “வெளிநாட்டு வேலைவாய்ப்பு”. ஒரு காலத்தில் மத்தியதர வர்க்கம் தமது பிள்ளைகளை எஞ்சினியர், டாக்டர்களாக உருவாக்கி, அவர்களது சேவைகளை மலிவு விலைக்கு பிரிட்டிஷ், அமெரிக்க கம்பனிகளுக்கு விற்பனை செய்து, அந்திய செலாவணி சேர்த்தனர். இதே நோக்கத்திற்காக தொன்னாறுகளில் இந்தியா கணிப்பொறி வல்லுனர்களை உருவாக்கியது.

ஒரு தேசத்தை நிர்வகிக்கும் மத்தியதர வர்க்கமே அவ்வாறு நடந்து கொள்ளும் போது உழைக்கும் வர்க்கத்தின் சிந்தனையும் அதுவாகவே இருப்பதில் வியப்பில்லை. மத்திய கிழக்கு நாட்டு பாலைவனங்களில், புதிதாக கட்டப்பட்ட நவீன நகரங்களில், உடல் உழைப்பை வழங்க இலங்கை - இந்திய மலிவு விலை தொழிலாளர்கள் ஏற்றுமதி செய்யப்பட்டனர். கூலிக்கும், விற்பனை சரக்கிற்கும் இடையிலான உறவை அறியாத மக்கள், தொழில் சந்தையில் அதிக விலை கொடுக்கும் முதலாளிகளின் “காருண்யத்தை” கண்டு வியந்தனர். இலங்கை, இந்தியா போன்ற நாடுகளில் வறுமையில் இருந்து தப்புவதற்கு இது ஒரு வழி என்ற மாயை தோற்றுவிக்கப்பட்டது. இந்த மாய மானை நம்பிய மக்கள் அந்திய தேசம் சென்றால் பொருள் ஈட்டலாம் என்ற கனவுடன், பல்வேறு சிரமங்களையும் பொருட்படுத்தாது உலகம் முழுவதும் பணக்கார நாடுகளை நோக்கி சென்று கொண்டிருக்கின்றனர்.

பணக்கார நாடுகளை நோக்கி படையெடுக்கும் வெளிநாட்டு தொழிலாளரின் உழைப்பை சேவைத் தொழில்துறை சிறப்பாக பயன்படுத்திக் கொள்கின்றது. அதிகம் படித்த வைத்திய கலாநிதி

முதல், பாடசாலை பக்கம் போகாத துப்புரவுப் பணியாளர் வரை சேவைத்துறையில் தான் பணி புரிகின்றனர். தவிர்க்கவியலாமல் இவர்களது உழைப்பு அந்த நாடுகளுக்கு தேவைப்படுகின்றது. உதாரணத்திற்கு வண்டன் தெருக்களை கூட்டும் துப்புரவு பணியாளர் வண்டனில் வசிக்க வேண்டிய நிர்ப்பந்தம் உள்ளது. இதனால் அவர்களுக்கு கொடுக்கப்படும் சம்பளமும் சராசரியில் இருந்து சிறிதளவு மட்டுமே குறைகின்றது.

அதற்கு மாறாக உற்பத்தி தொழில் துறைக்கு சில அனுகூலங்கள் உள்ளன. அவை தமது தொழிற்சாலைகளையே குறைந்த அளவே மூலதனம் கொடுக்கும் நாடுகளுக்கு மாற்றி, அதிக லாபம் சம்பாதிக்க முடியும். அமெரிக்க-ஜீரோப்பிய தொழிலாளர்களை பணிநீக்கம் செய்துவிட்டு பல நிறுவனங்கள் தமது தொழிலகங்களை வறிய நாடுகளில் நிறுவி வருகின்றன. இதற்கு தாம் அபிவிருத்தியடைந்து வரும் நாடுகளில் இருக்கும் “ஏழை மக்களுக்கு உதவுவதாக” (வேலை வாய்ப்பு கொடுப்பதாக) ஒரு காரணம் கூறுகின்றனர். ஆடு நன்கிறதென்று ஒனாய் அழுத கதை தான் இதுவும்.

பணக்கார நாடுகளில் விற்கப்படும் பொருட்களின் விலை அதிகமாக இருக்கின்றதென்றால், அதன் காரணம் அந்த நாடுகளில் தொழிலாளருக்கு வழங்கப்படும் சம்பளம் அதிகம் என்பதால் தான். உற்பத்தி செலவினங்களை குறைத்து லாபத்தை பெருக்க வேண்டுமானால், தொழிலாளியின் சம்பளத்தை குறைப்பது சிறந்த வழி. மூலப் பொருளின் விலை, போக்குவரத்து செலவு என்பனவற்றை குறைப்பது, அவர்களது சக்திக்கு அப்பாற்பட்டவை. மேற்குலக நாடுகளில் தொழிலாளியின் சம்பளம் குறைக்கப்படும் போது, அது பலவித சமூகப் பிரச்சினைகளை தோற்றுவிக்கும். ஒருவேளை கொர்ச்சிகளுக்கும் வழிவகுக்கலாம். இந்த பிரச்சினையை தவிர்ப்பதற்காக, நீண்டகாலமாகவே மேற்குலக நாடுகள், தமது உழைக்கும் மக்களை, சேவைத்துறையில் வேலை தேடுமாறு நிர்ப்பந்திக்கின்றன. (தவிர்க்கவியலாது சேவைத்துறையை இடம்மாற்ற முடியாத நிர்ப்பந்தத்தை நினைவுபடுத்திக் கொள்ளவும்).

உலகமயமாக்கல் தொடர்பான பிரச்சினைகளை, மேற்குலக கண்ணோட்டத்தில் இருந்து புரிந்து கொள்வதே இந்தக் கட்டுரையின் நோக்கம், என்பதை இவ்விடத்தில் குறிப்பிட விரும்புகிறேன். இல்லாவிட்டால் “ஒனாய் தன்மீது சகோதர பாசத்துடன் நடந்து கொள்வதாக ஆடு நினைத்த” கதையாகி விடும். ஏனெனில் எமது மக்கள் பலர் (படித்தவர் முதல் பாமரர் வரை), உலகமயமாக்கல் வந்தது, தமது நன்மைக்கே என்று கருதிக்கொண்டிருக்கின்றனர்.

உலகமயமாக்கல் முழு வீரியத்துடன் நடைமுறைப்படுத்தப் படுவதற்கு முன்பே, “சுதந்திர வர்த்தக வலையம்” என்ற பொருளாதாரக் கொள்கை முன்னோட்டமாக காட்டப்பட்டது. இந்த “வலையம்” என்ற சொல், ஒரு நாட்டின் சிறிய நிலப்பரப்பையே குறிக்கும். அதுவே ஒரு தேசம் முழுவதும் விஸ்தரிக்கப்படும் வேளை, “உலகமயமாக்கல்” என்ற புது அவதாரம் எடுத்திருக்கும்.

ஒரு தேசத்தின் இறைமை என்பது வெறும் அரசியல் சுதந்திரம் சார்ந்த விடயமல்ல. பொருளாதார சுதந்திரம் முக்கியமானது. உள்நாட்டு பொருளாதாரத்தை பாதுகாப்பதற்காக எழுதப்படும் சட்டங்கள், வெளிநாட்டு நிறுவனங்களுக்கு அதிக சலுகைகளை வழங்குவதில்லை. சில உற்பத்தி சாதனங்கள் தொடர்பான தொழில்நுட்ப அறிவையும், அதற்கென முதலிடும் பண்பலத்தையும் வெளிநாட்டு நிறுவனங்கள் கொண்டிருக்கும் பட்சத்தில் அவற்றை குறிப்பிட்ட நிபந்தனைகளுடன் இயங்க விடுவதில் தவறில்லை. இரண்டு பக்க நலன்களையும் முன்னிலைப்படுத்தும் “Joint Venture” நிறுவன முறை ஏற்கனவே உள்ளது. கியூபா போன்ற சோஷலிச நாடுகள் அந்த முறையை தான் பின்பற்றுகின்றன.

உலகமயமாக்கவின் அழுத்தங்களுக்கு தலை சாய்க்கும் நாடுகள், வெளிநாட்டு முதலீட்டாளர்கள் உள்ளூர் நிறுவனப் பங்குகளை வாங்கவும் (அதன் மூலம் அந்த நிறுவனம் வெளிநாட்டவர் சொத்தாகலாம்), அல்லது நேரடியாகவே முதலீடு செய்யவும் (இதனால் ஈட்டப்படும் லாபம் சம்பந்தப்பட்ட நாட்டிற்கு திரும்ப கிடைக்காது) சட்டங்களை திருத்த வேண்டிய கட்டாயம் ஏற்படுகின்றது. வெளிநாட்டு நிறுவனங்களின் முதலீட்டு பலத்துடன் உள்ளூர் நிறுவனங்கள் போட்டி போட முடியாதாகையால், அவர்கள் தரகு முதலாளிகளாக மாறி விடுவார். சிறு முதலாளிகள் தான் வாய்ப்புகள் மறுக்கப்பட்டு நிர்க்கத்தியான நிலைக்கு தள்ளப்படுவார்.

மேற்குறிப்பிட்ட நடைமுறைகள் ஒரளவிற் கேனும் அரசாங்கக் கட்டுப்பாட்டின் கீழே தான் நடக்கும். அதாவது வர்த்தகத்தில் ஈடுபடுவது வெளிநாட்டு நிறுவனமேயானாலும், உள்நாட்டு சட்டங்களை மதிக்க வேண்டும். வழுமையான வரிகள் தவிர, லாபத்தில் ஒரு பங்கு கூட அரசுக்கு வரியாக போய்ச் சேரும். (இதனால் அரசு பட்ஜெட்டுக்கு வருமானம் ஈட்டித்தரும் விடய மாகவும் பார்க்கப்படலாம்.) மேலும் தொழிலாளர் நல சட்டங்களை மதிக்க வேண்டுமென்பதால், தொழிலாளர் சுரண்டப்படுவது குறையும். தொழிலாளர் உரிமைகள் மீறப்பட்டால், சட்டப் பாதுகாப்பை கோரலாம். ஆனால் சுதந்திர வர்த்தக வலையங்கள்

இவற்றில் இருந்து விதிவிலக்கானவை, அல்லது அந்நிய நிறுவனங்களை கவர்வதற்காக விதிவிலக்கு அளிக்கப்படுகின்றன.

தனது நாட்டில், குறிப்பிட்ட பிரதேசத்தை சுதந்திர வர்த்தக வலையமாக பிரகடனப்படுத்தும் அரசு, அங்கே தனது சட்டங்களை பிரயோகிக்காமல் தளர்த்திக் கொள்கின்றது. முதலீடு செய்யும் நிறுவனத்தை கவரும் இனிப்பான விடயங்கள் பல இதிலே உள்ளன. முதலில் தொழிற்சாலை கட்டும் செலவில் அரசாங்கமும் ஒரு பங்கை போடும். இரண்டாவதாக வேலைக்கு வரும் உள்ளஞர் தொழிலாளர்கள் தொழிற்சங்கம் அமைக்கவோ, அல்லது பிற தொழிலாளர் நல சட்டங்களின் துணை கொண்டு பாதுகாப்பு தேடவோ முடியாது. மூன்றாவதாக லாபமாக கிடைக்கும் தொகையை மறுமுதலீடு செய்யாமல் நாட்டை விட்டு எடுத்துச் செல்லலாம். குறிப்பிட்ட வருடங்களுக்கு லாபத்திற்கு வரியும் கட்டத்தேவையில்லை. (Tax Holiday)

இவ்வாறு கட்டுப்பாடற்ற, சுதந்திர வர்த்தக வலையம் அமைவதால் சம்பந்தப்பட்ட நாட்டிற்கு என்ன பிரயோசனம்? Offshore கம்பனிகள் அமைக்க இடம்கொடுக்கும் சூட்டி நாடுகள் ஏற்கனவே இதுபோன்ற சட்டத்தை கொண்டுள்ளன. அதாவது வரி விலக்கு அளிப்பதன் மூலம், தமது நாட்டிற்கு பெருமளவு முதலீட்டாளரை கவர்வது. இந்த நிறுவனங்கள் அமைப்பதற்கு தேவைப்படும் உள்நாட்டு சட்ட ஆலோசகர்கள், ஏற்றுமதி அல்லது இறக்குமதிக்காக பயன்படுத்தப் போகும் துறைமுகம், இவற்றை விட மானேஜர்கள் மற்றும் தொழிலாளர்கள் உள்நாட்டிலிருந்தே பெற்றுக்கொள்ளல். இப்படியான வழிகளில் தான் அந்த நாட்டிற்கு வருமானம் கிடைக்கின்றது. வரிகளால் அல்ல.

சுதந்திர வர்த்தக வலையத்தில், அனேகமாக உப-ஓப்பந்தக்காரர் தான் தொழிற்சாலை அமைக்கின்றனர். உதாரணத்திற்கு அமெரிக்காவின் பிரபல ஆயத்த ஆடை விற்பனை நிலையம் ஒன்று, தனக்கு தேவையான ஆடைகளை தயாரிப்பதற்கு பாகிஸ்தான் நிறுவனம் ஒன்றிற்கு ஒப்பந்தம் வழங்கும். இந்த பாகிஸ்தான் நிறுவனம் இலங்கையில் சுதந்திர வர்த்தக வலையத்தில் ஒரு தொழிலகத்தை நிறுவி, அங்கிருந்து ஆடை தயாரித்து அமெரிக்காவுக்கு ஏற்றுமதி செய்யும். இத்தகைய சிக்கலான வலைப்பின்னல் பெரிய நிறுவனங்களுக்கு சாதகமாக அமைகின்றது. ஏனெனில் சுதந்திர வர்த்தக வலையத்தில் தொழிலாளரை கொடுமைப்படுத்தியதாக போடப்படும் வழக்குகள் யாவும், உப-ஓப்பந்தக்காரருக்கு எதிராகவே போடப்படுகின்றன. பெரிய நிறுவனம் தனக்கு “எதுவும் தெரியாது” எனக்கூறி ஒதுங்கிக்கொள்ளும்.

சுதந்திர வர்த்தக வலையத்தில் வேலை செய்யும் தொழிலாளர்கள் பெரும்பாலும் பெண்களாக உள்ளனர். சில இடங்களில் குழந்தை தொழிலாளரும் வேலைக்கு அமர்த்தப்பட்டுள்ளனர். பல ஏழைக் குடும்பங்களில் ஆண் பிள்ளைகளை மட்டுமே படிக்க வைப்பதால், பெண் பிள்ளைகள் வேலைக்கு போய் சம்பாதிக்க வேண்டியுள்ளது. இவங்கையாக இருந்தாலும், கம்போடியாகவாக இருந்தாலும் இது தான் நிலைமை. உலகெங்கும் சுதந்திர வர்த்தக வலையங்களில் பணிபுரியும் தொழிலாளர்கள் பெரும்பாலும் பெண்களாக இருப்பதால், இது ஒரு பெண்ணியம் சார்ந்த பிரச்சினையாகவும் உள்ளது. பாலியல் துன்புறுத்தல், மகப்பேறு விடுமுறையில் நிலவும் கட்டுப்பாடுகள் போன்றன, பெண்கள் என்பதால் மேலதிக சுரண்டலுக்கு ஆளாவதை எடுத்துக்காட்டுகின்றது.

சுதந்திர வர்த்தக வலையங்கள், பண்டைய கால உழைப்பு சுரண்டல் சமூகத்தையே உருவாக்கி வருகின்றதால், இவற்றை “சுதந்திர சுரண்டல் வலையம்” என அழைப்பதே பொருந்தும். எனினும் இவற்றை ஆதூரிக்கும் Paul Krugman, Joan Norberg போன்ற பொருளாதார அறிஞர்களும் உள்ளனர். அமெரிக்கா போன்ற மேற்குலக நாடுகளில் ஒரு காலத்தில் அப்படியான நிலை இருந்ததை சுட்டிக் காட்டுகின்றனர். குறைந்த கூவி வழங்கி அதிக நேரம் வேலை வாங்குதல், பாதுகாப்பு ஏற்பாடுகளற் தொழிலகம், தொழிலாளருக்கு உதவாத சட்டங்கள், தொழிற்சங்கம் அமைக்க தடை, ஆகிய நிகழ்கால சுதந்திர வர்த்தக வலைய குறைபாடுகள் யாவும், 19ம் நூற்றாண்டிலும், 20ம் நூற்றாண்டு தொடக்கத்திலும் அமெரிக்கா விலும், ஐரோப்பாவிலும் சர்வசாதாரணமாக காணக்கூடியதாக இருந்தவை தான். எனினும் இந்த நிலைமை தொழிலாளர் போராட்டங்களால் தான் மாறியதே தவிர எந்த முதலாளியும் ஒரே இரவில் மனிதாபிமானியாக மாறிவிடவில்லை.

இந்த பொருளாதார அறிஞர்கள் வாதிடும் “பாரம்பரிய முதலாளித் துவம்” மேற்குலகில் புரட்சிகர மாற்றங்களுக்குள்ளாகிய போது, அதனை தடுக்கக்கூடிய பலமான சக்தி எதுவும் அப்போது இருக்கவில்லை. ஆனால் இன்று மூன்றாம் உலக நாடுகளின் நிலை வேறு. அங்கே எந்த நாட்டில், எந்தவொரு போராட்டம் வெடித்தாலும், அதனை அடக்குவதற்கு மேற்குலக நாடுகள் உதவிக்கு ஒடோடி வரும். இந்த நெருங்கிய தொடர்பை விளக்குவதற்காக தான் இந்த கட்டுரையின் ஆரம்பத்தில் வரலாற்றை இரைமீட்க வேண்டி ஏற்பட்டது. இல்லாவிட்டால் சுரண்டலை ஆதரிக்கும் அறிஞர்கள் நமது காதிலே முழும் முழுமாக பூச்சற்ற காத்திருக்கின்றனர். அவர்கள் சுட்டிக்காட்டும் இன்னொரு உதாரணம்

“ஆசிய புலிப்பாய்ச்சல் பொருளாதார்” சிங்கபூர், மற்றும் ஹோங் கொங். இந்த குட்டி நாடுகளில், ஒரு காலத்தில் நாடு முழுவதும் சுதந்திர வர்த்தக வலையமாக இருந்தது உண்மை தான். மேற்குலக வாழ்க்கை முறைக்கு நிகராக தனிநபர் வசதிவாய்ப்புகள் அதிகரித்தது உண்மை. ஆனால் அதற்கு முக்கிய காரணம், அப்போது கம்யூனிச் நாடுகளாக இருந்த சீனா, வியட்நாம் ஆகியவற்றுக்கு எதிராக போட்டி போடுவது தான்.

உலகமயமாக்கலுக்கும், சுதந்திர வர்த்தக வலையங்களுக்கும் இடையில் நெருங்கிய தொடர்பு இருக்கின்றது. பெரிய பெரிய நிறுவனங்கள் யாவும் உலகமயமாக்கல் காரணமாக சர்வதேச வர்த்தக சட்டங்கள் தளர்த்தப்பட்டதை பயன்படுத்தி, தமது பொருட்களை குறைந்த கூவிகொடுக்கும் நாடுகளில் உற்பத்தி செய்து, அவற்றை அதிக விலைக்கு பணக்கார நாடுகளில் விற்று அதிக லாபம் சம்பாதிக்கின்றன. காலனிய கால வர்த்தகம் மீண்டும் “உலக மயமாக்கல்” என்ற புதிய பெயரில் நடைமுறைக்கு வருகின்றது.

அன்று “கிழக்கிந்திய வர்த்தக கழகம்” என்ற பன்னாட்டு நிறுவனம், (ஓல்லாந்தர் தாமே உலகின் முதலாவது தேசங்கடந்த வர்த்தக நிறுவனத்தை உருவாக்கியதாக, இப்போதும் பழம் பெருமை பேசுவர்) இந்தியா, இலங்கை, இந்தோனேசியா ஆகிய ஆசிய நாடுகளில் மலிவு விலைக்கு மிளகு, கறுவா, கராம்பு போன்ற வாசனைத் திரவியங்களை வாங்கி, அவற்றை ஐரோப்பா கொண்டு சென்று அதிக விலைக்கு விற்று கொள்ளை வாபம் சம்பாதித்தனர். இன்று அதே நாடுகளில் நவீன தேசங்கடந்த நிறுவனங்கள் சுதந்திர வர்த்தக வலையம் அமைத்து, தொழிலாளரை சுரண்டி அதிக லாபம் ஈட்டுகின்றன. ‘நெக்’ என்ற பாதனி தயாரிக்கும் நிறுவனம், ‘வாஸ்மார்ட்’ என்ற பல்பொருள் அங்காடி என்பன இதனால் பயனடையும் குறிப்பிடத்தக்க பிரபல தேசங்கடந்த நிறுவனங்கள்.

ஆகவே சுதந்திர வர்த்தக வலையத்தை முற்போக்கான தொழில்துறை புரட்சியாகவோ, அல்லது முதலாளித்துவத்தின் வளர்ச்சியாகவோ காண்பது அறிவீனம். அவை சந்தேகத்திற்கிடமின்றி மறுகாலனி யாதிக்கத்தின் மறுவடிவமாகும்.

இலங்கையின் யண்கள்

வாருளாதாரத்தின் தூண்கள்

நெதர்லாந்தில், புதிதாக வதிவிட அனுமதி பெற்றவர்கள், அகதிகளாக அங்கீரிக்கப்பட்டவர்கள் ஆகியோருக்கென குடியிருமைப் பாடங்களை கற்பிக்கும் சிறப்பு வகுப்புகள் நடத்தப் படுகின்றன. உள்நாட்டு வேலையற்ற பட்டதாரிகளை தொண்டர் ஆசிரியர்களாக நியமித்து அரசு நடத்தும் பள்ளி அது. பன்னாட்டு குடியேறிகளுடன் நானும் ஒருவனாக அந்த வகுப்புகளில் கலந்து கொண்டிருக்கிறேன். கூடப் படித்த மாணவர்களில் சில ஈழத் தமிழ்ப் பெண்களும் இருந்தனர். ஒரு நாள், எம்முடைய ஆசிரியை ஆசிய, ஆப்பிரிக்க நாடுகளில் பெண்களின் நிலை குறித்து அறிய விரும்பினார். வகுப்பில் இருந்த பல தேசங்களை பிரதிநித்துவப் படுத்தியவர்கள் தத்தமது நாடுகளில் பெண்களின் நிலை பற்றி எடுத்துக் கூறிக் கொண்டிருந்தனர்.

இலங்கையின் முறை வந்தது. அங்கிருந்த தமிழ்ப் பெண்கள் பேசவாரம்பித்தனர். “எமது நாட்டில் வழக்கமாக பெண்கள் வெளியே வேலைக்குப் போவதில்லை. வீட்டு வேலைகள் மட்டுமே செய்வார்கள். அது எமது கலாச்சாரம்.” என்றனர். அதனை மறுதலித்த நான், “படித்த பெண்கள் வேலைக்குப் போவதும், ஏழைக் குடும்பப் பெண்கள் கூவி வேலைக்குப் போவதும், எமது நாடுகளில் வழக்கம்.” என்றேன். வகுப்பில் இருந்த தமிழ் பெண்கள், இதனை ஏற்க மறுத்து வாதிட்டனர். யார் சொல்வதை நம்புவது என்ற குழப்பம், வகுப்பில் இருந்தவர்கள் முகங்களில் காணப்பட்டது. “தமிழ்க் கலாச்சாரத்தின் சிறப்பை” அன்னியருக்கு பறைசாற்ற விடாமல் குறுக்கீடு செய்த கோபம், தமிழ்ப் பெண்களின் குரவில்

தெரித்தது. அன்று என்னோடு வாதம் செய்த அதே பெண்கள், பின்னர் வேலைக்கு சென்று வந்ததையும் கண்டேன். கணவனுடன் சேர்ந்து மேலதிகமாக சில நூறு யூரோக்களை சேகரிக்கும் கடமையுணர்வு, கலாச்சாரத்திற்கு களங்கமாக அவர்களுக்கு தெரியவில்லை.

கனடாவுக்கும், பிற ஐரோப்பிய நாடுகளுக்கும் புலம் பெயர்ந்த தமிழர்களில் யாழ்-வேளாள மேட்டுக்குடி சிந்தனை கொண்டவர்கள் பெரும்பான்மையாக உள்ளனர். ஊரில் பேணிய பழமைவாத கலாச்சாரத்தை உலகம் முழுக்க காவித் திரிந்தவர்கள். அதனால் தான் ஆண்டாண்டு காலம் உழைக்கும் வர்க்கப் பெண்களைக் கொண்ட தமிழ் சமூகம் அவர்கள் கண்களுக்கு அகப்படவில்லை. தமதூர் வயல்களில் கூலியாட்களாக ஆண்களை விட குறைவான சம்பளம் பெறும் பெண்களைப் பற்றியும் அறிந்திருக்கவில்லை. அவர்களது நடுத்தர வர்க்கப் பின்னணி, உழைக்கும் வர்க்க பெண்களை உதாசீனம் செய்ய வைக்கின்றது.

இலங்கையின் பொருளாதாரம் பெண்களின் உழைப்பை ஆதாரமாகக் கொண்டு இயங்கி வருகின்றது. தெற்காசியாவிலேயே இது தனித்துவமானது. “ஆசியாக கண்டத்திலேயே பெண்களுக்கு வாக்குரிமை கொடுத்த முதலாவது நாடு.” “உலகிலேயே முதலாவது பெண் பிரதமரை தெரிவு செய்த நாடு.” இலங்கைக்கு கிடைத்த இது போன்ற பெருமைகளால் கூட, பெண்களின் நிலை அரசியல் அரங்கில் மாறி விடவில்லை. தங்கள் சக்தி என்னவென்று அறியாத சாதாரண உழைக்கும் வர்க்க பெண்கள். தேசத்தின் பொருளாதாரத்தில் தமது பங்கு என்னவென புரிந்து கொள்ளுமாலும் படித்தவர்களுமல்ல. இருப்பினும் இவைச் கல்வியினால் நன்மையடைந்த பெண் பிரஜைகளை அந்நிய நிறுவனங்கள் கண்டு கொண்டன. 1978ம் ஆண்டு ஆரம்பிக்கப்பட்ட, “கட்டுநாயக்கா சுதந்திர வர்த்தக வலையம்” இலங்கைப் பெண்களின் உழைப்பை, மலிவு விலை ஆடைகளாக ஏற்றுமதி செய்ய ஆரம்பித்தது.

கிராமப்புறங்களில் விவசாயக் குடும்பங்களை சேர்ந்த பெண்கள், பழமைவாத கட்டுக்களை உடைப்பதற்கு சுதந்திர வர்த்தக வலையம் உதவியது. விவசாயத் தொழிலில் கிடைக்கும் வருமானத்தை விட பல மடங்கு அதிகமாகவே கிடைத்ததால், பலர் நகரத்தை நோக்கி ஈர்க்கப்பட்டனர். கொழும்பு மாநகரத்திற்கு அருகில், விமான நிலைய ஓரமாக கட்டப்பட்ட தொழிற்சாலைகள், பெண்களை மட்டும் வேலைக்கு அமர்த்தின. ஏன் பெண் தொழிலாளிகளை மட்டும் வேலைக்கு சேர்க்கிறார்கள்? “பெண்கள் மிக நேர்த்தியாக வேலை செய்வார்கள்.” என்கின்றனர் முதலாளிகள். ஆனால் குறைந்த

கூவி வழங்குவதற்காகவும், மிரட்டி வேலை வாங்குவதற்கும் பெண் தொழிலாளிகளே செதியானவர்கள். மேலதிக நேரம் வேலை செய்ய மாட்டார்கள் என்பதால், திருமணமான பெண்களை பணிக்கு அமர்த்துவதில்லை.

கிராமங்களில் விவசாயக் கூவியாக வேலை செய்வதை விட, சுதந்திர வர்த்தக வலையத்தில் வேலை செய்து பெறும் ஊதியம் அதிகம் தான். இருப்பினும் அது கொழும்பு மாநகரில் கொடுக்கப்படும் சராசரி சம்பளத்தை விடக் குறைவு. தினசரி 12 மணி நேரம் கடின வேலை செய்தாலும், மாதச் சம்பளம் நூறு டாலர்களும் இல்லை. வேலை நேரங்களில் சிறுநீர் கழிப்பதற்கு கூட இடைவேளை விடாமல் சுரண்டும் தொழிற்சாலை நிர்வாகம். தொழிற்சங்கம் வைத்துக் கொள்ளவோ, வேலை நிறுத்தம் செய்யவோ அனுமதிப்ப தில்லை. இருப்பினும் கடுமையான அடக்குமுறை காரணமாக, வேலைநிறுத்தப் போராட்டங்கள் தானாகவே வெடிக்கின்றன.

எத்தனை கஷ்டம் இருந்தாலும், சுதந்திர வர்த்தக வலையப் பெண்கள் பல்லைக் கடித்துக் கொண்டு ஜந்து ஆண்டுகள் நின்று பிடிக்கின்றனர். ஒரே கம்பனியில் ஜந்து வருடங்கள் தொடர்ச்சியாக வேலை செய்யும் ஒருவருக்கு போனஸ் வழங்கப்பட வேண்டும் என்று சட்டம் இருப்பதே அதற்குக் காரணம். வாழ்க்கை நரகமாக மாறிவிட்டாலும், பலருக்கு ஊர் திரும்ப விருப்பமில்லை. சுதந்திர வர்த்தக வலைத்தில் உண்மையில் என்ன நடக்கின்றது என்பதை அவர்கள் தமது ஊரில் சொல்வதில். அப்படி சொன்னால், எந்தவொரு பெற்றோரும் தமது பெண் பிள்ளைகளை வேலைக்கு அனுப்ப மாட்டார்கள் என்ற அச்சம் காரணம். சமூகத்தில் நிலவும் இறுக்கமான கட்டுப்பாடுகள் காரணமாக, ஒரு பெண் ஆண் துணையின்றி வெளியே செல்ல முடியாது. (சிங்கள சமூகம் கூட விதிவிலக்கல்ல) இதனால் கிராமங்களில் சமூகக் கட்டுப்பாட்டுடன் வாழ்ந்த பெண்களுக்கு, சுதந்திர வர்த்தக வலை வேலைவாய்ப்பு, வேண்டிய சுதந்திரம் வழங்குகின்றது. ஒரு தொகைப் பணத்தை வீட்டுக்கு அனுப்புவது போக, மிகுடியை உடைகளுக்கும், அவங்கார சாதனங்களுக்கும் செலவிட முடிகின்றது.

ஒரு காலத்தில், இலங்கைக்கு ஏற்றுமதி வருமானத்தை ஈட்டித்தந்த பெருந்தோட்டப் பயிர்செய்கை பிற்காலத்தில் நலிவடைந்தது. முதலில் ரப்பர், பின்னர் தேயிலை விலைகள் உலக சந்தையில் வீழ்ச்சியுற்றது. இதற்கிடையே 1977ம் ஆண்டு ஆட்சிக்கு வந்த யூ.என்.பி. தாராளவாதப் பொருளாதாரக் கொள்கையை முழுமூரமாக அமுல்படுத்தியது. உலகவங்கி, ஐ.எம்.எப். என்பன அவர்களுக்கு

பின்னால் நின்று ஆலோசனை வழங்கிக் கொண்டிருந்தார்கள். அப்போது தோன்றியவை தான் சுதந்திர வர்த்தக வலையங்கள். மத்திய கிழக்குக்கு பணிப்பெண் ஏற்றுமதியும், மேற்படி பொருளா தாரக் கொள்கையின் பெறுபேறு தான். இது பற்றி பின்னர் பார்ப்போம்.

இன்று ஆயத்த ஆடை ஏற்றுமதி இலங்கையின் முக்கிய வருமானங்களில் ஒன்று. பணக்கார நாடுகளில் மலிவுவிலையில் விற்கப்படும் உடுப்புகள், சுதந்திர வர்த்தக வலைய பெண்களின் உழைப்பால் உருவானவை. பருத்தி போன்ற மூலப் பொருட்கள் பிறநாடுகளில் இருந்து தருவிக்கப்பட்டாலும், அவற்றை முழு ஆடைகளாக தைத்து அனுப்புவது இலங்கைப் பெண்கள் தான். இதற்குத் தான் ஐரோப்பிய நாடுகள் GPS Plus சலுகைத் திட்டத்தை கொண்டு வந்தன. 2005ம் ஆண்டு, அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட சலுகைத் திட்டம், ஆசியாவில் இலங்கைக்கு மட்டுமே வழங்கப்பட்டது. அனேகமாக சனாமிக்கு பின்னரான ஐரோப்பிய உதவியின் ஓர் அங்கமாகவே இதனைக் கருத வேண்டியுள்ளது. தற்போது மனித உரிமைக் குற்றச்சாட்டில் GPS சலுகை மீளப் பெறப்படப் போவதாக கூறப்படுகின்றது. இதனால் லட்சக்கணக்கான பெண் தொழிலாளிகள் வேலை இழக்கும் அபாயம் தோன்றியுள்ளது.

GPS சலுகையை நம்பி சுதந்திர வர்த்தக வலையங்கள் திறக்கப் படவில்லை. சலுகையினால் சேமிக்கப்படும் பணம், அபிவிருத்தி யில் உள்ள சில தடைகளை அகற்றும் என்று ஐரோப்பிய ஒன்றியம் கூறியது. ஐரோப்பிய நாடுகளில் எதையாவது இறக்குமதி செய்ய விரும்புவோர் அதிக வரி செலுத்த வேண்டும். அத்தகைய வரியில் வழங்கப்பட்ட சலுகை சுதந்திர வர்த்தக வலைய முதலாளிகளுக்கு லாபமாகப் போய்ச் சேர்ந்தது. அல்லது ஐரோப்பிய சூப்பர் மார்க்கட்களில் மலிவுவிலை உடைகளாக விற்கப்பட்டன. தற்போது வரிச் சலுகையை இரத்து செய்வதற்கு, பொருளாதார நெருக்கடி காரணமாகவும் இருக்கலாம். ஐரோப்பிய ஒன்றியம் இலங்கையின் மனித உரிமைகள் குறித்து முதலைக் கண்ணீர் வடிப்பதை பின்வரும் சம்பவங்கள் நிருபிக்கின்றன. ஐரோப்பிய ஒன்றியம் GPS வரிச் சலுகையை இரத்து செய்யப் போவதாக தடாலடியாக அறிவித்த அதே கணம், கிழக்கிலங்கையில் ஒரு பாடசாலை திறந்து வைக்கப் பட்டது. ஐரோப்பிய ஒன்றிய நிதியில் கட்டப்பட்ட அந்தப் பாடசாலையை, அவர்களின் பிரதிநிதி ஜனாதிபதி மகிந்தவுடன் சேர்ந்து திறந்து வைத்தார். அதைவிட வடக்கு-கிழக்கு மாகாணங்களில் பல்வேறு அபிவிருத்தி திட்டங்களை ஐரோப்பிய ஒன்றியம் ஆரம்பிக்க உள்ளது.

சுதந்திர வர்த்தக வலைய வேலை பறி போனால், வெளிநாடு சென்று உழைப்பது பற்றி அந்தப் பெண்கள் சிந்திக்கிறார்கள். வளைகுடா நாடுகள், கிறீஸ் போன்ற நாடுகளில் பணிப் பெண்களாக வேலை செய்யும் பெண்கள் பலர் முன்னாள் சுதந்திர வர்த்தக வலை தொழிலாளிகள். உண்மையில், தேயிலை போன்ற பாரம்பரிய ஏற்றுமதி வருமானத்திற்கு சமமாக, சுதந்திர வர்த்தக வலையங்களிலும், வெளிநாடுகளிலும் பணி புரியும் பெண்கள் ஈட்டித் தருகின்றனர். பிலிப்பைப்பஞ்சடன் போட்டி போட்டுக் கொண்டு, இலங்கை வீட்டுப் பணிப் பெண்களை உலகம் முழுவதும் ஏற்றுமதி செய்கின்றது. அவர்கள் மாதாமாதம் அனுப்பிவைக்கும் அந்திய செலாவணி, இலங்கைப் பொருளாதாரத்தை வளர்க்கின்றது.

வெளிநாடுகளில் பணிப் பெண்களாக வேலை செய்யும் பெண்கள் எல்லோரும் வறுமையான குடும்பப் பின்னணியில் இருந்து வந்தவர்கள். ஒரு பெண்ணின் சம்பாத்தியத்தில் வாழும் குடும்பங்கள் இலங்கையில் ஏராளம். தமது பிள்ளைகளை பராமரித்து, சிறந்த பள்ளிக்கூடத்திற்கு அனுப்பி படிக்க வைக்கின்றனர். குடும்பத்தின் செலவை பொறுப்பு எடுப்பதோடு மட்டும் நில்லாது, நிலம் வாங்கி, சொந்தமாக கல் வீடு கட்டிக் கொள்ள விரும்புகின்றனர். இலங்கையில் பொருளாதாரத்தில் பின்தங்கியுள்ள மாவட்டங்களை சேர்ந்த பெண்களே அனேகமாக வெளிநாடு செல்கின்றனர். எனது சக்திக்குட்பட்ட ஆய்வின்படி, கொழும்பு போன்ற முன்னேறிய மாவட்டங்களில் இருந்து மிகக் குறைந்தளவு பணிப்பெண்களே செல்கின்றனர். அதற்கு மாறாக, குருநாகல், அம்பாந்தோட்டை போன்ற அபிவிருத்தி குறைந்த மாவட்ட மக்களே பெரும்பான்மையாக உள்ளனர்.

கணிசமான தமிழ், மூஸ்லிம் பெண்களும் பணிப்பெண்களாக செல் கின்றனர். இவர்களும் பெரும்பாலும் பின்தங்கிய மாவட்டங்களில் இருந்து வந்தவர்கள். வெளிநாடுகளில் தொழில் புரியும் பணிப் பெண்களில், யாழ்ப்பாணத்தை சேர்ந்தவர்களை காண்பதறிது. அதற்கு மாறாக, வவுனியா, மட்டக்களப்பில் இருந்து பெருந்தொகை தமிழ், மூஸ்லிம் பெண்கள் வெளிநாடுகளில் பணிப்பெண்களாக வேலை செய்கின்றனர். யாழ்குடா நாட்டோடு ஒப்பிடும் போது, மேற்குறிப் பிட்ட மாவட்டங்களில் வறிய மக்கள் அதிகம். சுதந்திர வர்த்தக வலையத்திலும் வறிய குடும்பங்களைச் சேர்ந்த தமிழ், மூஸ்லிம் பெண்கள் பலர் வேலை செய்வது இங்கே குறிப்பிடத்தக்கது.

மலையகத்தை சேர்ந்த தமிழ் பெண்களும், வெளிநாடு சென்று பணிப் பெண்களாகவோ, அல்லது உள்நாட்டில் சுதந்திர வர்த்தக வலையத்

திலோ வேலை செய்கின்றனர். ஆனால் அந்த துறைகளில் மலையகத் தமிழ்ப் பெண்களின் பிரதிநிதித்துவம் மிகக் குறைவு. அதற்குப் பல காரணங்கள் இருக்கலாம். இலங்கையில் மிகக் குறைந்த ஊதியம் பெரும் தொழிலாளர் வர்க்கம் மத்திய மலை நாட்டில் உள்ளது. முதன்மையான ஏற்றுமதியான தேயிலை, இன்றைக்கும் இலங்கைக்கு பெருமளவு அந்திய செலாவணியை ஈட்டித் தருகின்றது. “தேயிலைத் தமிழர்கள்” என்று அழைக்கப்படும், பெருந் தோட்டத் தமிழர்களின் வாழ்வு மலையகத்தின் உள்ளேயே முடங்கி விடுகின்றது. பிரிட்டிஷ் காலத்தில் கூவிகளாக அழைத்து வரப்பட்ட மலையகத் தமிழர்கள், இன்றைக்கும் தேயிலைக் கம்பனிகளின் தயவிலேயே வாழ வேண்டிய நிரப்பந்தம். பெருந்தோட்ட தமிழர்களின் குழந்தைப் பராமரிப்பு, ஆரம்ப பாடசாலைகள் என்று எல்லாமே சம்பந்தப்பட்ட கம்பனியின் பொறுப்பில் உள்ளன.

தேயிலைத் தோட்டங்களில் கொழுந்து பறிக்கும் தொழிலாளர்கள் எல்லோருமே பெண்கள் தான். ஆண்கள் தேயிலை பதனிடும் தொழிற்சாலைகளில் வேலை செய்கின்றனர். பெண்கள் என்பதால் குறைந்த கூவி கொடுத்து, (ஒரு நாளைக்கு 5 டாலர்) சுரண்ட முடிகிறது. அனேகமாக ஒரு மலைநாட்டுத் தமிழ்ப் பெண், தனது 15வது வயதிலேயே தேயிலைக் கொழுந்து பறிக்க கிளம்பி விடுவாள். பெருந்தோட்டத் தமிழர்கள் ஆரம்பப் பாடசாலைக் கல்விக்கு அப்பால் கல்வியைத் தொடருவதை, முதலாளிகளும் விரும்புவதில்லை. தொழிலாளரின் குடியிருப்புகள் “லயன்கள்” என அழைக்கப்படும் சங்கிலித் தொடர் வீடுகளாக உள்ளன. பிரிட்டிஷ் காலனிய சின்னங்களான லயன்கள் இன்றும் 19ம் நூற்றாண்டிலேயே உள்ளன. நவீன அடிமைகளின் தடுப்பு முகாம்களான லயன்களில் இருந்து வெளியூர் செல்லுமளவிற்கு அவர்களிடம் வசதியும் இல்லை, தொடர்புகளும் கிடையாது. மலையகப் பெண்கள் தோட்டங்களை விட்டு வெளியேறினாலும், பெரு நகரங்களில் கூவி வேலை மட்டுமே செய்ய முடியும். கொழும்பு நகரில் பணக்கார வீடுகளில், வேலைக்காரிகளாக பல மலையகச் சிறுமிகள் சுரண்டப்படுகின்றனர்.

இலங்கையின் பொருளாதாரத்திற்கு ஆதாரமாக உழைக்கும் வர்க்கப் பெண்கள் இருந்த போதிலும், அதைப் பற்றி யாரும் அதிகம் பேசவதில்லை. நிறுவனமயப்படுத்த முடியாத அளவுக்கு, அவர்களின் உள்மன அச்சமும், ஆதரவற்ற சூழ்நிலையும் தடுக்கின்றன. அடித்தட்டு மக்கள் திரளுக்குள், அவர்கள் பெண்கள் என மேலும் ஒடுக்கப்படுகின்றனர். சுதந்திர வர்த்தக வலையத்தில் தொழிற்சங்கம் அமைக்க அரசு ஆதரவளிப்பதில்லை. அந்திய தேசத்தில், அடிமையாக வதைப்பட்டாலும், அதிக பட்சம் தூதுவராலயத்தில்

அடைக்கலம் கோரத்தான் முடியும். இலங்கைப் பெண்கள் கடின உழைப்பாளிகள் என்ற நற்பெயரை விட பெரிதாக எந்த வெகுமதியும் திடைப்பதில்லை.

ஒரு பணிப் பெண் தன்னை வருத்திக் கொண்டு அனுப்பும் பணம், அவரின் குடும்பத்தின் ஊதாரித்தனமான செலவால் கரைந்து போகின்றது. இதனால் ஊர் திரும்பும் பணிப் பெண், மீண்டும் விமானமேறி எங்கோ ஒரு நாட்டில் தனது வேலையை தொடர்கிறாள். மணமான பெண்களாயின், சில நேரம் பிள்ளைகளை தனியே வளர்க்க வேண்டிய நிலை ஏற்படுகின்றது. மனைவியின் பணத்தில் குடித்து, கும்மாளமடிக்கும் கணவன்மாரால் பல குடும்பங்கள் பிரிந்திருக்கின்றன. பொதுவாகவே உழைக்கும் வர்க்கப் பெண்கள் மத்தியில், பாவியல் சுதந்திரம் அதிகமாக காணப்படுகின்றது. ஊதாரியான கணவனை விவாகரத்து வாங்கிவிட்டு, காதலனுடன் வாழும் பெண்கள் பலர் உண்டு. அதற்காக இந்தக் கலாச்சார மாற்றத்தை நமது சமூகம் ஏற்றுக் கொண்டு விட்டது என்று அற்றத்தில்லை. இலங்கையின் உழைக்கும் வர்க்கப் பெண்கள் தலை நிமிர்ந்து வாழ்வதற்காக ஒவ்வொரு நாளும் போராடுகின்றார்கள். உழைப்பு எனும் மெழுகுதிரியாக உருகி நாட்டின் பொருளாதாரத்தை ஒளிர வைக்கிறார்கள்.

கிழக்கே நகரும் உலக அதிகார மையம்

உலகில், அமெரிக்கா என்ற ஒரேபொரு அதிகார மையம் மறைந்து, அந்த இடத்தில் சீனா, ரஷ்யா, இந்தியா போன்ற பல அதிகார மையங்கள் உருவாகி வருவதாக, அமெரிக்க தேசிய புலனாய்வு நிலையம் தெரிவித்துள்ளது. இத்தகைய நிலையை ஏற்கனவே பலர் சரியாக கணித்து இருந்த போதும், அமெரிக்க அரசுக்கு ஆலோசனை வழங்கும் நிறுவனமொன்று அப்படி ஒரு அறிக்கையை வெளியிட்டுமை குறிப்பிடத்தக்கது. இதற்கிடையே நெதர்லாந்து தொலைக்காட்சி சேவை ஒன்று, எதிர்கால உலகில் ஆசியாவின் தலைமைப் பாத்திரம் குறித்த நிகழ்ச்சி ஒன்றை (1 செப்டம்பர் 2008) ஒளிபரப்பியது. *The New Asian Hemisphere: The irresistible Shift of Global Power to the East'* என்ற நூலை எழுதி வெளியிட்ட, சிங்கப்பூர் பல்கலைக்கழக உப வேந்தரும், ஐநா. சபைக்கான முன்னாள் தாதுவருமான Kishore Mahbubani என்பவரிடம் எடுக்கப்பட்ட நேர்காணல், உலக அதிகார மையம் மாறுவதன் காரண காரியங்களை அலசுகின்றது. அவரது கருத்துகள் சிலவற்றை இங்கே பக்கிந்து கொள்கிறேன்.

மேற்குலகின் தவறான வெளிவிவாகார கொள்கைகள் பற்றி விமர்சனங்களை வைக்கும் அதே வேளை, ஆசிய நாடுகளின் சமூக-பொருளாதார வளர்ச்சி மேற்குலக அடிப்படையை கொண்டிருந்த போதும், தமக்கென தனியான பாதையை வகுத்துக் கொண்டதை அலசுகிறார். கிஷோராரப் பொறுத்த வரை, ஒரு தேசத்தின் வளர்ச்சிக்கு ஜனநாயகம் அவசியமல்ல, சிறப்பான ஆட்சி அமைப்பே முக்கியம்.

சோவியத் ஒன்றியத்தின் வீழ்ச்சியானது, மேற்குலகில் வெற்றிக் களிப்பை ஏற்படுத்தியது. கம்யூனிசத்தை ஜனநாயகம் வென்று விட்டது என்றும், இனிமேல் உலகம் முழுவதும் வேறுவழியின்றி

தம்மைத் தான் பின்பற்ற வேண்டும் என்று மேற்குலகம் மமதை கொண்டது. அமெரிக்க பேராசிரியர் பூக்கியாமா போன்றோர், சரித்திரம் இத்துடன் முற்றுப்பெற்று விட்டதாகவும், மேற்கத்திய நாகரீகம் இனி காலங்காலமாக நிலைத்து நிற்கும் என்றும் எதிர்வு கூறினார். (பூக்கியாமா தனது நிலைப்பாட்டை பிறகு திருத்திக் கொண்டார்.) உலக மக்கள் முழுவதும் இனிமேல் சராசரி அமெரிக்கர் அல்லது ஐரோப்பியர் போல மாறி விடுவார்கள் என்று எதிர்பார்த்தனர். அதாவது உலகம் பன்முகக் கலாச்சாரம் கொண்டது என்ற யதார்த்தத்தை மறுதவித்து, ஒற்றைக் கலாச்சாரம் கொண்டது என்று கருதினர்.

ஐரோப்பிய புத்திஜீவிகள் ஐரோப்பிய மையவாத கண்ணோட்டத்திலேயே உலகைப் பார்ப்பதாக கிஷேஷார் விமர்சிக்கிறார். இதனால் அவர்கள் மூடுண்ட சமூகத்தினுள் வாழ்வதாக, சர்வதேச உறவுகளில் பல தவறான முடிவுகளை எடுப்பதாக கூறுகின்றார். இப்போதும் தினசரி பிரபல அமெரிக்க நாளிதழ்கள் சீனா போன்ற நாடுகள் எப்படி நடந்து கொள்ள வேண்டும் என்று பாடம் சொல்லிக் கொடுப்ப தாகவும், இந்த போதனைகள் தற்போது சீனர்களுக்கு சலிப்பைத் தருவதால், யாரும் பொருட்படுத்துவதில்லை, என்ற வாதத்தையும் முன்வைக்கிறார்.

மேற்கத்திய நாடுகள் எதிர்பார்ப்பது போல மாற்றம் ஒரே இரவில் வரப்போவதில்லை. மேற்குலகம் மீதான புதிய வெறுப்புணர்வு சோவியத் வீழ்ச்சியுடன் ஆரம்பமாகியது. ரஷ்யா ஒரே நாளில் கம்யூனிச பொருளாதாரத்தை கைவிட்டு ஐனநாயகத்திற்கு (முதலாளித்துவ பொருளாதாரம்) மாறிய போது, ரஷ்ய மக்கள் சொல்லவொண்ண துன்பத்தை அனுபவித்தனர். அவர்களது தேசிய பொருளாதாரம் வீழ்ச்சியை நோக்கி சென்றது. அப்போது ரஷ்யர்கள் ஏதோ ஐனநாயகத்தில் மகிழ்ச்சியாக வாழ்வதைப் போல, மேற்குலகம் அன்றைய மக்களின் அவல நிலையை கைகட்டி பார்த்துக் கொண்டிருந்ததே தவிர உதவி எதுவும் செய்யவில்லை. அந்த படிப்பினை தந்த விளைவு தான், இன்று ரஷ்ய ஆளும் வர்க்கம் மேற்குலகின் மீது வன்மம் கொண்டிருப்பதன் காரணம். சீனாவும் அதனை அவதானித்து வந்துள்ளது. தமது நாட்டிலும் ரஷ்யா போன்ற நிலைமை வரக்கூடாது என்பதால் தான், சீன கம்யூனிஸ்ட் கட்சி கட்டம் கட்டமாக பொருளாதார சீர்திருத்தத்தை கொண்டுவந்தது.

சீனா தனது இரண்டாயிரம் வருட வரலாற்றை திரும்பிப் பார்க்கும் போது, இடையிடையே, நிலையற்ற ஆட்சி அல்லது சட்டம் ஒழுங்கற்ற அராஜக நிலை நிலவியது. சில நூற்றாண்டுகளாவது

தொடர்ந்த, அது போன்ற காலகட்டத்திற்கு திரும்பக்கூடாது என்ற அச்சமே, சீன அரசு தனது இரும்புப் பிடியை தளர்த்தாததன் காரணம். ஜனநாயக அமைப்பை தனது இறுதி லட்சியமாக கொண்டிருப்பதாக கூறும் கிஷோர், ஆனால் மேற்குவகம் எதிர்பார்ப்பதைப் போல சீனா ஒரு சில வருடங்களில் ஜனநாயகமயப்பட வேண்டும் என்று எதிர்பார்ப்பது, நடைமுறைச் சாத்தியமற்ற விடயம் என்பது மட்டுமல்ல, அது எதிர்மறையான விளைவுகளையும் தோற்றுவிக்கும் என்று சுட்டிக்காட்டுகின்றார்.

தனிமனித சமத்துவத்தை சட்டமாக பிறப்பித்த அமெரிக்கா, அந்த சட்டம் இயற்றி 200 வருடங்களுக்கு பிறகு தான் கறுப்பின மக்களுக்கு வாக்குறிமை கொடுத்ததை நினைவுபடுத்தும் கிஷோர், ஆகவே அமெரிக்காவுடன் ஒப்பிடும் போது சீனா கடந்த ஐம்பது ஆண்டுகளில் சாதித்து அதிகம் என்பதை புரிந்து கொள்ள வேண்டும் என்கிறார். சாதாரண சீன மக்கள் மாணவர்களாகவோ, உல்லாசப் பிரயாணிகளாகவோ ஜேராப்பிய நாடுகளுக்கு வரும் வேளை, அங்கிருக்கும் சிறந்த அம்சங்களை தமது நாட்டிலும் நடைமுறைப் படுத்த வேண்டும் என்று விரும்புவார்கள். இதனால் காலப்போக்கில் சீன மக்கள் தாமாகவே ஜனநாயக சமூகமாக மாறிவிடுவார்கள். அதை விடுத்து, சீனாவில் குறை கண்டுபிடித்து, அதனை ழுதாகரமாக காட்டும் போது, மேற்குவகின் உள்நோக்கம் குறித்து சீன மக்கள் சந்தேகிக்கின்றனர்.

ஒரு காலத்தில், அமெரிக்கர்கள் ஜனநாயகத்தில் அனுபவம் வாய்ந்த வர்கள். அதனால் அவர்கள் சொல்வதை கேட்க வேண்டும் என்று சீன புத்திஜீவிகள் நம்பினர். ஆனால் (கியூபாவில் அமெரிக்க தளமான) குவாந்தன்மோ சிறையில் வைத்து கைதிகள் சித்திரவதை செய்யப் பட்ட செய்திகள் வெளியானபோது, அமெரிக்கா பற்றிய எண்ணங்களை அடியோடு மாற்றிக் கொண்டுவிட்டனர். நாகரீகத்தின் உச்சிக்கு வந்துவிட்டதாக நம்பப்பட்ட அமெரிக்காவே சித்திரவதை போன்ற மனித உரிமை மீறல்களை செய்யலாமென்றால், சீனாவை மட்டும் குறை சொல்லும் போக்கு, இரட்டை அளவுகோலை எடுத்துக் காட்டுகின்றது. ஊருக்கு உபதேசம் செய்து கொண்டே, தனக்கு பிறிதான நீதியை வைத்திருக்கும் இரட்டை அளவுகோல் முறை இன்று பல உலக நாடுகளை வெறுப்படைய வைத்துள்ளது. அதனாலேயே அமெரிக்கா சொல்வதை கேட்பவர்கள் குறைந்து விட்டது.

வெளிவிவகார கொள்கைகளில் மேற்குவகின் தவறான நிலைப்பாட்டிற்கு இன்னொரு உதாரணம் ஸரான். அமெரிக்க அதிபர் புஷ் ஸரானை “முரட்டு நாடுகளின்” பட்டியலில் இட்ட நேரம், அந்த

நாட்டை கதாமி என்ற மிதவாத தலைவர் ஆண்டுவந்தார். அனைத்து மூஸ்லீம் நாடுகளிலும், ஈரானியர்கள் தான் அதிகளவு அமெரிக்க சார்பானவர்கள். அப்படியான நாட்டை, வெளியுலக தொடர்பை துண்டித்து தனிமைப்படுத்தி, அந்த மக்களுக்கு மேற்குலகில் கல்வி கற்கும் சச்சிகளை மறுத்து, பொருளாதார தடைகளை ஏற்படுத்த போனால், மக்களும் மேற்குலகின் மீது இயல்பாகவே வெறுப் படைவது இயல்பு. அதனால் மேற்குலக எதிர்ப்பு ஜனாதிபதி அஹ்மதின்ஜாத் போன்றவர்களை ஈரானிய மக்கள் தெரிவு செய்ததில் வியப்பில்லை.

இஸ்லாமிய நாடுகள் மீதான ஐரோப்பாவின் அனுகுமுறை மாற்றப் பட வேண்டும் என்றும் கிஷோர் கூறுகின்றார். குறிப்பாக வட ஆப்பிரிக்காவில் இருக்கும் இஸ்லாமிய நாடுகள் ஐரோப்பிய கண்டத்திற்கு அருகில் இருக்கும் அதே நேரம் ஏற்றத்தாழ்வான இரண்டு உலகங்கள் அருகருகே அமைந்துள்ள முரண்பாட்டையும் கொண்டுள்ளன. அபிவிருத்தியடைந்த முதலாம் உலகை சேர்ந்த, குறைந்த அளவு சனத்தொகையை கொண்ட ஐரோப்பா ஒரு பக்கம். அதே நேரம் அபிவிருத்தியடையாத மூன்றாம் உலகைச் சேர்ந்த, அதிகரித்து வரும் சனத்தொகையை கொண்ட வட ஆப்பிரிக்கா மறு பக்கம். இது போன்ற முரண்பாட்டை தொடர விடுவது ஆபத்தானது. ஐரோப்பா தனது நலன்களை பற்றி மட்டுமே கவனிப்பதை ஒத்தி வைத்துவிட்டு, அயலில் இருக்கும் இஸ்லாமிய நாடுகளை நவீன மயப் படுத்துவதன் மூலம் இந்த ஆபத்தை நீக்கலாம். இஸ்லாமிய நாடுகளும் தமது பின்தங்கிய நிலை நிரந்தரமல்ல என்பதை உணர்ந்து, நவீனமயப்படலாம் என்பதைக் காட்டவே பிரமிக்கத்தக்க வளர்ச்சி கண்ட துபாய் நகரின் படத்தை தனது நூலின் அட்டையில் போட்டதாக கிஷோர் தெரிவிக்கின்றார்.

“நவீனமயப்படுதல்” என்பதை மேற்கத்தைய கலாச்சாரத்தை பிரதி பண்ணுதல் என்று தவறாகப் புரிந்து கொள்ளக் கூடாது. இத்தகைய மேலைத்தேய கருத்தாக்கமே பன்முகக் கலாச்சார உலகை ஏற்றுக் கொள்ள மறுக்கும் முக்கிய தடைக்கல். ஒவ்வொரு மக்கள் குழுவும், அந்நிய கலாச்சார சிறப்பம்சங்களை தன்வயப்படுத்துவதன் மூலம் பரிணாம வளர்ச்சியடைகின்றன. அவர்கள் தமது கலாச்சாரத்தை கைவிட்டு விட்டு, ஐரோப்பியராக மாறி விடுவார்கள் என எதிர் பார்ப்பது ஒரு போதும் நடக்கப் போவதில்லை. இன்றைக்கும் மேலைத்தேய உயர்கல்வி கற்ற இளம்தலைமுறை தமது தாய் மொழிப் பெயர்களை கொண்டிருப்பது குறிப்பிடத்தக்கது. (கிஷோர் இங்கே சீனர்களை குறிப்பிடுகிறார். நம்மவர்களைப் பற்றி உங்களது தீர்ப்பிற்கே விடுகிறேன்.)

கண்ணி வம்ப்யாருனே!

கலியுக யர்ம்யாருனே!!

பத்தாண்டுகளுக்கு முன்னர், தகவல் தொழிற்புரட்சி சமுதாயத்தை மாற்றிக்கொண்டிருந்த காலம் அது. தொழிற்கல்வி கற்க விரும்பும் பிள்ளைகளில், அதிபுத்திசாலிகளை மட்டும் தெரிந்தெடுத்து கணிப்பொறி வல்லுனராக்க அனுப்பிக் கொண்டிருந்த காலமது. ஒவ்வொரு நிறுவனமும் தனது உற்பத்தியை துறிதப்படுத்தவும், ஆட்குறைப்பு செய்து செலவை மிச்சம் பிடிக்கவும் என கண்ணி மயப்படுத்தப்பட்டன. அவற்றிக்கு தேவையான மென்பொருள்களை உருவாக்கவும், இருப்பதை மெருகூட்டவும் என அந்த துறை சார்ந்த நிபுணர்கள் தேவைப்பட்டனர். ஒரு பக்கம் இந்த புதிய தொழில் வாய்ப்புகளை நாடி கணிப்பொறி வல்லுனர்கள் படையெடுத்துக் கொண்டிருந்த போது, மறுபக்கம் அவர்கள் தயாரித்து வழங்கிய மென்பொருள் துணை கொண்டு நிறுவனங்கள் தமது தொழிலாளர் களை பணிநிக்கம் செய்து வந்தன. அப்போது இது குறித்து எந்த ஒரு ஐ.டி. (IT) பணியாளரும் அப்போது அக்கறைப்படவில்லை. தனது நலனே பெரிதெனக் கருதி கருமமே கண்ணாக இருந்து விட்டனர். இப்போது காலம் மாறிவிட்டது. ஐ.டி. துறையின் தலைக்கு மேலே பணி நீக்கம் என்ற கத்தி தொங்குகின்றது. அன்று ஐ.டி. துறையின் மகிழமை பற்றி மட்டுமே எழுதி வந்த தினமலர் பத்திரிகை; இன்று அந்த நிறுவனங்களில் வேலை செய்பவர்களுக்கு யாரும் பெண் கொடுப்பதில்லை என்று அழுதுவடிகின்றது. வைத்தால் என்று திருப்பதி பாலாஜி சாமியிடம் வேண்டுவதாக (இது கிண்டல் தானே?) செய்தி வெளியிட்டது.

ஆங்கிலத்தில் புலமை மற்றும் கல்வித் தகமை காரணமாக, "Out sourcing" என்ற பெயரில் அமெரிக்க மென்பொருள் தயாரிக்கும் ஐ.டி. (IT) கம்பனிகள் இந்தியா வந்த போது, இருகரம் நீட்டி வரவேற்கப் பட்டனர். இந்தியாவில் ஒரு புதிய வசதிப்படைத்த வர்க்கம் விரைவாக உருவாகியது. சராசரி இந்திய சம்பளத்தை விட ஜூந்து மடங்கு அதிகம் என்பதால், கண் விழித்து செய்யும் இருவு வேலை என்றாலும் ஏற்றுக் கொண்டனர். மறுபக்கத்தில் இதே வேலையை செய்ய ஒரு அமெரிக்க கணிப்பொறி வல்லுநருக்கு கொடுப்பதில் கால்வாசியை கூட சம்பளமாக கொடுக்காது செலவை மிச்சம் பிடித்தன, அந்த கம்பனிகள். Out sourcing செய்யும் கம்பனிகள் தமது தாயகத்தில் ஆங்கில மொழியே பேசப்படுவதால், இந்திய தொழிலகங்களிலும் ஆங்கில மொழியை "உத்தியோகபூர்வ" மொழியாக்கினர். (வேலை செய்யும் இந்தியர்கள் தமது ஓய்வு நேரங்களிலும், தமக்குள்ளே ஆங்கிலம் பேசினர்.) இந்த "ஆங்கிலப் பருப்பு" இந்தியா போன்ற நாடுகளில் மட்டுமே வேகும். இதே அமெரிக்க கம்பனிகள் ஜோப்பிய நாடுகளிலும் தொழிலகங்களை நிறுவி, உள்ளூர் பணியாளர்களை வேலைக்கு அமர்த்தியுள்ளன. ஆனால் அங்கெல் லாம் உள்ளூர் மொழிகளில் தான் முகாமைத்துவம் நடக்கின்றது.

காலனிய காலகட்டத்தில் ஆங்கிலேயர்கள் தாம் என்றென்றும் பிரயோசனப்படுத்தக் கூடிய வர்க்கமொன்றை உருவாக்கினார்கள். அந்த வர்க்கம் தமது தாம்மொழியான ஆங்கிலத்தை சரளமாக பேச வேண்டும். தொழிற்புரட்சி காரணமாக வளர்ந்து வரும் இங்கிலாந்து மருந்துக் கம்பனிகளுக்கு தேவைப்படும் மருத்துவர்கள், கட்டுமான கம்பனிகளுக்கு தேவைப்பட்ட பொறியியலாளர்கள், இது போன்று தமக்கு தேவைப்படும் தகமையுடைவர்களை மட்டுமே உருவாக்கி னார்கள். அந்த வரிசையில் தற்போது கணிப்பொறி வல்லுநர்கள் உருவாக்கப்படுகின்றனர். பொருளியல் மொழியில் கூறினால், சந்தையில் எந்தப் பண்டத்திற்கு பற்றாக்குறை உள்ளதோ, அதை உற்பத்தி செய்ய வேண்டும். அந்தப் பண்டம் மாங்காயாக இருந்தாலும், மருத்துவராக இருந்தாலும், இது தான் சந்தையின் விதி.

காலனியாதுக்க நாடான இங்கிலாந்தில் உருவாகிய மத்திய தர வர்க்கத்திற்கும், காலனி நாடுகளான இந்தியா, இலங்கை போன்ற நாடுகளில் உருவாக்கப்பட்ட மத்தியதர வர்க்கத்திற்கும் இடையே ஒரு அடிப்படையான வேறுபாடு உண்டு. இவற்றை சற்று விரிவாக பார்ப்பது இன்றைய நெருக்கடியை புரிந்து கொள்ள உதவும். "இங்கிலாந்து தேசியத்தில்" தங்கியிருந்த ஆங்கிலேய மத்தியதர வர்க்கம், ஏற்கனவே நாடாளாவிய அதிகாரங்களை வைத்திருந்த அரசு/ பிரபு குடும்பங்கள் போன்ற உயர் வர்க்கத்திற்கு போட்டியாக

புரட்சிகர மாற்றங்களை கொண்டுவந்தது. அரசவை மொழியான பிரெஞ்சு மொழியை கைவிட்டு விட்டு உழைக்கும் வர்க்கம் பேசிய ஆங்கில மொழியை நடைமுறைக்கு கொண்டு வந்தது. இந்த தேசியவாத உணர்வு காரணமாகத்தான், அந்த தேசத்தை நிர்வகிக்க தேவையான அனைத்து வகையினரையும் உருவாக்குவதில் கவனம் செலுத்தப்படுகின்றனவே அன்றி, நமது நாடுகளில் உள்ளது போல மருத்துவர்களை அல்லது கணிப்பொறி வல்லுனர்களை உற்பத்தி செய்யும் “சமூக தொழிற்சாலைகளை” கொண்டிருக்கவில்லை.

மத்தியதர வர்க்க பெற்றோர் தமது பிள்ளைகளை பெரும் மூலதனத்திற்கு சேவை செய்து சம்பாதிக்கும்படி போதித்து வளர்ப்பதால் தான், நிதி நெருக்கடியால் அமெரிக்க ஐ.டி. கம்பனிகள் சொந்த ஊருக்கு மூட்டை கட்டும் போது, வேறு வழி தெரியாமல் திருப்பதி பாலாஜி சாமியிடம் சென்று முறையிடு கிறார்கள். பாமரர்கள் போல படித்தவர்களும் நடந்து கொள்வதை இந்தியாவில் தான் பார்க்கலாம். படித்தவர்கள் தமது திறமையை, அறிவை சொந்த தேச மக்களின் முன்னேற்றத்திற்கு செலவிட்டிருந்தால், தற்போது எதிர்காலம் பற்றி அஞ்சத் தேவையில்லை. “உள்ளுரில் எனது திறமைக்கு தரும் கூலி குறைவு, அமெரிக்கா விலோ அள்ளிக் கொடுக்கிறார்கள்.” என்று அதிக விலை பேசும் பெரு மூலதனத்திற்கு தனது உழைப்பை விற்கும் சுயநலவாதத்தை வெளிப்படுத்துவோர் அதற்கு தயாராகமாட்டார்கள். தமது உற்பத்தி செலவை குறைக்க மலிவுவிலை தொழிலாளரை தேடி இந்தியா வரும் ஐ.டி. நிறுவனங்களுக்கும், தமது வருமானத்தை உயர்த்த அமெரிக்கா செல்லும் கணிப்பொறி நிபுணர்களுக்கும் தேசியம் தேவையில்லை. இது சர்வதேசியமல்ல, ஆனால் “சந்தை தேசியம்”.

இந்தியாவில் தாம் அதிக வருமானம் எடுப்பதால் தம்மைப் பார்த்து பிறர் பொறாமைப்படுவதாக ஐ.டி. துறையில் பணி புரிவர்கள் கவலைப்படுகின்றனர். மாதம் இருபதாயிரம் ரூபாய் சம்பாதிப்ப தாலேயே சிலருக்கு தலைக்களம் வருவதும், பிறர் அதைப்பார்த்து பொறாமை கொள்வதும் மனித இயல்பு தான். இருப்பினும் கடுமையான உழைப்புச் சரண்டலுக்கு உள்ளாகும் ஐ.டி. தொழிலாளிகள், பெரு மூலதனத்தின் நூலில் ஆடும் பொம்மைகள் என்பது அவர்களுக்கே தெரியாத போது, பிறர் அறியாததில் வியப்பில்லை. முதலில் தம்மை “கணிப்பொறி நிபுணர்கள்” போன்ற சிறப்பு அடைமொழியால் அழைக்கப்படுவதையே விரும்புவதும், பிற தொழிலாளர்களுடன் தம்மை இனம் காண மறுப்பதிலும் இருந்து தான் இந்த பிரச்சினை ஆரம்பமாகின்றது. அதிக சம்பளம் கொடுக்கும் பெரும் மூலதனம், இவர்களை அடிமட்ட உழைப்பாளர்

வர்க்கத்திடம் இருந்து மட்டுமல்ல, ஒப்பீட்டளவில் குறைவாக சம்பாதிக்கும் பிற மத்தியதர வர்க்கத்திடம் இருந்தும் தனியாக பிரித்து வைத்துள்ளது.

அமெரிக்காவில் இரண்டு பேர் செய்யும் வேலையை இந்தியாவில் ஒரு ஆளை கொண்டு செய்வித்து விட்டு, அரை ஆளின் சம்பளம் வழங்கி, ஒன்றரை ஆளின் சம்பளத்தை வாபச் கணக்கில் சேர்க்கும் அது புத்திசாலி கம்பனிகள் பெருக்கிக் கொள்ளும் மூலதனம் இந்தியாவின் வருடாந்தர பட்ஜெட் தொகையை விட அதிகம். இந்தியாவில் குறைந்த கூவியில் உற்பத்தி செய்யப்படும் மென்பொருளை, அதிகபட்ச விலை நிச்சயித்து அமெரிக்கா விலைக்கே இந்திய நுகர்வோருக்கும் விற்று தான் பில் கேட்ஸ் போன்ற வர்கள் கோடை வரானார்கள். மைக்ரோசொப்டின் விண்டோஸ் போன்ற அனைத்து மென்பொருட்களையும் பயன்படுத்தும் நிறுவனமொன்று காப்புறிமைப் பணம், வருடாந்த வாடகை என்று ஆயிரக்கணக்கான டாலர்கள் கட்டிவருவதும், இந்த செலவை இறுதியில் எம்மைப் போன்ற அப்பாவி நுகர்வோர் செலுத்துவதும் எத்தனை பேருக்கு தெரியும்? உலகம் முழுவதும் கணினிப் பாவனையாளர்கள் தனது பொருட்களை மட்டுமே கட்டாயப்படுத்தி வாங்க வைத்து, ஏக்போக கொள்ளையடிக்கும் பில் கேட்ஸ் தான் இந்திய “கணினிக் கண்மனிகளின்” கண் கண்ட தெய்வம்.

அமெரிக்க-ஜீரோப்பிய நாடுகளின் எல்லைகளிலும், விமான நிலையங்களிலும் பாதுகாப்பு படைகளால் பயன்படுத்தப்படும் மென்பொருட்கள் குற்றவாளிகளை மட்டும் பிடிக்கவில்லை, உள்நாட்டு போரில் அகப்படாது தப்பிவரும் அப்பாவி அகதி களையும் பிடித்து சிறையில் அடைக்கின்றது, நாடு கடத்துகின்றது அல்லது தற்கொலைக்கு தள்ளுகின்றது. அந்தக்காலத்தில் ஹிட்டலரின் கையில் இந்த மென்பொருட்கள் இருந்திருந்தால், எந்தவொரு யூதனும் தப்பியிருக்க முடியாது. தனிமனித சுதந்திரம் கொடிகட்டிப் பறப்பதாக பீற்றிக்கொள்ளும் மேலைநாடுகளில், தனிமனித நடவடிக்கைகளை அவதானிக்கும் மென்பொருட்கள் சத்தமில்லாமல் சர்வாதிகார ஆட்சியை நிறுவி வருகின்றன. பல நூறு பேரின் வேலையை ஒரே ஆளாக செய்யக்கூடிய மென்பொருட்களின் வருகையால், அமெரிக்கா, ஜீரோப்பா போன்ற மேற்குலகில் மட்டுமல்ல, உலகம் முழுவதும் வேலையிழந்த தொழிலாளர்கள் எத்தனை பேர்? வேலை போன்தால் வறுமையில் வாடும் குடும்பங்கள் எத்தனை? வேலை வாய்ப்பில்லாமல் எதிர்காலத்தை தொலைத்த இளைஞர்கள் எத்தனை? ஆயுதங்களை உற்பத்தி செய்பவர்கள்,

பிறரின் உயிர்களை பறிக்கும் குற்றத்தில் பங்கெடுக்கின்றனர். அதுபோல மென்பொருள் தயாரிப்பவர்களுக்கு, தாம் பிறரின் வேலைவாய்ப்பை பறிக்கிறோம், வறுமையை உருவாக்குகிறோம் என்ற குற்ற உணர்வு இருக்காதா? நிச்சயமாக இருக்கும்.

இந்த குற்ற உணர்ச்சியால் உந்தப்பட்டு தான், பில் கேட்ஸ் தனது லாபத்தில் ஒரு சிறிய தொகையை தர்ம ஸ்தாபனங்களுக்கு வழங்குகிறார். அதைக்கூட இடதுகைக்கு தெரியாமல் வலதுகையால் கொடுப்பதில்லை. ஊரைக்கூட்டி விளம்பரம் தேடிவிட்டு தான் செய்கிறார். ஐ.டி. நிறுவனங்களும் இது போன்ற விடயங்களை தெரிந்தே வைத்திருக்கின்றன. ஆனால் இந்த உண்மைகளை வெளிப்படையாக கூற முடியாது. “ஊழியர்களே! நாம் உலகில் நடக்கும் பாவங்களில் மறைமுகமாக பங்குபற்றுகின்றோம்!” என்று எந்த தலைமை நிர்வாக அதிகாரியாவது கூறமுடியுமா? “சமூக சேவை தொண்டு செய்வது, தர்ம ஸ்தாபனங்களுக்கு நிதி வழங்குவது.” என்று தமக்கும் சமூக பொறுப்புனர்வு இருப்பதாக காட்டிக் கொள்கின்றனர். இந்த மாதிரியை தமது ஊழியர்களும் பின்பற்ற ஊக்குவிக்கின்றனர். வறுமைக்குள் தள்ளப்பட்ட நாடுகளை சுரண்டிக் கொழுக்கும், பணக்கார நாடுகளில் இந்த கலாச்சாரம் ஏற்கனவே உள்ளது.

ஐரோப்பிய கலாச்சாரத்தை... சரியாகச் சொன்னால் அமெரிக்க கலாச்சாரத்தைவிட அது சீரழிவே ஆனாலும், பழையவாத இந்தியாவில் பரப்பத் துடிக்கும் ஐ.டி. நிறுவனங்களின் அரசியல் அதிகமாக கவனிக்கப்படுவதில்லை. கலாச்சார சீரழிவை தேர்ந்தெடுக்கும் ஒரு சிலரை வைத்துக் கொண்டு முழு ஐ.டி. துறையை களங்கப்படுத்தக் கூடாது என்பது உண்மைதான். ஆனால் அப்படி சீரழிவு வாழ்க்கையை தேர்ந்தெடுப்பவர்களும் “அப்பாவி பவியாடுகள்” என்ற உண்மையையும் புரிந்து கொள்ள வேண்டும். அமெரிக்காவில் இருந்து இந்த சீரழிவு கலாச்சாரத்தை இறக்குமதி செய்யும் தரகு வேலையை ஐ.டி. நிறுவனங்களின் முகாமையாளர்கள் செய் கின்றனர். கம்பனி செலவில் நடக்கும் இரவுக் களியாட்ட விழாக்களில், மது தாராளமாக பரிமாறப்படுகின்றது. இந்தக் கம்பனிகள் தர்ம ஸ்தாபனங்களுக்கு கிள்ளிப் போடும் தொகை, களியாட்டங்களுக்கு செலவழிக்கும் தொகையை விட மிகக் குறைவு என்பதை சொல்லத் தேவையில்லை.

இங்கே தான் ஐ.டி. கம்பனிகளின் சுயரூபம் வெளிக்கின்றது. இந்திய கணிப்பொறி வல்லுனர்களின் உழைப்பை சரண்டும் அதே நேரம், தாம் வழங்கும் (இந்திய தராதரத்தில்) அதிக சம்பளப் பணத்தை, நுகர்பொருள் கலாச்சாரம் நோக்கி திருப்பி விடுகின்றனர். ஐ.டி.

கம்பனிகளின் வருகைக்கு பின்னர் தான் இந்திய நகரங்களில் ஆடம்பர பாவணப்பொருட்களை விற்கும் கடைகள் பெருகின. தீபாவளி, புதுவருடப் பிறப்புக்கு, ஊழியர்களுக்கு போனஸ் கொடுப்பது போல ஜந்நாறு, ஆயிரம் ரூபா பெறுமதியான வவச்சர்களை வருடா வருடம் கொடுக்கின்றன. இவற்றை குறிப்பிட்ட (உதாரணத்திற்கு இறக்குமதி ஆடைகளை விற்பனை செய்யும்) கடைகளில் மட்டுமே பயன்படுத்தலாம். அப்படியான கடைகள் இருப்பது தெரியாதவர்களுக்கு கூட அவற்றை அறிமுகப் படுத்துவதுடன், அதிகமாக நுகர்வதற்கு ஆசை காட்டப்படுகின்றது.

தமிழ் மென்பொருட்களையும் இதே கணிப்பொறி நிபுணர்கள் உருவாக்கியதை மறுப்பதற்கில்லை. அதுகூட வியாபார நோக்கம் கருதித் தான் நடந்தது. தமிழ் மென்பொருள் பாவண வந்த பிறகு கணனி விற்பனை பன்மடங்கு அதிகரித்துள்ளதையும், தமிழ் இணையத்தளங்களை பார்வையிடலாம் என அறிந்து ஆங்கிலம் தெரியாத ஆயிரக்கணக்கானோர் இணைய இணைப்பு பெற்றதை, நான் இங்கே புள்ளிவிபரங்களுடன் விளக்கத் தேவையில்லை. இதனை வாசித்துக் கொண்டிருக்கும் அனைவருக்கும் தெரிந்த விடயம் அது. ஒரு காலத்தில் ஆங்கிலம் தெரிந்தால் தான் கணனி பயன்படுத்தலாம் என்ற காலம் மலையேறிவிட்டது. கணனிக்கு ஆங்கிலம் தெரியாது, அது குறியீடுகளை மட்டுமே புரிந்து கொள்ளும், என்ற அடிப்படை தொழில்நுட்பம் ஒருபறம் இருக்கட்டும். ஆங்கிலத்தை மட்டும் நம்பியிருந்தால் சீனாவிலும், ரஷ்யாவிலும் கடை விரிக்க முடியாது; என்ற சந்தை நியதி தான் எல்லா தொழில்நுட்ப வளர்ச்சியையும் சாத்தியமாக்குகின்றது. தமிழும் அதற்கு விதிவிலக்கல்ல.

பங்குச் சந்தைக்கும், பால்காரனுக்கும் என்ன சம்பந்தம் என்று பலருக்கு தெரியாது. அது போலத்தான் முதலாளித்துவம் எப்படி தம்மை பயன்படுத்தி விட்டு தூக்கியெறிகின்றது என்பது கணிப்பொறி நிபுணர்களுக்கு தெரியாது. அமெரிக்க-ஜோப்பிய அரசுகளும், வர்த்தக நிறுவனங்களும் குறிப்பிட்ட காலத்திற்குப்பிறகு கணிப்பொறி நிபுணர்களை உருவாக்கும் கல்வியில் முதலிடுவதை நிறுத்திவிட்டன. அதற்குப் பதிலாக இந்தியாவில் ஐ.டி. படிப்பு முடித்தவர்களை பயன்படுத்துக் கொள்கின்றன. தாமே மென் பொருட்களை தயாரிக்கக் கூடிய வல்லமை இருந்தும், தகுதியான உள்ளூர் நிபுணர்கள் இருந்தும், அதற்கான முயற்சியே எடுப்ப தில்லை. அதற்குப் பதிலாக இந்திய கணிப்பொறி நிபுணர்களை தருவித்து தயாரித்துக் கொள்கின்றன. இதற்கு காரணம், ஐ.டி. துறையில் இந்தியர்களை விட்டால் வேறு ஆள் கிடையாது

என்பதல்ல. பொருளாதார ரீதியான திட்டமிடலே ஒரேயொரு காரணம்.

உதாரணத்திற்கு ஒரு அமெரிக்க அல்லது ஐரோப்பிய நிறுவனம், தனக்கு தேவையான மென்பொருளை உருவாக்க ஒரு வருடம் தேவைப்படுகிறது, அதற்கு பத்து கணிப்பொறி நிபுணர்கள் தேவைப்படுகின்றனர் என்று வைத்துக் கொள்வோம். ஒரு வருடத்திற்கு வேலையாட்களுக்கு கொடுக்கப்படும் சம்பளத்தை கூட்டிப்பார்த்தால், இறுதியில் அந்த மென்பொருளின் செலவு அதிகமாக இருக்கும். சந்தையில் அதைவிட குறைந்த விலைக்கு, ஏற்கனவே இந்தியாவில் தயாரிக்கப்பட்ட மென்பொருள் கிடைக்கின்றது. யாரும் எங்கே மலிவானது கிடைக்கும் என்று தானே பார்ப்பார்கள்? இந்திய கணிப்பொறி நிபுணர்களை தருவித்து, ஒப்பந்த அடிப்படையில் வேலைக்கு அமர்த்திக் கொள்வதால், இந்நாட்டு வேலைவாய்ப்பு முகவர் நிலையங்கள் பயன்படகின்றன. குறிப்பிட்ட ஒரு நபரை பணியில் அமர்த்திக்கொள்ளும் நிறுவனம், அவரது சம்பளத்தை விட மூன்று மடங்கு அதிகமாகவே முகவர் நிலையத்திற்கு கொடுக்கின்றது. இதனால் முகவர்கள் அதிக வருமானம் ஈட்டுவது ஒருபற்றியிருக்க, தேவைப்படாவிட்டால் விரும்பிய நேரம் வேலையை விட்டு நிறுத்திவிடலாம் என்பது அனுகூலமாக பார்க்கப்படுகின்றது.

பெரும் மூலதனத்துடன் வரும், வெளிநாட்டு தேசங்கடந்த நிறுவனங்களை கையாள்வதில், கிழுபாவின் நடைமுறை இங்கே ஒப்புநோக்கத் தக்கது. சுமார் 20 ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் உல்லாசப் பிரயாணத் துறையில் முதலீடு செய்த வெளிநாட்டு நிறுவனங்கள் யாவும், கிழுபா அரசுடன் Joint Venture என்ற இரட்டை முகாமைத்துவ முறையின் கீழேயே அனுமதிக்கப்பட்டன. துப்பரவு பணியாளர் முதல் மனேஜர் வரை கிழுபா பிரசைகளையே பணிக்கு அமர்த்திய போதும், அவர்களுக்கு வெளிநாட்டு நிறுவனங்கள் முன்னாறு தொடக்கம் எண்ணாறு (தகுதிக்கேற்றபடி) டாலர்கள் என்று அள்ளிக் கொடுத்த போதும், அனைத்து சம்பளங்களும் சராசரி கிழுப தரத்தை விட அதிகமாகவும் பார்த்துக் கொள்ளப்பட்டன. உதாரணத்திற்கு கிழுபாவில், சராசரி சம்பளம் நூறு டாலர் என்றால், வெளிநாட்டு நிறுவனங்களில் வேலை செய்வர்களின் சம்பளம் நூற்று இருபது டாலராக இருக்கும். மிகுதியை பிடித்துக் கொள்ளும் அரசாங்கம் அதனை பிற துறை சார்ந்த தொழிலாளர் நல திட்டங்களில் முதலீடு செய்யும். வெளிநாட்டு நிறுவனங்கள் ஐந்து அல்லது பத்து வருடங்கள் மட்டுமே நிர்வகிக்க ஒப்பந்தம் போடப்படுவதால், அதற்குப் பின்னர் அரசாங்கம் பொறுப்பு என்பதால், யாருக்கும்

அங்கே நாளை வேலை போனால் என்ன செய்வது, என்ற அச்சம் இல்லை. தொழிலாளர் மத்தியில் வேறுபாடுகளை உருவாக்கி, சமுகத்தில் பிரிவினை ஏற்படுத்தும், ஏற்றத்தாழ்வான் சம்பள முறை ஏற்கனவே இந்தியாவில் தவிர்க்கப்பட்டிருந்தால்; யாரும் “திமிர் பிடித்தவர்கள்” என்று பெயர் எடுத்திருக்கவும் மாட்டார்கள், யாரையும் “பொறாமைக்காரர்கள்” என்று குற்றம் சாட்டவும் அவசியம் இருந்திருக்காது.

அமெரிக்க வறுமையில் செழிக்கும் இந்திய ‘கால் சென்டர்’

இந்தியாவில் இருந்து கொண்டே, அமெரிக்க வாடிக்கையாளர் களுக்காக தொலைபேசியூடாக வேலை செய்யும் கால் சென்டர்கள் புற்றீஸல் போல முனைத்துக் கிளம்பியுள்ளன. வெளிநாட்டு தொலைத் தொடர்பை ஒரு நொடிக்குள் தரத்துடன் வழங்கும் நவீன தொழில் நுட்பம் கண்டுபிடிக்கப்பட்டது. இதன் காரணமாக இத்தனை காலமும் அமெரிக்காவில் இயங்கிக் கொண்டிருந்த கால் சென்டர்கள் இந்தியாவுக்கு நகர்த்தப்பட்டன. இந்தியாவில் சரளமாக ஆங்கிலம் பேசக் கூடிய தொழிலாளர் படை இருப்பது அதற்கு அனுகூலமாக இருந்தது.

கால் சென்டர் வேலைக்கு ஒரு அமெரிக்கனுக்கு கொடுக்கும் ஊதியத்தை விட மூன்றில் ஒரு பங்கு இந்தியனுக்கு செலவாகின்றது. இதனால் அமெரிக்க முதலாளிகளும் பெருமளவு அமெரிக்கர்களின் வேலைகளை பறித்து இந்தியர்களுக்கு கொடுத்துக் கொண்டிருந்தார்கள். பணியாளர்கள் இந்தியாவில் இருந்து தொடர்பு கொள்ளும் இந்தியர்கள் என்பதை மறைப்பதற்காக அவர்களுக்கு அமெரிக்க ஆங்கிலத்தில் பேச பயிற்சி கொடுத்தார்கள். கால் சென்டர் துறையால் இந்தியாவில் அதிகம் சம்பாதிக்கும் புதிய நடுத்தர வர்க்கம் உருவானது. இந்திய பொருளாதார வளர்ச்சிக்கு காரணமாக கருதப்படும் கால் சென்டர்கள், அங்கே அனைவராலும் இரு கரம் நீட்டி வரவேற் கப்பட்டன. ஆனால் இந்தியா “ஒளிரக்” காரணமாக இருக்கும் கால் சென்டர்களுக்கு இருண்ட பக்கம் ஒன்றுண்டு. அமெரிக்காவில் பெருகி வரும் வறுமையால், பல்லாயிரம் மைல்களுக்கப்பால் உள்ள நாட்டில் ஒரு பகுதி மக்கள் நன்மை அடைகிறார்கள்!

அமெரிக்காவில் பொருளாதார நெருக்கடி. இழுத்து மூடப்படும் தொழில்கங்கள். உற்பத்தி செலவைக் குறைப்பதற்காக பணியில் இருந்து நீக்கப்படும் தொழிலாளர்கள். குடும்பத் தலைவன் வேலை இழந்தால், அவன் சம்பாத்தியத்தில் தங்கியிருக்கும் முழுக் குடும்பமும் வறுமையில் வாடுகின்றது. வீடு வாங்கிய கடன், மின்சாரம், தண்ணீர் பில்கள் போன்றவற்றை கட்ட முடியாமல் தடு மாறுகின்றனர். மாதக் கணக்காக கட்டாமல் விடுவதால் வட்டியுடன் ஏறிச் செல்லும் கடன்களை திருப்பி செலுத்த அவர்களிடம் பணம் இல்லை. ஆனாலும் இது அமெரிக்கா. தலைக்கு மேலே கடன் இருந்தாலும், அவற்றை திருப்பிச் செலுத்தும் படி வாழ்க்கை முழுவதும் வற்புறுத்திக் கொண்டிருப்பார்கள். அமெரிக்க கடன் காரர்களை விரட்டி விரட்டி கடன் அறவிடும் வேலையை, இந்திய கால் சென்டர் ஊழியர்கள் செய்கின்றனர். கிராமத்தில் இப்படியான தொழில் செய்பவர்களை “கந்து வட்டிக்காரனின் அடியாட்கள்” என அழைப்பார்கள். இன்றைய நாகரீக வளர்ச்சி காரணமாக “கால் சென்டர்” ஆக பரிணமித்துள்ளது.

சில வருடங்களுக்கு முன்னர், நெதர்லாந்து தொலைக்காட்சியில் ஒளிபரப்பான “Call India” ஆவணப்படம் எதிரும் புதிருமான இரண்டு வேறு உலகங்களை ஒரு சேர காட்சிப் படுத்துகின்றது. அமெரிக்கா வில் வறுமையில் வாடும் மக்களை சந்தித்து அவர்களின் மனக் குறைகளை பதிவு செய்துள்ளது. மறுபக்கம் கால் சென்டர்களின் வரவால் இந்தியாவில் எற்பட்ட செல்வச் செழிப்பை காட்டுகின்றது. “அமெரிக்க ஏழைகளை அமெரிக்க அரசு புறக்கணிக்கின்றது. அமெரிக்கா உலகம் முழுவதும் அள்ளிக் கொடுப்பதால், பிற நாட்டவர்கள் அமெரிக்கர்கள் அனைவரும் பணக்காரர்கள் என்று கருதுகிறார்கள்.” ஏற்றத்தாழ்வை தனது குறுகிய அரசியல் அறிவுடன் புரிந்து கொள்ள முனையும் ஏழை வயோதிபரின் மனக்குமுறல்.

காசுக்கு வழியின்றி அல்லவ் படும் நேரம் பார்த்து அழைக்கும் இந்திய கால் சென்டர் ஊழியர்கள் மீது சிறும் அமெரிக்க ஏழைகள். அவர்களது வசவுகளையும், சில நேரம் இனவாத தூற்றல்களையும் பொறுத்துக் கொள்ள வேண்டிய கால் சென்டர் பணியாளர்கள். இப்படி எல்லாம் நடக்கும் என்று முன்கூட்டியே தெரிந்த படியால் தான், நிர்வாகம் அவர்களுக்கு ஆங்கிலப் புனை பெயர்களை குட்டுகின்றது. அமெரிக்க ஆங்கில உச்சரிப்பை கற்றுக் கொடுக்கின்றது.

கலையரசன் | 71

அதிகம் சம்பாதிய்து

நேச நலனுக்கு கோகலாம்

“அதிகம் படித்தல் = அதிகம் சம்பாதித்தல்” மத்தியதர வர்க்க குடும்ப பெற்றோர்களால், தம் பிள்ளைகளை சமூகப்-பொருளாதார ஒட்டப்போட்டியில் முன்னுக்கு வர பயிற்றுவிக்கும் மந்திரம் அது. அரசியல் பொருளாதார கற்பிதங்கள் பலருக்கு இரத்தத்தோடு ஊறி விட்ட ஒன்று. அதிலும் குறிப்பாக எண்பதுக்குக்கு பின்னர் பிள்ளை வளர்ப்பென்பது, “தட்சரிசம்” (அல்லது “றீகனிசம்”) என்ற பொருளாதார கொள்கைகளுக்குள் உட்பட்டதென்பது அவர்களுக்கே தெரியாது. 1979ல் பிரத்தானிய பிரதமராகிய மார்கிரட் தட்சர், 1980ல் அமெரிக்க ஜனாதிபதியாகிய ரொனால்ட் றீகன், ஆகியோர் எமது காலத்து உலகப் பொருளாதார கட்டமைப்பை அடியோடு மாற்றி விட்டு, அல்லது நாசமாக்கி விட்டு, மறைந்து விட்டனர்.

அது என்ன “தட்சரிசம்”? சுருக்கமாக சொன்னால், பணக்காரர்கள் குறைந்த வரி கட்டவேண்டும்.(ஏழைகள் அதிக வரி கட்ட வேண்டும்). பட்டப் படிப்புகளை முடித்து விட்டு உத்தியோகம் பார்ப்பவர்களின் சம்பளங்கள் அதிகரிக்கப்பட வேண்டும். (படிப்பறிவு குறைந்த தொழிலாளர்கள் குறைந்தளவு சம்பளம் எடுக்க வேண்டும்.) இவ்வாறு சமூகத்தில் பொருளாதார ஏற்றத் தாழ்வு, மலைக்கும் மடுவெக்கும் இடையிலான வித்தியாசமாக இருந்தால் தான், சமூகப் படிநிலையில் கீழ்நிலையில் இருக்கும் மக்கள், வசதியாக வாழ்வதற்காக போட்டி போட்டு, உயர்ந்த இடத்திற்கு வர முயற்சிப்பார்கள். (போட்டியில் தோற்பவர்கள் இழக்கும் தொகை முதலாளிகளின் கையில் லாபமாகப் போய்ச் சேருவது வேறு கதை.) அது சரி, அதிகம் சம்பாதிக்கும், குறைவாக வரி கட்டும்,

பணக்காரர்கள் எப்படி பொருளாதாரத்தை பெருக்குவார்கள்? அதிகம் சம்பாதிப்பதால் பெருமளவு பணத்தை மிச்சம் பிடித்து அதனை பங்குச் சந்தையில் முதலீடு செய்வார்கள் (அப்படி செய்யாதவர் களையும் செய்யவைக்க ஊக்குவிக்கப்படும்). இந்த வசதிப்படைத்த மத்தியதர வர்க்கம் வங்கிகளில் வைப்பிலிடும் சேமிப்பு பணத்தை யும், வங்கிகள் பின்னர் நிறுவனங்களின் பங்குகளில் முதலீடு செய்யும். ஆமாம், இது தானே நமது நாட்டிலும் நடக்கிறது? தட்சரிசம் அவ்வளவு தூரத்திற்கு சர்வதேச சித்தாந்தமாகிவிட்டது.

அப்போது சேமிப்பது நல்ல காரியமாக பார்க்கப்பட்ட காலம் அது. இப்போது காலம் மாறிவிட்டது. அமெரிக்கா முதல் ஐரோப்பா வரை, பொருளாதாரக் குதிரை இதற்கு மேல் இழுக்க முடியாது, என்று படுத்துவிட்டது. தேசம் மீண்டும் பொருளாதார வளர்ச்சியை காண என்ன செய்யலாம்? என்று சர்வதேச அரசியல் தலைவர்கள் மண்டையைப் போட்டு குடைந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்கள் கண்களுக்கு தெரியும் ஒரே வழி, மக்கள் பணத்தை சேமிக்காமல், தாராளமாக செலவு பண்ண வைப்பது. அவர்களது ஒரே நோக்கம், பொது மக்களை, அதாவது ஏழை மக்களை, அதாவது உங்களையும் என்னையும் போன்றவர்களை, செலவு பண்ண வைப்பது எப்படி? பூனைக்கு யார் மனி கட்டுவது என்பதை விட கடினமான வேலையா இது?

புதிய பொருளாதார கொள்கை காரணமாக, சமூகத்தில் பணக்காரர் களுக்கும் ஏழைகளுக்கும் இடையிலான இடைவெளி சிறிது குறையலாம். அமெரிக்காவில் புதிய ஜனாதிபதியாக தெரிந்தெடுக்கப் பட்ட ஒபாமா, அதனை வீட்டுக் கடனை கட்ட முடியாதவர்களுக்கு உதவும் வகையில், பணக்காரர்கள் அதிக வரி கட்ட வைக்க வேண்டுமென்கிறார். பிரிட்டன் பிரதமர் உபரி மதிப்பு வரியை (VAT) குறைக்க வேண்டும், அதனை பணக்காரரிடம் இருந்து அறவிடும் வரி ஈடுகட்ட வேண்டும் என்கிறார். நெதர்லாந்து நிதி அமைச்சர் அதிகம் சம்பாதிப்பவர்களும், குறைவாக சம்பாதிப்பவர்களும் ஒரே அளவு வரி கட்ட வேண்டும் என்று, வரி அமைப்பையே மாற்று கின்றார்.

அப்பாடா, இப்போதாவது (பொது மக்கள் நினைப்பதற்கு மாறாக) அதிகம் சம்பாதிப்பவர்கள், அதிக வரி கட்டுவதில்லை என்ற உண்மையை ஒத்துக் கொண்டார்களே! அமெரிக்காவிலும், ஐரோப்பாவிலும், இருபதாம் நூற்றாண்டு வரையில் பணக்காரர்கள் அரசாங்கத்திற்கு வரியே கட்டவில்லை. அப்பாவி உழைக்கும் மக்கள் தான் வரி கட்டுவதை தமது கடமை என்று நினைத்துக் கொண்டிருந்

தார்கள். இப்போது கூட நிலைமை ஒன்றும் பெரிதாக மாறி விடவில்லை. உபரி மதிப்பு வரி (VAT) கட்டுவது, நுகர்வோரான நீங்களும், நானும்தான். பொருட்களை அல்லது சேவைகளை உற்பத்தி செய்யும் அல்லது விற்பனை செய்யும் வர்த்தக ஸ்தாபனங்கள் இந்த வரியை கட்டுவதில்லை. அதிலும் எம்மிடம் அறவிடும் வரியை அரசாங்கத்திற்கு கொடுப்பதாக சொல்லி, சிலர் தாமே பதுக்குறிச்சார்கள். தொழில் புரிவர்கள் மட்டுமல்ல, சிறு வணிகர்கள் கூட வருமான வரி கட்டுகிறார்கள். அதேபோல, அதிக லாபம் சம்பாதிக்கும் பெரிய கம்பனிகள், அதிகளவு வருமான வரி கட்டுவதாக நீங்கள் நினைக்கலாம். ஆனால் அது தான் இல்லை. மட்டுப்படுத்தப்பட்ட (LTD) அல்லது மட்டுப்படுத்தப்படாத (Unlimited) பெரிய கம்பனிகளுக்கு வருமான வரி கிடையாது. (கார்பரேட் வரி மட்டும் உண்டு).

அமெரிக்காவில் ஏற்பட்ட பொருளாதார நெருக்கடியால், உலகம் முழுக்க பாதிக்கப்பட்ட போது, பெரிய நிறுவனங்களின் மேல்மட்ட நிர்வாகிகள் வருடாவருடம் பெற்றுக்கொள்ளும், மில்லியன் டாலர் கள் போனஸ் குறித்து கடுமையான விமர்சனங்கள் எழுந்தன. திவாலான கம்பனி நிர்வாகிகள் கூட லட்சக்கணக்கில் சம்பளம், கோடிக்கணக்கில் போனஸ், என்று வாங்கிக் குவித்துக் கொண்டிருந்தமை, ரோம் நகரம் ஏற்று கொண்டிருந்த போது பிடில் வாசித்த நீரோ மன்னனை நினைவுட்டவில்லையா? நெருக்கடிக்கு பிறகு தேசிய பொருளாதாரத்தை தமது கைகளில் எடுத்த அரசியல் தலைவர்கள் “இனிமேல் கை நீட்டி போனஸ் வாங்கினால், கையை வெட்டி விடுவேன்...” என்று சொல்லாத குறை மட்டும் தான். ஒரு காலத்தில், “அவன் கஷ்டப்பட்டு அதிகம் உழைக்கிறான், அதனால் அதிகம் சம்பாதிக்கிறான்.” என்று இந்த கோடி டாலர் பரிசுகளை நியாயப்படுத்திக் கொண்டிருந்த அதே மக்கள், இன்று அப்படி சம்பாதிப்பது பாவகாரியம் என்று தூற்றுகிறார்கள். அரசியல் தலைவர்களும் இது தான் தருணம் என்று, கோடிக்கணக்கான லாபப்பணத்தை போனஸ் என்று அள்ளிக் கொடுத்து ஒரு சிலரிடம் மட்டும் பணத்தை குவிக்கும் வழக்கத்தை கைவிட்டு விட்டு, அந்தப் பணத்தை கம்பனி வளர்ச்சியில் முதலீடு செய்யலாமே என்று கறாராக சொல்லி விட்டார்கள்.

தட்சரிசம் தோன்றிய பிரித்தானியாவில், அவரது பழையவாத கட்சியே புதிய பொருளாதார கொள்கை பற்றி கடும் விமரிசனங்களை முன்வைக்க முடியாமல் திண்டாடுகின்றது. பணக்காரர் நலன்களை மட்டுமே கவனிப்பதாக கருதி (உண்மையும் அது தான்), பெரும்பான்மை மக்கள் தமது கட்சிக்கு எதிராக திரும்பி விடுவார்கள்

என்ற ஜியம் அதற்கு காரணம். இருப்பினும் பிரபல வலதுசாரி பத்திரிகைகள் சும்மா இருக்கவில்லை. “ராபின் ஹாட் பட்ஜெட்” என்று ஏனானம் செய்கின்றன. ஒரு நாளிதழ் பிரதமர் பிரெளன் செங்கொடி எந்தி இருப்பதாக கார்ட்டேன் போட்டது.

தற்போது “அதிகம் சம்பாதிப்பவர்களிடம் அதிக வரி வசூலித்து, குறைவாக சம்பாதிப்பவர்களுக்கு வரிச் சலுகை கொடுப்பதன்” நோக்கத்தை, அவர்கள் சோஷலிசத்தை கொண்டு வரப் போவதாக, யாரும் பிழையாக புரிந்து கொள்ளக் கூடாது. இல்லை, ஏழை ஆடுகள் நனைவதற்காக முதலாளித்துவ ஒநாய்கள் அழுகின்றன. ஏழை மக்கள், அல்லது குறைவாக சம்பாதிப்பவர்கள் தான், அதிகமாக செலவழிக்கிறார்கள் என்பது நிதர்சனம். அவர்கள் தமக்கு கிடைக்கும் சொற்ப தொகையை, எதையாவது வாங்குவதற்கு செலவழிக்கிறார்கள், அல்லது அப்படி செலவழிக்க வேண்டிய நிர்ப்பந்தம். ஓரளவு நல்ல சம்பளம் எடுப்பவர்கள் கூட, தமது ஆடம்பர தேவைகளுக்காக வாகனம், வீடு, வீட்டுப் பாவனைப் பொருட்கள் என்று வாங்கிக் குவிக்கிறார்கள் இல்லையா? அவர்களுக்கு இன்னும் கொஞ்சம் பணம் கொடுத்து, இன்னும் அதிகம் செலவழிக்க வைப்பது தான், இப்போது வரும் புதிய பொருளாதாரக் கொள்கையின் நோக்கம்.

அனைவரது கவனமும் நிதி நெருக்கடி மீது இருந்த நாட்களில், ஒரு ஐரோப்பிய நாளிதழ் இவ்வாறு எழுதியது, “பொருளாதார நெருக்கடியால் வேலை இழந்தவர்கள், வியாபாரத்தில் நட்ட மடைந்தவர்கள், ஆகியோர் தமது கவலையை தீர்க்க மதுவை தஞ்சமடைந்து வருவதால், மதுபான விற்பனை அதிகரிக்க வாய்ப் புண்டு.” ஆகவே பெருங் குடிமக்களே, புகைப்பிரியர்களே, போதைக்கு அடிமையானவர்களே, நீங்கள் தேசிய பொருளாதாரத்தை வளர்க்கும் நாட்டுப்பற்றாளர்கள், என்று இனிமேல் பெருமையாக கூறிக் கொள்ளலாம்.

உலக (உணவுக் கலை) வாங்கி

“தனியொருவனுக்கு உணவில்லை எனில் ஜெகத்தினை அழித்திடு வோம்.” - என்று பாடினான் பாரதி. “பல கோடி மக்களுக்கு உண வில்லை எனில் தனி மனிதர்களை அழிப்பதில் தவறில்லை.” - என்று பொருளாதார பாடம் சொல்லிக் கொடுக்கிறது உலக வங்கி. அந்த வங்கியின் அண்மைய அறிக்கை ஒன்று, எதிர்வரும் காலங்களில் உலகில் முப்பத்திமூன்று நாடுகளில் அத்தியாவசிய உணவுப்பொருட்களின் விலையேற்றத்தை எதிர்த்து, பொது மக்கள் கலவரங்களில் ஈடுபடக்கூடிய சாத்தியம் உள்ளதாக தெரிவிக்கப் பட்டுள்ளது. ஏற்கனவே எகிப்து, வைஹத்தி, கமரூன் ஆகிய நாடுகளில் மக்கள் வீதிக்கு வந்து கலவரங்களில் ஈடுபட்டுள்ளனர். கடைகள் சூறையாடப்பட்டுள்ளன. வாகனங்கள் தீக்கிரையாக்கப்பட்டுள்ளன. கலவரத்தை அடக்க பொலீசார் சுட்டதில் வைஹத்தியில் ஐந்து பேரும், கமரூனில் நாற்பது பேரும் உயிரிழந்துள்ளனர். இந்தோனேசியா, பாகிஸ்தான், மொரோக்கோ, செனகல், மொசாம்பிக், மொரிடனியா ஆகிய நாடுகளிலும் உணவுப்பொருள் விலையேற்றத்தை கண்டித்து மக்கள் ஆர்ப்பாட்டங்கள் நடந்துள்ளன. பிலிப்பைன்சில் அரிசிக் கடைகளுக்கு பலத்த இராணுவப் பாதுகாப்பு போடப்பட்டுள்ளது. யாராவது ஒரு பிடி அரிசி திருடனால், கடுமையான சிறைத் தண்டனை வழங்கப்படுகின்றது.

கடந்த சில மாதங்களாக அரிசி, கோதுமை, சோளம் போன்ற தானியங்களின் விலை இரண்டு மடங்காக அதிகரித்துள்ளது. அதற்கு நான்கு காரணங்கள் கூறப்படுகின்றன. ஒன்று: பங்களாதேஷ் போன்ற நாடுகளில் ஏற்பட்ட இயற்கை அழிவுகள். இரண்டு: சீனா, இந்தியா ஆகிய நாடுகளில் பெருகிவரும் மத்தியதர வர்க்கக்தினரின் வாங்குதிறன் அதிகரித்து, முன்பை விட அதிகம் இறைச்சி தமது

அன்றாட உணவில் சேர்க்கின்றனர். இறைச்சி உண்பவர்கள், அதோடு சேர்த்து பலமடங்கு தானியங்களையும் நுகர்கின்றனர். மூன்று: பணக்கார நாடுகள் தமது ஏரிபொருள் தேவையை பூர்த்தி செய்ய, வழக்கமான நிலத்தடி பெற்றோலிய நுகர்வை குறைத்து, சுற்றுசூழல் காப்பது என்ற பெயரில், உயிரியல் ஏரிபொருளை பயன்படுத்த தொடங்கியுள்ளனர். குறிப்பாக பிரேசில், மெக்சிகோ போன்ற நாடுகளில், பெருந்தோட்டங்களில் விளைவித்து ஏரிபொருளாக பணக்கார நாடுகளுக்கு ஏற்றுமதியாகும் அதே சோளம், அந்நாட்டு மக்களின் அத்தியாவசிய உணவுப்பொருள். ஐரோப்பாவும், அமெரிக்காவும் தமது நாட்டின் 20 வீதமான வாகனங்கள் வரும் பத்தாண்டுகளில் உயிரியல் ஏரிபொருளை பாவிக்க வேண்டும், என்று திட்டம் போட்டு நடைமுறைபடுத்துகின்றன. இதனால் சோளத்தின் விலை உலகசந்தையில் உயர்ந்து, வறிய மக்களால் விலை கொடுத்து வாங்க முடியாத நிலை ஏற்பட்டுள்ளது. நான்கு: பங்குச்சந்தை குதாடிகள், தானிய வியாபாரத்தில் அதிகளவு லாபம் வரும் என்று நம்பி, தானிய விலையை செயற்கையாக அதிகரிக்க வைக்கின்றனர். காரணம் எதுவாக இருந்தாலும், தானியங்களின் விலை உயர்வு ஏழை மக்களையே அதிகளவு பாதிக்கின்றது.

இந்த பொருளாதார தாக்கம் முரண்நகையாக ஏழை நாடுகளில் தானிய உற்பத்தி செய்யும் விவசாயிகளையே பாதிக்கின்றது. உலக மயமாகிய பொருளாதாரம் காரணமாக, ஏழை நாட்டு விவசாயிகள் உற்பத்தி செய்த அரிசியை விட, தாய்லாந்திலும், சினாவிலும் இருந்து இறக்குமதியாகும் அரிசி மிக மலிவாக உள்ளது. இதனால் உள்ளூர் விவசாயம் நவீவடைந்து, விவசாயிகள் பிழைப்புக்காக நகரங்களை நோக்கி தள்ளப்பட்டனர். கிராமங்களில் விவசாயிகளாக இருந்த போது, உணவுக்கு தட்டுப்பாடு இருக்கவில்லை. ஆனால் நகர்ப்புற சேரிகளில், கூலி உழைப்பாளிகளாக வாழும் போது, கிடைக்கும் கூலியில் அரைவாசிக்கு மேல் உணவுத் தேவைக்கு செலவிட வேண்டிய நிலை. ஒரு காலத்தில், மலிவான அரிசி விற்றுக் கொண்டிருந்த தேசங்கடந்த வர்த்தக நிலையங்கள், தற்போது அதே அரிசியின் விலையை இரு மடங்காக அதிகரித்த போது, அதனை விலை கொடுத்து வாங்க சக்தியற்றவர்கள் ஏழை மக்கள் தான். அதனால் தான் ஹைத்தியிலும், எகிப்திலும் அவர்கள் கலவரங்களில் ஈடுபட்டனர்.

உணவுக் கலவரங்கள் பரவவிடாது தடுக்கும் பொருட்டு, பிலிப் பைன்ஸ், பாகிஸ்தான், ஹைத்தி, எகிப்து ஆகிய நாடுகளின் அரசாங்கங்கள், உள்ளூர் தானிய உற்பத்தியை ஊக்குவிப்பதற்காக, விவசாயிகளுக்கு மானியம் வழங்கப்போவதாக அறிவித்துள்ளன. இந்த அறிவிப்பை கேட்டது தான் தாமதம், உலக வங்கி அலறி

அடித்துக் கொண்டு; “இது தேசிய பொருளாதாரத்தை பாதிக்கும், அரசு வரவுசெலவுத்திட்டத்தில் செலவினத்தை அதிகரிக்கும், இது தற்காலிக தீர்வு மட்டுமே, மானியத்திற்கு பழக்கப்பட்ட மக்கள் பொருளாதார விருத்திக்கு உதவ மாட்டார்கள்...” இவ்வாறு பொருளாதார வல்லுனர்கள், அறிவுரைகளை அள்ளி வீசிக் கொண்டிருக்கின்றனர். இதே உலக வங்கி, மக்கள் பட்டினியால் சாவதை பற்றியோ, சாமானியர்களின் செலவினம் அதிகரிப்பது பற்றியோ கவலைப்படவில்லை. உலகவங்கியின் கவலை எல்லாம், உலகம் முழுக்க தானியம் விற்கும் தேசங்கடந்த நிறுவனங்களின் லாபம் குறைந்துவிடும் என்பது மட்டுமே.

அமெரிக்க, மேற்கு ஐரோப்பிய நாடுகள் முன்பு வெளிநாடுகளில் இருந்து தானியம் இறக்குமதி செய்வதை தடைசெய்து, தமது விவசாயிகளுக்கு மானியங்கள் கொடுத்து உள்ளூர் உற்பத்தியை ஊக்குவித்தனர். அன்று அப்படி செய்த அதே நாடுகள் தான், இன்று தமது மிதமின்சிய தானியங்களை உலகசந்தையில் விற்கின்றனர். அதனையே அபிவிருத்தியடைந்து வரும் நாடுகளும் செய்ய விரும்பினால், உலக வங்கி ஓடி வந்து பொருளாதார வகுப்பு எடுக்கும். மூன்றாம் உலக நாடுகளில், சீனா மட்டுமே பணக்கார நாடுகளுக்கு நிகராக தானிய ஏற்றுமதி செய்கின்றது. அதுவும் முன்பு அங்கு இடம்பெற்ற கம்யூனிசு புரட்சியின் பின்னர், எல்லைகளை மூடி, ஏற்றுமதியை தடைசெய்து, உள்ளூர் உற்பத்தியை பெருக்கிய தாலே தான் இன்று இந்த நிலை.

உள்ளாட்டு உற்பத்தியை கூட்ட, சந்தையை பாதுகாக்க நினைக்கும் அபிவிருத்தியடைந்து வரும் நாடுகளின் பொருளாதார சீர்திருத்தம், காலம் பிந்தி வந்த மிகச்சிறிய சீர்திருத்தம் என்று அந்நாட்டு மக்கள் குறைப்படுகின்றனர். அதேநேரம் சந்தையை திறந்துவிடு, கட்டு பாடுகள் போடாதே, என்று உலகவங்கி கொடுக்கும் அழுத்தம் காரணமாக அந்த சீர்திருத்தம் கூட நடைமுறைப்படுத்த முடியாத நிலை ஏற்படும். இதனால் தானியங்களின் விலையும் குறையப் போவதில்லை. இதைப்பற்றி பணக்கார நாடுகளில் உயிரியல் ஏரி பொருள் நிரப்பிய கார் ஓடும் மக்களுக்கு, உலக வங்கியின் பொருளாதார ஆலோசகர்களுக்கு, வறிய நாடுகளில் உள்ள வசதி படைத்தோருக்கும் என்ன கவலை? அவர்களுக்கு வேண்டிய உணவுப் பொருட்கள் தாராளமாக சந்தையில் கிடைக்கின்றன. அதை வாங்க கூடிய பலமும் இருக்கிறது. அவ்வப்போது உணவுக் கலவரங்கள் வெடிக்கும் போது, ஊடகங்கள் அந்த செய்திகளுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுப்பதில்லை. இதனால் உலகின் மறுகோடியில் இருக்கும் மக்களுக்கு செய்தி போய்ச் சேர்வதில்லை.

துவியாருவனுக்கு உணவில்லையில் கடைகளை
கடைகளை குறையாடுவோம்

கிறீஸ் நாட்டில் “குப்பர் மார்க்கெட்” ஒன்றில் உணவுப்பொருட்களை சூறையாடிய இடதுசாரி இளைஞர்கள் அவற்றை பொது மக்களுக்கு இலவசமாக வழங்கினர். “நவீன் ராபின் ஹுட்டக்ஸ்” என்று உள்ளூர் ஊடகங்கள் வர்ணித்த இந்த சம்பவம், கிறீஸின் வடபகுதி நகரமான தெஸ்லைவானிகியில், அக்டோபர் 2008ல் நடந்துள்ளது. உலகில் அண்மைக்காலமாக உணவுப்பொருட்களின் விலைகள் அதிகரித்து வருவதும், அதன் காரணமாக மக்கள் கலவரங்களில் ஈடுபடுவதும் பல நாடுகளிலும் வாடிக்கையாகி விட்டது. ஐரோப்பாவில் செல்வந்த நாடான கிரீசும் இந்த பொருளாதார நெருக்கடிக்கு தப்பவில்லை. அங்கே உணவுப்பொருட்களின் விலைகள் உயர்ந்துள்ளன. உலகம் முழுவதும் மக்கள் உணவுப்பொருட்கள் வாங்குவதற்கு தமது வருமானத்தில் பெரும்பகுதியை ஒதுக்க வேண்டியுள்ளது.

குறிசில் இடுதுசாரி அமைப்புகள், விலைவாசி உயர்வை எதிர்த்து போராடுமாறு மக்களை திரட்டி வருகின்றனர். அதன் ஒரு கட்டமாக கடந்த சில மாதங்களில் மட்டும், குறைந்தது ஐந்து தடவைகள் நகரங்களில் உள்ள பல்பொருள் அங்காடிகளை (சூப்பர் மார்க்கெட்) கொள்ளையடித்து மக்களுக்கு இவைசமாக பங்கிட்டு வருகின்றனர். இந்த போராட்டத்தின் தொடர்ச்சியாகவே தெஸ்ஸலோனிகி சம்பவமும் இடம் பெற்றுள்ளது.

குறிப்பிட்ட அங்காடிக்கு முன்னர் விலைவாசி எதிர்ப்பு ஆர்ப்பாட்டத்தில் ஈடுபட்ட முகமூடி அணிந்த இளைஞர்கள் குழுவொன்று, கடையின் உள்ளே நுழைந்து அரிசி, பால் போன்ற

உணவுப்பொருட்களை மட்டும் சூறையாடி, அவற்றை வெளியே காத்திருந்த ஏழை மக்களுக்கு விநியோகித்தனர். பொது மக்கள் அவற்றை மகிழ்ச்சி ஆரவாரத்துடன் பெற்றுக்கொண்டனர். கடையின் ஊழியர்கள் மீது எந்த வன்முறையும் பிரயோகிக்காமல், கல்லாப்பெட்டியில் இருந்த பணத்தை தொடாமல், உணவுப் பொருட்களை மட்டுமே கொள்ளையடித்துள்ளனர். போகும்போது “விலைவாசியை உயர்த்தி மக்களை கொள்ளையடிக்கும் முதலாளி களை அம்பலப்படுத்தும்” துண்டுப் பிரசுரங்களை வீசிவிட்டு சென்றுள்ளனர். இதுவரை பொலீஸ் யாரையும் கைது செய்யவில்லை என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

சிக்காகோ தொழிற்சாலை

தொழிலாளர் உடமையாகியது

அமெரிக்க சரித்திரத்தில் முதல்தடவையாக தொழிலாளர்கள் ஒரு தொழிற்சாலையை தமது உடமையாக்கியுள்ளனர். அமெரிக்காவின் சிக்காகோ நகரத்தில் இயங்கி வந்த, "Republic Windows" என்ற தொழிலகம் அண்மைய நிதிநெருக்கடி காரணமாக, நஷ்டத்தில் நடத்த முடியாமல் இழுத்து மூடிவிட்டது. தொழிற்சாலை நிர்வாகம், 2008, டிசம்பர் 5ம் திங்கியன்று, அதாவது கடைசி வேலை நாளன்று, வேலை செய்த அனைத்து தொழிலாளருக்கும் 3 நாள் நோட்டீஸ் கொடுத்து பணி நீக்கம் செய்தது. சட்டத்திற்கு மாறான இந்த திடீர் பணி நீக்கத்தை எதிர்த்த தொழிலாளர்கள், தொழிற்சாலையை விட்டு விலக மறுத்து, அங்கேயே தங்கி விட்டனர். நிர்வாகத்தை வீட்டிற்கு அனுப்பிவிட்டு, தொழிலாளர்கள் தொழிற்சாலையை தமது பொறுப்பில் எடுத்துள்ளனர். கடந்த காலங்களில் ஜெர்மனியில் நடந்தது போல தொழிலாளர்கள் தொழிற்சாலையை எடுத்து நடத்துவார்களா? என்பது தெரியவில்லை. ஆனால் இன்று வரை தொழிலகத்தை ஆக்கிரமித்து மறியல் செய்யும் தொழிலாளருக்கு, அவர்கள் அங்கம் வகிக்கும் United Electrical, Radio and Machine Workers of America (UE) என்ற தொழிற்சங்கம் பக்கபலமாக இருக்கின்றது. தொழிற்சங்க உறுப்பினர்கள் பலர் லத்தீன் அமெரிக்க கண்டத்தை சேர்ந்தவர்கள் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

நிதி நெருக்கடியால் பாதிக்கப்பட்டு புஷ் வழங்கிய 700 பில்லியன் உதவித் திட்டத்தின் கீழ் லாபமடைந்த "Bank of America" வங்கி தான், இந்த நிறுவனத்திற்கு இவ்வளவு காலமும் கடன் வழங்கி வந்தது. ஆனால் தன்னை காப்பாற்றிக் கொண்ட வங்கி, சம்பந்தப்பட்ட

தொழில் நிறுவனத்திற்கு கடன் கொடுக்க மறுத்து விட்டதாகவும், அதனாலேயே தொழிற்சாலையை மூட வேண்டிய நிலை ஏற்பட்டதாக நிர்வாகம் அறிவித்துள்ளது. அதை நம்பிய தொழிலாளர்கள் டிசம்பர் 3ம் திங்கள், சிக்காக்கோ நகரில் உள்ள வங்கி காரியாலயத்திற்கு முன்னாள் ஆர்ப்பாட்டம் செய்தனர். அவர்களது குறைகளை கேட்டறிந்த வங்கி, தொழிற்சாலை நிர்வாகத்தை பேச வருமாறு அழைத்து. ஆனால் நிர்வாகத்தை சேர்ந்தவர்கள் அங்கே சமூகமளிக்க மறுத்துவிட்டனர். அதற்கு எதிர்விணையாகவே, தொழிலாளர்கள் தொழிற்சாலையை தமது உடமையாக்கியுள்ளனர். நிர்வாகம் பல கோடி டாலர் பணத்தை திருடியிருக்கலாம் என்று வதந்தி ஒன்று பரவியதால், தொழிலாளர்கள் தொழிற்சாலை கணக்கு புத்தகங்களை பரிசோதித்துள்ளனர். சிக்காகோ தொழிலாளர் போராட்டம் இன்றுவரை (நான்காவது நாளாக) தொடர்கின்றது. நிதிநெஞ்ருக்கடி காரணமாக அமெரிக்கா முழுவதும் பல தொழிற்சாலைகள் மூடப்பட்டு, தொழிலாளர்கள் வேலை இழந்து வருகின்றனர். தமது உரிமைக்காக எப்படி போராடுவது என்பதைக் காட்டிய சிக்காகோ தொழிலாளர்கள், அமெரிக்க தொழிலாளர் வர்க்கத்திற்கு முன்னுதாரணமாக திகழ்கின்றனர்.

யാൻകുറവാത് നാട്ടുകൾിന്

യാർധയലിൽ ജീവ്സ്ലാന്തു!

2008ലെ, ഉലകിലെ അപിവിരുത്തിയായെന്നതു, പണക്കാരൻ നാട്ടുകൾിലെ ഒൺരാണ് ജീവ്സ്ലാന്തു തിവാലാകിയതു. അതേനേരമെങ്കിൽ പിരിത്താരിയാ, നെതർലബാന്തു പോൻരെ നാട്ടുകൾ ജീവ്സ്ലാന്തുടൻ പൊരുംബാതാര യുത്തമെങ്കിൽ ഒന്നേരെ തോടുത്തണ. അതற്കു കാരണമെന്നും ഇന്നാട്ടുകൾിൽ ലട്ചക്കങ്കകാൻ പ്രിരക്കാൻ ജീവ്സ്ലാന്തു വഞ്കിയിലെ ചേമിപ്പു കണക്കിലെ പോട്ടു വൈത്തിരുന്നതു കോട്ടക്കങ്കകാൻ പണമെന്നതു പോതു മായമാക മരൈന്തു വിട്ടതു താൻ. അമെരിക്കകാവിലെ ഏർപ്പട്ട പങ്കുച്ചന്തെ അതിര്ച്ചി, ഇൻരു പലവേദ്യ നാട്ടുകൾിലുമുള്ള നടുക്കങ്കണ്ണെ ഏർപ്പടുത്തി വരുകിന്നുതു.

അമെരിക്ക, ജീറോപ്പപാ കൺടാങ്കൾക്കു ഇടൈയിലെ അമെന്തും സ്കണ്ടിനേവിയ തീവ്നാടു, ജീവ്സ്ലാന്തു. എറിമലവക്കണ്ണയുമും, വെന്ദീർ ജോർജ്ജകണ്ണയുമും, പണിപ്പാരൈക്കണ്ണയുമും, കുമ്മവുംഓ കടലവയുമും തവിരവേദ്യ എന്തു ഇയർക്കെ വണമുമർഹ ഒരു ചിരിയ നാടു, 20മുണ്ടാണ്ടിലെ ഒരു പണക്കാരൻ നാടാക മുടിന്തബെന്റ്രാൾ, അതற്കുകാരണമെന്നും Kaupthing, Landsbanki, Glitnir ആകിയ വഞ്കികൾിൽ അപാര വണര്ച്ചി ആകുമുണ്ടു. ഇന്തമുൻരു പെരിയ വഞ്കിക്കണ്ണുമും, കടന്ത ചില വാരങ്കൾാക നിതി നെരുക്കട്ടിയിലെ ചിക്കി തിവാലാകി വിട്ടതാബു, അരശാംകത്താബു തേചിയമധ്യപാടു പട്ടാട്ടപ്പട്ടുവിട്ടണ. നെരുക്കട്ടി കാരണമാക വഞ്കിക്കണ്ണുകു ഏർപ്പട്ടുണ്ണാ അതികരിത്ത കടൻ, ജീവ്സ്ലാന്തിനു മൊത്തം നാട്ടു ഉറപ്പത്തിയെയുമും മിന്ചിയുണ്ടാതു. പങ്കുച്ചന്തെ മുടപ്പട്ടു, വര്ത്തകമുണ്ടാ ഇടൈനിരുത്തി വൈക്കപ്പട്ടുണ്ടാതു. ജീവ്സ്ലാന്തു തേചിയ നാണ്യമാണു കുറോണാ പെരുമതി വീഘ്രച്ചിയായെന്നതു (1 യൂറോ = 340 കുറോണാ) വരുവതാബു, ഇരക്കുമതികൾ അണ്ണത്തുമുണ്ടപ്പട്ടുണ്ണാണു.

ஜஸ்லாந்து ஒரு ஜோப்பிய யூனியனில் உறுப்புரிமை கொண்ட நாடல்ல. இது நெருக்கடிக்கு முன்னர் ஒரு நல்ல விடயமாக பார்க்கப்பட்டது. ஏனெனில் சேமிப்பு வைப்புக்கு வட்டியாக, ஜோப்பிய மத்திய வங்கி நியமித்த 5% என்ற எல்லையை ஒன்றிய அங்கத்துவ நாடுகள் கட்டாயம் கடைப்பிடிக்க வேண்டியிருந்தது. ஜஸ்லாந்து அதனை பயன்படுத்தி கவர்ச்சிகரமான திட்டம் ஒன்றை அறிவித்தது. Landsbanki என்ற வங்கி, தனது வங்கியில் வைக்கப்படும் வெளிநாட்டு சேமிப்பு கணக்கிற்கு 5.25% வட்டி வழங்குவதாக அறிவித்தது. வெளிநாட்டவர்களின் சேமிப்பு திட்டத்திற்கு "icesave" என்று பெயரிட்டு, இன்டர்நெட் மூலமாக கணக்கை தொடங்கவும், பணம் அனுப்பவும் வழி வகுத்தது. அதிக வட்டி கொடுக்கிறார்கள் என்பதால், லட்சக்கணக்கான வாடிக்கையாளர்கள் Icesave கணக்கை திறந்தனர். அனேகமாக கோடிக்கணக்கான யூரோக்கள், இவ்வாறு பிரித்தானியா, நெதர்லாந்து சேமிப்பாளரிடமிருந்து ஜஸ்லாந்து போய் சேர்ந்தது. ஜோப்பிய நிதி சட்டங்களில் இருந்து தப்புவதற்காக பல பணக்காரர்கள், ஜஸ்லாந்து வங்கிகளில் தமது கறுப்புப்பணத்தை போட்டனர். தற்போது Landsbanki-யும் திவாலாகி விட்டதால், ஜஸ்லாந்து அரசாங்கம் Icesave பணம் குறித்து எந்தக் கருத்தையும் சொல்ல மறுக்கிறது. அனேகமாக அந்தப்பணம் காற்றில் கரைந்து விட்டிருக்கலாம். அதிக வட்டிக்கு ஆசைப்பட்டவர்கள், இன்று அனைத்தையும் இழந்து கையைப் பிசைகிறார்கள்.

சாதாரண மக்களின் சேமிப்பு மட்டுமல்ல, பணக்காரரின் கருப்புப் பணமும் ஜஸ்லாந்தில் மாட்டிக்கொண்டுள்ளதால், பிரித்தானிய, நெதர்லாந்து அரசாங்கங்கள் தலையிட்டு ஜஸ்லாந்து அரசுடன் கதைத்து பணத்தை மீளப்பெற முயன்றன. பிரிட்டிஷ் பிரதமர் பிரேஸன், ஜஸ்லாந்து நாட்டை பயங்கரவாத பட்டியலில் சேர்த்தார். அதன்படி பிரித்தானியாவில் ஜஸ்லாந்துக்கு சொந்தமான சொத்துகள், பணம் யாவும் மறு அறிவித்தல் வரை முடக்கப்பட்டுள்ளது. 2001ம் ஆண்டு பயங்கரவாத அமைப்புகளுக்கு எதிராக கொண்டு வரப்பட்ட இந்த சட்டம் முதன்முறையாக ஒரு ஜோப்பிய நாட்டிற் கெதிராக பயன்படுத்தப்படுகின்றது. ஜஸ்லாந்து தலைநகர் ரைக்யாவிக், தமக்கெதிரான பயங்கரவாத தடைச் சட்டம் குறித்து ஆழ்ந்த கவலை தெரிவித்துள்ளது.

நிதி நெருக்கடியில் இருந்து மீள்வதற்காக, எதிர்காலத்தில் ஜஸ்லாந்து தனது தேசிய நாணயமான குரோனாவை கைவிட்டு விட்டு, யூரோவை ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டிய நிலை ஏற்படலாம். அப்படி யான உடன்பாடுகள் எதுவும் ஏற்படின், ஜோப்பிய யூனியனின்

சட்டதிட்டங்களுக்கு அடங்கி நடக்க வேண்டும். அது தனித்துவம் பேண விரும்பும், ஆனால் கட்சியின் அரசியல் தற்கொலையாக அமையும். ஏனெனில் ஆழ்கடல் மீன்பிடி உரிமை குறித்து, ஏற்கனவே ஜிரோப்பாவுடனான சர்ச்சை இன்னும் தீர்க்கப்படாமல் உள்ளது. மீன்பிடித்துறை ஜஸ்லாந்தின் முக்கிய வருவாய் ஈட்டித்தரும் முதன்மை தேசிய உற்பத்தியாகும்.

ஜல்லாந்தில் பூர்சி, ஆட்சியாளர் மிராசி

உலகின் ஆறாவது பணக்கார நாடான ஜல்லாந்தில் இடம்பெற்ற, வெற்றிகரமான மக்கள் புரட்சியானது, வரவிருக்கும் புரட்சிகளின் முன்னரிவித்தலா? நிதி நெருக்கடியால் ஜல்லாந்து அரசாங்கம் கவிழ்ந்தது, நிச்சயமாக ஒரு தொடக்கம் தான். சர்வதேசம் தனது கவனத்தை ஒபாமாவின் பதவியேற்பு வைபவத்தின் பக்கம் திசை திருப்பிய வேளை தான், அந்த அதிசயம் அரங்கேறியது. செல்வம் கொழித்த மேற்கு ஜரோப்பிய நாடொன்றில், மக்கள் போராட்டம் ஒரு அரசாங்கத்தையே மாற்றியது என்பதையோ, அரச அதிகாரத்தை மக்கள் தமது கைகளில் எடுத்தனர் என்பதையோ, உலகம் அறிய விடாது தடுப்பதில் தான் ஊடகங்கள் குறியாக இருந்திருக்கும்.

“ஜல்லாந்து பொருளாதாரம் உறுதியாக இருப்பதாகவும், வளர்ந்து வருவதாகவும்”, ஜல்லை 2008ல் ஜி.எம்.எப். அறிவித்தது. அதற்கு ஒரிரு மாதங்களிற்குப் பிறகு, அமெரிக்காவில் ஏற்பட்ட பொருளாதார வீழ்ச்சி காரணமாக, மூன்று பெரிய வங்கிகள் அடுத்தடுத்து திவாலாகின. இதே வங்கிகள் தான், ஒரு காலத்தில் கடற் தொழிலையே நம்பி வாழ்ந்த ஜல்லாந்து மக்களை, செல்வந்தர் களாக்கின. இன்று தேசப் பொருளாதாரமே ஸ்தம்பிதமடைந்த நிலையில், கல்வியறிவு பெற்ற புதிய தலைமுறை கடலை நம்பி வாழும் கடந்த கால அவல வாழ்க்கைக்கு திரும்ப தயாரில்லை.

மூன்று மாதத்திற்குள், பணவீக்கம் 13% ஆகியது. தேசிய நாணயமான குரோனாவின் பெறுமதி அரைவாசியாகியது. பொருளாதாரம் 10 வீதம் சுருங்கியது. திவாலான கம்பனிகள், 3,00,000 பேர் கொண்ட ஜல்லாந்து சனத்தொகையில், 12,000 வேலையேற்றோரை உரு வாக்கின. சுகாதார துறை போன்ற பொதுநல செலவினத்தை குறைத்த

போதும், இவ்வருட வரவு செலவு திட்டத்தில் பில்லியன் யூரோ துண்டு விழுந்தது. பொருளாதார பிரச்சினைக்கு, அமைச்சர்கள் வங்கி முதலாளிகளை குற்றஞ்சாட்டினர். வங்கி முதலாளிகளோ அமெரிக்காவை குற்றஞ்சாட்டினர். அரசாங்கம் பொது மக்களின் வரிப்பணத்தை கொடுத்து, வங்கிகளை திவாலாகாமல் தடுக்கப் பார்த்தது. அந்த செலவை ஈடுகட்ட ஐ.எம்.எப். இடம், 2 billion dollar கடன் வாங்கியது.

கடனை திருப்பி செலுத்துவதாயின், பொது துறை செலவினத்தை குறைக்கும் படியும், வரிகளை உயர்த்தும் படியும், ஐ.எம்.எப். ஆலோசனை கூறியது. அதாவது வங்கி முதலாளிகள் பங்கு வர்த்தகத்தில் சூதாடி தொலைத்த பணத்தை, பொது மக்களிடம் அறவிடக் கோரியது. பெரும்பான்மை மக்கள் படிக்காத பாமரர்களாயின், இலகுவாக ஏமாற்றி இருக்கலாம். ஐஸ்லாந்து மக்கள் கல்வியறிவு பெற்றது, தமது சம்பாத்தியத்திற்காக மட்டுமல்ல, அரசாங்கத்தை கேள்வி கேட்கவும் தான். அமைச்சர்கள், கம்பனி நிர்வாகிகள், மக்களுடன் விவாதிக்க பொது மேடைக்கு அழைக்கப்பட்டனர். மக்களின் கேள்விக்கு அவர்களிடம் சரியான பதில் இருக்கவில்லை. ஆனால் கட்சியின் அரசியலில் நம்பிக்கை இழந்த மக்கள், தலைநகர் ரெய்ஜாவிக் தெருக்களில் அரச எதிர்ப்பு ஆர்ப்பாட்டங்களில் ஈடுபட்டனர். ஒவ்வொரு வாரமும் சனிக் கிழமைகளில், முதியோர் முதல் சிறுவர் வரை தவறாமால் சமுகமளித்தனர். தேசபகுதிப் பாடல்களைப் பாடினர். மக்களை கூனர்ந்தெழு செய்த அந்தப் பாடல்கள்: Land mīns föður, landið mitt (எனது தந்தையின் நாடு, எனது நாடு) Hver á sér fegra föðurland (அழகான தந்தையர் நாடு யாருடையது?). இதற்கிடையே கோடிகோடியாக பணம் சேர்த்துவிட்ட பணக்கார கும்பல் நாட்டை விட்டு ஓடிக் கொண்டிருந்தது.

மூன்று மாதங்களாக, பாராளுமன்ற (Althingi) முன்றலான, Austurvöllur யில் மக்கள் ஆர்ப்பாட்டம் நடத்தினர். ஆனால் வலதுசாரி “சுதந்திரக் கட்சி”, பதவி விலகுமாறு கூறிய மக்களின் குரலுக்கு செவி சாய்க்க மறுத்தது. ஹார்டே தலைமை தாங்கிய அரசாங்கம், பொருளாதார அபாயம் குறித்து மக்களுக்கு ஏற்கனவே அறிவுறுத்த தவறிவிட்டதாக குற்றச்சாட்டுகள் எழுந்தன. அரசாங்கம் புதுவருடத்தில் பாராளுமன்ற கூட்டத்தொடரை, திருடர்கள் போல நகரில் வேறு கட்டடங்களில் கூடியிருந்து நடத்திக் கொண்டிருந்தது. 2009 ஜூவரி, 20ம் திகதி, ஐஸ்லாந்து புரட்சி ஆரம்பமாகியது. பத்தாயிரத்திற்கும் அதிகமான மக்கள் பாராளுமன்ற கட்டடத்தை சுற்றி வளைத்து நின்றனர். உறைய வைக்கும் கடுங்குளிரையும் பொருட்படுத்தாது, தீவட்டிகளை நட்டு

வைத்து காத்திருந்தனர். வீடுகளில் இருந்து எடுத்து வந்த, அலுமினிய பாத்திரங்களை தட்டி ஒவி எழுப்பி ஆர்ப்பாட்டம் செய்தனர். மக்களின் இந்த முற்றுகை நாட்கணக்காக நீடித்தது.

கலகத் தடுப்பு பொலீசாருடன் சில இளைஞர்கள் மோதிய சம்பவம் தான், போராட்டத்தின் இறுதிக்கட்டம். முகத்தை மூடிக்கொண்ட இடதுசாரி இளைஞர்கள், வங்கி முதலாளிகள் புதுவருடக் கொண்டாட்டம் நடத்திய ஜந்து நடச்திர ஹோட்டலை முற்றுகை யிட்டனர். அமைச்சர்கள் பாராளுமன்றத்தை அணுக விடாது தடுத்து விரட்டினர். பிரதமர் ஹார்டேயை கூட, அவரது மெய்ப் பாதுகாப் பாளர்கள் மக்களிடம் இருந்து பாதுகாத்து அழைத்துச் செல்ல வேண்டி இருந்தது. அதற்குப் பிறகு, வெளிநாட்டில் புற்றுநோய்க்கு வைத்தியம் செய்யப்போவதாக ஒரு காரணத்தை சொல்லி, பிரதமர் நாட்டை விட்டு வெளியேற, அரசாங்கம் தோல்வியை ஒப்புக் கொண்டது. முக்கிய அமைச்சர்கள் அடுத்தடுத்து பதவி விலகினர். 2009ம் ஆண்டு மே மாதம் பொதுத்தேர்தல் நடத்தப்படும் என்றும், அதுவரை இடதுசாரி பசுமைக்கட்சியும், சமூக ஜனநாயக கட்சியும் ஆட்சி அமைக்கும் என்று அறிவிக்கப்பட்டது. “அமைதியான”, “அடக்கமான” ஐஸ்லாந்து வன்முறையை அதுவரை கண்டதில்லை, என்று சிலாகித்து எழுதின வெளிநாட்டு பத்திரிகைகள். ஆனால் 1949ம் ஆண்டு, ஐஸ்லாந்து நேட்டோ அமைப்பில் அங்கத்துவராக சேர்ந்ததை எதிர்த்து நடந்த போராட்டத்திலும், இது போன்ற வன்முறைக் காட்சிகள் அரங்கேறின.

ஐஸ்லாந்தில் நடந்ததை புரட்சி என்று அழைக்கலாமா? அங்கே வர்க்க எழுச்சி காணப்பட்ட போதும், சித்தாந்த ரீதியான வழி காட்டும் தலைமை இன்னும் உருவாகவில்லை. ஆர்ப்பாட்டக் காரர்கள் மத்தியில் இருந்து உருவான புதிய “முற்போக்கு கட்சி”யும், மற்றும் சமூக ஜனநாயக, பசுமைக் கட்சிகளும் மக்கள் நலன் சார்ந்த பொருளாதாரத்தை முன்னெடுக்க வேண்டிய நிலையில் உள்ளனர். அதே நேரம் புதிய அரசியல் நிர்ணய சட்டம் எழுதப்பட வேண்டும் என்ற கோரிக்கையும் எழுந்துள்ளது. சுருக்கமாக இதனை வெளிக்கேலா அல்லது பொலிவியா போன்ற நாடுகளில் இடம்பெற்ற, இடதுசாரி அலையுடன் ஒப்பிடலாம். லத்தீன் அமெரிக்க கண்டத்தில் ஏற்பட்ட சமூக மாற்றம், தற்போது ஐரோப்பிய கரையை வந்தடைந்துள்ளது. ஐஸ்லாந்தின் உழைக்கும் வர்க்கம், பிற ஐரோப்பிய நாடுகளின் சகோதரர்களுக்கு முன்னுதாரண மாக திகழ்வார்களா? பதவி நாற்காலிகளில் அமர்ந்திருக்கும் ஆளும் கும்பல்கள் தவிப்புடன் பொழுதைக் கழிக்கின்றனர்.

கிரேக்க மாணவர் எழுச்சி, ஏதன்ஸ் நகரம் தீப்பிழுத்து

Greece, (6 டிசம்பர் 2008), ஏதன்ஸ் நகரில், இடதுசாரிகளின் கோட்டை என கருதப்படும் எக்சர்கியா பகுதியில் ஒரு 16 வயது சிறுவன் பொலீஸாரால் சுடப்பட்டு மரணமடைந்ததை தொடர்ந்து, கிறீஸ் முழுவதும் கலவரம் வெடித்தது. தெற்கே ஏதன்ஸ் நகரம் முதல் வடக்கே தெஸ்லெநாநிகி வரை காட்டுத்தீ போல பரவிய இந்த கலவரத்தில் பல பொலீஸ் வாகனங்கள் தாக்கப்பட்டன, வர்த்தக நிலையங்கள் ஏரியூட்டப்பட்டன. ஏதன்ஸ் நகரில் மட்டும் 16 வந்கிகள், 20 கடைகள், டசன் கணக்கான கார்கள் தீக்கிரையாக்கப் பட்டன. “அவர்கள் தமது எதிர்ப்பை காட்ட உரிமை உண்டு, ஆனால் சொத்துகளுக்கு சேதம் ஏற்படுத்துவதை அனுமதிக்க முடியாது.” எனக் கூறிய உள்துறை அமைச்சர், இராஜினாமா கடித்ததை சமர்ப்பித்த தாகவும் தெரியவருகின்றது. தொடர்ந்து துப்பாக்கிச் சூட்டு சம்பவத்தில் தொடர்பான இரு பொலீஸார் கைது செய்யப் பட்டுள்ளதாக செய்திகள் தெரிவிக்கின்றன.

கிறீஸ் கலவரத்தின் பின்னணி என்ன? சம்பவம் நடந்த இடத்தில் வழிமையான ரோந்துப் பணியில் ஈடுபட்டிருந்த பொலீஸ் வாகனம் மீது பெட்ரோல் குண்டை வீசியதாலேயே, அந்த 16 வயது சிறுவன் சுடப்பட்டான், என்பது அரசுதரப்பு வாதம். ஆனால் சம்பவம் நடைபெற்ற இடத்தில் இருந்த பிற இளைஞர்கள் வேறுவிதமாக கூறுகின்றனர். (அனார்க்கிச, கம்யூனிச) இடதுசாரிகளின் செல்வாக்கு மிக்க அந்த பகுதியில், அடிக்கடி காவல்துறையினர் அடாவடித்தனம் புரிந்துவருவது வழக்கம். அன்றைய தினம், சில இளைஞர்கள் பொலீஸாருடன் வாக்குவாதத்தில் ஈடுபட்டதாகவும், நிலைமை

மோசமடைந்து, எங்கோ இருந்து வந்த கல் ஒன்று பொலீஸ் காரை பதம் பார்த்த வேளை, ஒரு பொலீஸ்காரர் இடுப்பிலிருந்த துப்பாக்கியை உருவி, ஒரு இளைஞரின் நெஞ்சுப் பகுதியை நோக்கி சுட்டதாகவும், அந்த இடத்திலேயே சூடு வாங்கிய இளைஞன் மரணமடைந்து விட்டதாகவும் தெரிவித்தனர். இதனையடுத்து வீதியில் கூடிய வாலிபர்களையும், பொதுமக்களையும் நூற்றுக்கணக்கான கலவரத்துப்பு பொலீசார் சுற்றிவளைத்தனர். இருப்பினும் ஏதென்ஸ் நகரம் பற்றி ஏரிவதை மட்டும் அவர்களால் தடுக்க முடியவில்லை. இளைஞர்கள் பல இடங்களில் விதித் தடைகளை ஏற்படுத்தி பொலீஸ் படையை எதிர்த்து சண்டை போட்டனர்.

அடுத்த நாள் பல வெகுஜன ஊடகங்கள் கலவர செய்திகளுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்த போதும், கடந்த பல நாட்களாகவே கிறீஸ் நாடாளாவிய, அதேநேரம் ஒழுங்குபடுத்தப்பட்ட மாணவர் எழுச்சிக்கு முகம் கொடுத்து வருவதை செய்தியாக கூட தெரிவிக்க வில்லை. கிரேக்க அரசு கொண்டு வந்த கல்வி சீர்திருத்தத்தை எதிர்த்து நாடுமுழுவதும் பல்கலைக்கழக, கல்லூரி மாணவர்கள் போராடி வருகின்றனர். கடந்த இரு நாட்களாகவே, மருத்துவ பீட மாணவர்களும், மருத்துவ தாதிகளும் சுகாதார அமைச்சை ஆக்கிரமித்து, தமது கட்டுப்பாட்டின் கீழ் கொண்டுவந்து, பதில் சுகாதார அமைச்சரை பண்யக்கைதியாக பிடித்து வைத்துள்ளனர். புதிய கல்வி சுட்டத்தை எதிர்த்த மாணவர் ஆர்ப்பாட்டத்தின் போது, பொலீசார் ஒரு மாணவனை கைது செய்ததாகவும் தெரியவருகின்றது. அப்போதும் இதை எதிர்த்த மாணவர்கள் பொலீசுடன் சண்டை யிட்டுள்ளனர். ஆனால் ஊடகங்களுக்கு இதெல்லாம் செய்திகளால்ல. வர்த்தக நிலையங்களை, வாகனங்களை கொளுத்தினால் மட்டுமே கவனமெடுத்து செய்தி வெளியிடுவார்கள். (இதுவன்றோ பத்திரிகா தர்மம்!)

சில நாட்களுக்கு முன்னர் தான், குறைந்த கூவி கொடுத்து சுரண்டப் படும் வெளிநாட்டு தொழிலாளரும், எந்த உரிமைகளுமற்ற அகதி களும் ஏதென்ஸ் நகரில் ஆர்ப்பாட்டம் செய்தனர். அதிகாரிகள் குறைந்தளவு தஞ்ச விண்ணப்பங்களை மட்டுமே எடுப்பதாலும், பொலீஸ் நெருக்குதலில் ஒரு அகதி படுகாயமுற்றதாலும், ஆத்திர மடைந்த கும்பல் கலவரத்தில் இறங்கியதாக தெரியவருகின்றது. கிறீசிற்கு வருடந்தோறும் பல்லாயிரக்கணக்கான அகதிகள் வருகை தருகின்ற போதும், மிக மிக குறைந்தளவு விண்ணப்பங்களே ஏற்றுக் கொல்லப்படுவதாக மனித உரிமை ஸ்தாபனங்கள் குற்றம் சாட்டியுள்ளன.

தொட்டில் ஜனநாயகம் தொடர் பூர்தி வரை

12 ஜூவரி, 2007ம் ஆண்டு, ஏதென்சில், கிறீஸ் நாட்டுக்கான அமெரிக்க தூதுவரின் வாசஸ்தலத்தின் மீது, ராக்கெட் லோன்ஜீர் தாக்குதல் நடத்தப்பட்டதில், அவரது குளியலறை சேதமடைந்தது. “புரட்சிகர யுத்தம்” என்ற இயக்கம் அனுப்பிய ஊடகங்களுக்கான அறிக்கையில்: “ஸராக் மீதான அமெரிக்க ஆக்கிரமிப்புக்கு பரிசு.” என்று உரிமை கோரியது. 2003ம் ஆண்டில் இருந்து, ஏதென்ஸ் நகரம் பல குண்டுவெடிப்புகளால் அதிர்ந்தது. ஒரு பொலீஸ் நிலையம், பொலீஸ் வாகனம், ஒரு நீதிமன்றம், தொழில் அமைச்ச, இவ் வாறான இலக்குகளில், வெடிகுண்டு தாக்குதலை நடத்தியதும் மேற்படி இயக்கம் என அறியப்படுகின்றது. இதை தவிர தொழிலாளர் வேலைநிறுத்தம், மாணவர் போராட்டம் என்பன அடிக்கடி நகரங்களை ஸ்தம்பிக்க வைக்கும். பண்டிகை காலங் களுக்காக வியாபாரம் களைகட்டியிருக்கும் இந்த டிசம்பர் மாதத்தில், வங்கிகள், கடைகள், வாகனங்கள் என்பன ஆர்ப்பாட்டக் காரரால் ஏறிக்கப்பட்டன.

மன்னிக்கவும், இந்த சம்பவங்கள் நடந்து பாக்தாத்தில் அல்ல. அமைதிப்பூங்கா என்று கருதப்படும் ஐரோப்பாவின் ஒரு பகுதியில், கிரீசின் தலைநகரம் ஏதென்ஸ் கொந்தளிக்கிறது. ஒரு காலத்தில் ஐரோப்பாவுக்கு நாகரீகம், ஜனநாயகம் பற்றி சொல்லிக் கொடுத்த கிரேக்க நாடு அது. இப்போதும் ஐரோப்பிய பாடநூல்கள், கிரேக்கத்தை “ஜனநாயகத்தின் தொட்டில்” என்று பழம் பெருமை பேசுகின்றன. இருபதாம் நூற்றாண்டில் துருக்கியில் இருந்து விடுதலை பெற்ற பிறகே, நவீன கிரேக்க சூடியரசின் வரலாறு ஆரம்பமாகின்றது. இரண்டாவது உலகப்போர் காலங்களில், நாசி ஜெர்மனியால் ஆக்கிரமிக்கப்பட்டிருந்த போதும், கிரேக்க கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் (KKE) கெரில்லா இராணுவம், தனந்தனியாக

போராடி தேசத்தை விடுவித்தது. இருப்பினும் நாசிசம் தோற்றுக் கொண்டிருந்த வேளை, பிரித்தானியா கேந்திர முக்கியத்துவம் கருதி கிரீஸிற்கு உரிமை கோரியது. பிரிட்டிஷ் “கனவான்களின்” மீது நம்பிக்கை வைத்து ஸ்டாலினும், கிரேக்க கம்யூனிஸ்ட் கட்சிக்கு ஆயுத உதவி செய்யவில்லை. விளைவு? கிரீஸ் குடியரசு உருவாகிய பின்னர், பிரிட்டிஷ் இராணுவத்திற்கும், கம்யூனிஸ்ட்களுக்கும் இடையில் போர் மூண்டது. இறுதியில் பிரிட்டிஷ் வல்லரசின் கை ஒங்கவே, ஆயிரக்கணக்கான போராளிகளும், அவர்களது குடும்பங்களும், சோஷலிச நாடுகளில் அடைக்கலாம் பெற்றனர். தொடர்ந்து கிரீஸை “பாதுகாக்கும்” பொறுப்பை, பிரித்தானியா அமெரிக்காவிடம் ஓப்படைத்து விட்டது.

கிரேக்க நாட்டிலிருந்து கம்யூனிஸ்ட்களை அடித்து விரட்டி விட்டாலும், அவர்களுக்கு இருந்த பெரும்பான்மை மக்களின் ஆதரவாலும், சுற்றவர சோஷலிச நாடுகள் இருந்ததாலும், மீண்டும் கம்யூனிச புரட்சி தலையெடுக்கலாம் என்று அமெரிக்கா அஞ்சியது. அதனால் “எப்பாடு பட்டாவது ஜனநாயகத்தை நிலைநிறுத்துவது தனது கடமை” என்று கருதிய அமெரிக்கா, 1967ம் ஆண்டு சில வலதுரசாரி இராணுவ ஜெனரல்கள் சதிப்புரட்சி மூலம் ஆட்சியை கைப்பற்ற உதவியது. “ஜனநாயகத்திற்கும் இராணுவ ஆட்சிக்கும் இடையில் என்ன சம்பந்தம்?” என்று யாரும் அப்பாவித்தனமாக கேட்கக்கூடாது. அது தான் அமெரிக்கா! சி.ஐ.ஏ. ஆசியுடன் இந்த இராணுவ ஜெனரல்களின் கொடுங்கோலாட்சி ஏழு வருடங்கள் (அதாவது 1974 வரை) நீடித்தது. எதிர்த்தவர்கள் சுட்டுக் கொல்லப் பட்டனர், அல்லது தொலைதூர தீவுகளில் சிறைவைக்கப்பட்டனர். அந்தக் காலங்களிலும் கிரேக்க தீவுகளில், பெருவாரியாக தமது விடுமுறைகளை கழிக்க வந்த மேலைத்தேய சுற்றுலா பயணிகளுக்கு வெயில் சுடுவது மட்டும் பெரிய கொடுமையாக தெரிந்திருக்கும்.

கிரேக்க கம்யூனிஸ்ட் கட்சி (KKE) சதிப்புரட்சிக்கு முன்னரே தடை செய்யப்பட்டு விட்டாலும், இராணுவ சர்வாதிகாரத்திற்கு மிகப் பெரிய சவால் மாணவர்கள் மத்தியில் இருந்தே வந்தது. ஏதென்ன் நகர மத்தியில் அமைந்திருக்கும் தொழில்நுட்ப பல்கலைக்கழகம் (Polytechnic), அதன் மாணவர்களால் எதிர்ப்பு அரசியல் தளமாக பயன் படுத்தப்பட்டது. மாணவர்கள் வீடுகளுக்கு செல்லாமல், பல்கலைக் கழகத்தில் தங்கி மறியல் செய்தனர். சிறிய வாணொலி நிலையம் ஒன்றை அமைத்து, அதன் மூலம் மக்களை கிளர்ந்தெழுந்து, இராணுவ சர்வாதிகாரத்தை எதிர்த்து, புரட்சி செய்யுமாறு அறைகளுக்கு விடுத்தனர். அவர்களது போராட்டத்திற்கு பொது மக்கள் ஆதரவு பெருகுவதை காணச் சுகியாத இராணுவ அரசு,

படையினரை ஏவி விட்டு போராட்டத்தை நசுக்கியது. 1973ம் ஆண்டு நவம்பர் 17ம் திங்கள், பல்கலைக்கழக வளாகத்தினுள் நுழைந்த இராணுவ தாங்கிகள் நசுக்கியதிலும், சுட்டதிலும், சில மாணவர்கள் கொல்லப்பட்டனர், பலர் காயமடைந்தனர். ஆனால் அன்று நிலவிய, கடுமையான தணிக்கை காரணமாக சேத விபரங்கள் மிகக் குறைவாக காட்டப்பட்டது.

இந்த துயர சம்பவம் நடைபெற்று, ஒரு வருடத்தின் பின்னர் சைப்பிரஸ் பிரச்சினை காரணமாக, அயல்நாடான துருக்கியுடனான மோதலை தவிர்ப்பதற்கு, வேறுவழியில்லாமல் இராணுவ ஆட்சி கலைக்கப்பட்டு, ஜனநாயக பாராளுமன்றம் ஆட்சிப் பொறுப்பை ஏற்று. கொஞ்சம் பொறுங்கள், இத்துடன் கதை முடியவில்லை. நவம்பர் 17 சம்பவத்திற்கு பழிவாங்கப் போவதாக, சிலர் சபதமெடுத்தனர். நம்பிக்கைக்குரிய, இருபுதுக்கும் குறையாத உறுப்பினர்களை கொண்டு, “நவம்பர் 17 இயக்கம்” என்ற தலை மறைவு ஆயுதக்குமு தனது நடவடிக்கைகளை தொடங்கியது. மார்க்ஸிஸத்துடன், அதற்கு முந்திய இடதுசாரி தத்துவமான அனார்க்கிசத்தையும் கலந்து, அதேநேரம் ஏகாதிபத்திய எதிர்ப்பையும் தமது சித்தாந்தமாக பிரகடனப்படுத்தினர். சர்வாதிகார ஆட்சியை நடாத்திய, அல்லது ஆதரித்த இராணுவ அதிகாரிகள், அரசியல் வாதிகள், அரசுதாரப்பு வக்கீல்கள், தொழில்வழிபர்கள் பலர் அடுத்தடுத்து தீர்த்துக் கட்டப்பட்டனர். ஆதரவு கொடுத்த குற்றத்திற்காக அமெரிக்க அதிகாரிகள் சிலரும் கொலைசெய்யப்பட்டனர். இந்த பழித்திர்க்கும் படலம், 2000ம் ஆண்டு வரை தொடர்ந்தது.

நீண்ட காலமாக மக்கள் ஆதரவு காரணமாக, எந்த ஒரு கொலையாளி யும் கைது செய்யப்படவில்லை. கிறீஸ் அரசாங்கம் தீவிரவாதிகள் மீது மென்மையான போக்கை கடைப்பிடிப்பதாக, அமெரிக்கா குற்றஞ்சாட்டியது. இறுதியில், ஓரிடத்தில் குண்டு வைக்கப்போய் காயமடைந்த நபர் ஒருவர், பொலீசிடம் மாட்டிக் கொண்டதால், நவம்பர் 17 இயக்க உறுப்பினர்கள் அனைவரும் அடுத்தடுத்து கைது செய்யப்பட்டனர். இந்த “தீவிரவாதிகள்” மக்கள் அடையாளம் கண்டுகொண்ட போது, நாடே அதிர்ச்சியில் உறைந்தது. அனைவரும், ஒரு பல்கலைக்கழக பேராசிரியர், ஒரு பொருளியல் பட்ட தாரி, ஒரு இயந்திர பட்டறை வல்லுநர், போன்ற பல சமூக அந்தஸ்து உள்ளவர்கள். அவர்கள் இரட்டை வாழ்க்கை வாழ்ந்து வந்தது தெரிய வந்தது. பகலில் தொழிலில் முனைப்புடன் ஈடுபடும் சாதாரண மனிதர்கள், இரவில் வெடிகுண்டு தயாரிக்கும் தீவிரவாதிகள்!

இடதுசாரி தீவிரவாதம் அழிக்கப்பட்டுவிட்டது. மக்களும் மேற்கு ஜோப்பிய வாழ்க்கை வசதிகளை அனுபவிக்கின்றனர். அதனால்

எந்த குழப்பமும் இல்லாமல் நாடு சுபிட்சமடையும் என்று கிரேக்க அரசாங்கமும், அதற்கு முன்னுடைய கொடுக்கும் அமெரிக்காவும் நம்பின. ஆனால் உலகம் முழுவதும் அப்படி இருந்தால் பரவாயில்லை. பாலஸ்தீன பிரச்சினை, ஈராக் போர் என்பன பெருமளவு கிரேக்க மக்களின் அதிருப்தியை சம்பாதித்திருந்தது. போர் எதிர்ப்பு ஊர்வலத் திற்கு அழைப்பு விடுத்தால், ஜேரோப்பாவிலேயே அதிக சனம் சேருவது கிரீசாக இருக்கும். அதனால் அரசாங்கமும் அமெரிக்க ஆதரவை அடக்கி வாசிக்க வேண்டிய நிலை. இன்றைய நடைமுறை புரட்சியாளர்கள் பலர் அஹிம்சா வழியில் போராடி வருகின்றனர். இவர்கள் “பாலஸ்தீன ஆதரவு அழைப்பு”, “�ராக் போருக்கெதிரான அழைப்பு”, போன்ற தன்னார்வ தொண்டு நிறுவனங்களில் பணி புரிவர். இருப்பினும் எப்போதாவது ஆர்ப்பாட்ட ஊர்வலம் நடந்தால், அதிலும் பங்குபற்றுவர். அப்போது பொலீஸ் கண்ணீர்புகை பிரயோகம் செய்து, தடியடி நடத்தும் போது அகப்பட்டு சிறை செல்ல வேண்டியும் நேரிடலாம். இவ்வாறான தொழில்முறை புரட்சியாளர்கள், பல நூற்றுக்கணக்கில் கிரீசில் உள்ளனர்.

வெளிநாட்டு ஊடகங்கள், கிரீஸ் நாட்டை அழைதிப் பூங்காவாக தான் காட்ட விழுதுகின்றன. அதனால் நான் இங்கே கூறிய பல தகவல்கள் உங்களுக்கு புதிதாக இருக்கலாம். கிரீஸ் வருடந்தோறும் பெருமளவு சுற்றுலாப்பயணிகளை கவர்ந்து வருவதால், “எந்தவித சட்ட ஒழுங்கு பிரச்சினையும் இல்லை” என்று அமெரிக்கா உட்பட, பல மேற்கத்திய அரசு அறிக்கைகள், நாட்காலிகளில் வழங்குகின்றன. இடையில் உலகமயமாக்கலும், நிதிநெருக்கடியும் வந்து பாழ் படுத்தியிராவிட்டால், அப்படியே இருந்திருக்கும். உலகம் முழுக்க உணவுவிலை ஏறும் போது, விவசாயத்தை கைவிட்டு விட்டு, உல்லாசப்பிரயாண தொழில்துறைக்கு மாறிவிட்ட கிரேக்க பொருளாதாரத்தால் தாக்குப்பிடிக்க முடியுமா?

அதிகரிக்கும் செலவினத்தை ஈடுகட்ட, இடதுசாரி இளைஞர்கள் மாற்றுவழி காட்டினர். பல இடங்களில் பெரிய வர்த்தக ஸ்தாபனங்கள் நடத்தும் பல்பொருள் அங்காடிகள் சூறையாடப்பட்டன. உணவுப்பொருட்களை மக்களுக்கு இலவசமாக பகிர்ந்தளித்தனர். பொலீஸ்டன் மோதல் ஏற்பட்டு, கலவரம் வெடித்த போது, பன்னாட்டு வங்கிகள், பல்பொருள் அங்காடிகள் உட்பட ஆடம்பர பொருட்களை விற்கும் வர்த்தக நிலையங்களும் தீக்கிரையாகின. இந்த கிளர்ச்சியாளர்கள், சிறு வணிகர்களின் கடைகளை ஒருபோதும் சேதமாக்குவதில்லை என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. ஏனெனில் புரட்சியானது, பெரும் மூலதனத்தை குவிக்கும் வர்த்தக கழகங்களை மட்டுமே இல்லாதொழிக்க விரும்புகின்றது.

கிறீவில் முடிசிக்ர ஆயுதப் போராட்டம் ஆரம்பம்

ஏதென்ஸ் நகரத்தில், (14 மார்ச் 2009) அமெரிக்காவின் சர்வதேச வங்கியான City Bank தலைமைக் கட்டிடத்தை கார் குண்டு வைத்து தகர்க்க முயற்சி. 125 கிலோ குண்டு வெடித்தாலும் சேதம் அதிகம் இல்லை. பத்திரிகைகளுக்கு அனுப்பப்பட்ட புரட்சிகர யுத்தம் என்ற அமைப்பின் உரிமை கோரல் கடிதம், “நிதி நெருக்கடிக்கு பொறுப்பான, சர்வதேச மூலதனத்தின் கிரிமினஸ் தலைமையகம் City Bank...” என்று தமது செயலை நியாயப்படுத்தி உள்ளது. இன்று லட்சக் கணக்கில் வேலையிழந்து வரும் மக்கள் பலர் புதிதாக துளிர் விடும் தீவிரவாதத்திற்கு ஆதரவு தெரிவிப்பது இரகசியமல்ல. புரட்சிகர யுத்தம் தனது கடிதத்தில், “முதலாளித்துவத்தை பிரதிநிதித்துவப் படுத்தும் நிறுவனங்களையும், அரசியல்-பொருளாதார மேட்டுக் குடியினரையும், இலக்கு வைக்கப் போவதாக” எச்சரித்துள்ளது.

பெப்ரவரி மாதம் இதைத்தவிர வேறு சிறு வன்முறைச் சம்பவங்கள் இடம்பெற்றுள்ளன. அரசிற்கு ஆதரவு வழங்கும் பிரபல வெகுஜன தொலைக்காட்சி காரியாலயம் மீது துப்பாக்கிச் சூடு நடத்தப் பட்டுள்ளது. தாக்குதலுக்கு உரிமை கோரும் குறுந்தகடு, சில மாதங்களுக்கு முன்னர் பொலீஸாரால் சுட்டுக்கொல்லப்பட்ட 15 வயது சிறுவனின் சமாதி மீது கண்டெடுக்கப்பட்டது. அதிலும் ஊழல் அரசிற்கு ஆதரவளிக்கும் ஊடகவியலாளருக்கு கொலைப் பயமுறுத்தல் விடுக்கப்பட்டுள்ளது. இந்த சம்பவத்திற்குப் பிற அரசு அதிகாரிகள், தொழிலதிபர்கள் ஆகியோரின் பாதுகாப்பு பலப் படுத்தப்பட்டுள்ளது. சில முன்னணி ஊடகவியலாளர்களும் தாக்குதல் பட்டியலில் அடங்குவதாக தெரிய வந்துள்ளது. ஏதென்ஸ் நகர ரயில் நிலையமொன்றில் தரித்து நின்ற ரயிலில் இருந்த பயணிகளை முகழுடி அணிந்த ஆயுததாரிகள் அப்பறப்படுத்தி விட்டு

ரயில் பெட்டிகளுக்கு தீவைத்துள்ளனர். பிறிதொரு சம்பவத்தில், தென் மேற்குப் பகுதி ரயில் தண்டவாளங்கள் நாசமாக்கப் பட்டிருந்தன. இவற்றால் ரயில் தினைக்களத்திற்கு மில்லியன் கணக்கில் நஷ்டம் ஏற்பட்டுள்ளது.

எழுபதுகளில் ஆரம்பித்து அடுத்து வந்த பத்தாண்டுகளாக கிறீசை அதிரவைத்த நவம்பர் 17 என்ற புரட்சி இயக்க உறுப்பினர்கள் அனைவரும் தொண்ணுறைகளின் இறுதியில் கைது செய்யப்பட்ட பின்னர், கிறீசில் இனிமேல் தீவிரவாதம் தலையெடுக்காது என்றே பலரும் நம்பி இருந்தனர். ஆனால் கடந்த வருடம் ஏற்பட்ட நிதி நெருக்கடியால் கடுமையாக பாதிக்கப்பட்ட கிறீஸ், கடந்த டிசம்பர் மாதம் தினசரி கலவரங்களை சந்தித்து வந்தது. கலவரங்களில் சில தீவிரவாத இளைஞர்கள் மட்டும் அல்லாது, பொது மக்களும் கணிசமான அளவில் பங்கு பற்றி இருந்தனர். பொலீசிற்கு கல்லெறியும் 12, 13 வயது சிறுவர்களை கட்டுப்படுத்த முடியாமல் காவல்துறை தின்றியது. தமது பிள்ளைகளுக்கு என்ன நடக்குமோ என்ற அச்சத்தில், தவிர்க்கவியலாது பெற்றோரும் அரசு எதிர்ப்பு கலவரங்களில் பங்கேற்றனர். அரசு நிலமையை பொறுமையாக கையாண்டது. “இன்னும் எத்தனை நாளைக்கு தான் இப்படி கலகம் செய்வார்கள்? அவர்களே களைத்துப் போய் கைவிட்டு விடுவார்கள்.” என்று கணக்குப் போட்டது. வீதிகளில் பொலீசிற்கு கல் வீசும் போராட்டம் தற்போது ஓய்ந்து விட்டது உண்மை தான். ஆனால் அதுவே சில இளைஞர்களை ஆயுதமேந்தி போராடும் நிலைக்கு தள்ளி உள்ளது. “இந்த புதிய தலைமுறை புரட்சியாளர்கள் மிகவும் தீவிரமானவர்கள். அதனால் நாட்டில் மீண்டும் இரத்தம் சிந்தும் போர் வெடிக்கலாம்.” என பல கிரேக்கர்கள் அச்சமடைந்துள்ளனர்.

கிறீஸ் மக்களைத் தாக்கும் முதலாளித்துவ யாங்குவாதம்

முதலாளித்துவ ஊடகங்கள், செல்வந்த நாடுகள் யாவும் குந்தியிருந்து யோசித்து, கிறீசின் பொருளாதாரப் பிரச்சினைக்கான காரணத்தை கண்டுபிடித்து விட்டன. ஒவிம்பிக் போட்டிகளுக்கு கோடிக்கணக்கில் செலவளித்த அரசு, பொதுத்துறையில் “மக்களின் வரிப்பணத்தை விழுங்கி” சொகுசாக வாழும் அரச ஊழியர்கள், அவர்களுக்கு “அநியாயமான முறையில் கிடைக்கும்” இரண்டு மாத போனஸ், “குறைந்த சேவைக் காலத்தில் ஓய்வு பெறுவதால்” அதிகரிக்கும் ஓய்வுதியக் கொடுப்பனவு.. மொத்தத்தில் ஒட்டு மொத்த உழைக்கும் வர்க்கமும் குற்றவாளிகள்.

திரேக்க ஊழியர்களின் சராசரி மாத சம்பளம் 800 யூரோக்கள். ஒரு தனியார் வங்கி ஊழியருக்கும் அல்லது அரச அலுவலக பணியாளருக்கும் அது தான் சம்பளம். வேலைக்கு சேரும் புதிதில் 600 யூரோ கொடுப்பதுமுண்டு. தனியார் துறை, பொதுத் துறை எங்கும் இது தான் நிலைமை. மேற்கு ஐரோப்பிய நாடுகளில் உள்ளதைப்போல கிறீசில் சட்டப்படி தீர்மானிக்கப்பட்ட சம்பள அளவீடு எதுவும் கிடையாது. அதே நேரம் மேற்கு ஐரோப்பிய நாட்டில் சராசரி மாத சம்பளம் 1400 யூரோக்கள். தேர்ச்சியடையாத அடிமட்ட தொழிலாளி கூட குறைந்தது 1200 யூரோக்கள் பெறுகிறார். ஐரோப்பிய யூனியன் நாடுகளில் சராசரி வேலை நேரம் ஒரு வாரத்திற்கு 40 மணித் தியாலங்கள். ஆனால் கிறீசில் ஒருவர் வாரத்திற்கு சராசரி 42 மணி நேரம் வேலை செய்ய வேண்டும். கிறீசில் ஓய்வுதியம் பெறும் வயது, சராசரி 61.4 (EU: 61.1). கிறீசில் கிடைக்கும் ஓய்வுதியப்பணம் சராசரி 750 யூரோக்கள். (ஸ்பெயினில் 950) கிறீசில் உள்ள மொத்த

உழைப்பாளிகளில் அரசாங்க ஊழியர்கள் 22 சதவீதம். (நெதர்லாந்தில் 27%) இந்தத் தரவுகள் எல்லாம் எங்கேயிருந்து கிடைத்தன? (European Commission - Eurostat)

சட்டவிரோதமாக தொழிலாளர்களை வைத்து வேலை வாங்கும் முதலாளிகள், இந்தப் பொருளாதாரக் கணக்கெடுப்பினால் வரவில்லை. கிறீசில் லட்சக்கணக்கான குடிவரவாளர்கள், அகதிகள் எந்தவிதமான பதிவும் இன்றி வேலை செய்கின்றனர். குறிப்பாக வயல்களில் கூவித் தொழிலாளர்களாக, நகரங்களில் சுத்திகரிப்பு தொழிலாளியாக வேலை செய்பவர்கள் அனைவரும் வெளி நாட்டவர்கள். அல்பேனியா, பாகிஸ்தான், இந்தியா, மற்றும் ஆப்பிரிக்க நாடுகளைச் சேர்ந்தவர்கள். கிறீசில் சட்டவிரோதமாக வேலை செய்பவர்கள் அரசுக்கு வரி கட்டுவதில்லை. மருத்துவ சலுகைகளை பயன்படுத்துவதில்லை. போன்ஸ், ஓய்லுதியம் பற்றி யெல்லாம் அவர்கள் அறிந்திருக்கவே மாட்டார்கள். ஆனால் மிகக் குறைந்த ஊதியம் (சராசரி மாதம் 300 யூரோ) பெறும் வெளிநாட்டு தொழிலாளர்கள் உற்பத்தி செய்த காய்கறிகள், பழங்கள், கிறீஸ் முழுவதும் நுகரப் படுகின்றன. பிற ஐரோப்பிய நாடுகளுக்கு ஏற்றுமதியாகின்றன. ஹோட்டல்களில் வெளிநாட்டு தொழிலாளர்கள் (சில நேரம் சட்டவிரோதமாக) பணிபுரிவதால் தான், ஐரோப்பிய உல்லாசப்பிரியாணிகள் குறைந்த செலவில் தங்குகின்றனர்.

கிறீசில் சட்டப்படி ஒப்பந்தம் போட்டு வேலை செய்யும் கிரேக்கர்கள் கூட போதுமான அளவு சம்பாதிப்பதில்லை. விலைவாசியோ மேற்கு ஐரோப்பிய தரத்தில் தான் உள்ளது. ஆனால் சம்பளமோ மேற்கு ஐரோப்பாவில் கிடைப்பதை விட அரைவாசி. இந்த பிச்சை சம்பளத்தை தான் வருகிற மூன்று ஆண்டுகளுக்கு அதிகரிக்காதே, என்று கடன் கொடுத்த IMF, EU உத்தரவு போட்டுள்ளன. அன்றாட செலவுக்கே பத்தாத சம்பளம் பெறும் கிரேக்க ஊழியருக்கு, வருட முடிவில் கிடைத்து வந்த போன்ஸ் தொகை சிறிய ஆறுதலைக் கொடுத்து வந்தது. அது கூட ஒரு மாத சம்பளம் அளவே இருக்கு மென்பதால், 13வது மாத சம்பளம் என்றும் அழைப்பார்கள். பொதுத் துறையில் மூன்றில் ஒரு பங்கும், தனியார் துறையில் மூன்றில் இரண்டு பங்கு ஊழியர்கள் ஒரு வருட ஒப்பந்த அடிப்படையில் வேலை செய்கிறார்கள். அதன் அர்த்தம் அவர்களுக்கு இந்த போன்ஸ் எல்லாம் கிடையாது.

உண்மையில் கம்பனி, ஒரு தொழிலாளிக்கு குறைந்த சம்பளம் கொடுப்பதால் மிகசம் பிடிக்கும் உபரி உழைப்பை தான் “போன்ஸ்” என்ற பெயரில் கொடுக்கின்றது. அதாவது போன்ஸ் என்பது அந்த

தொழிலாளிக்கு நியாயமாக வழங்க வேண்டிய ஊதியத்தின் ஒரு பகுதி. அது கூட கட்டாயம் கொடுக்க வேண்டியதில்லை. நடை முறையில், தனியார் நிறுவனங்கள் “இந்த முறை லாபம் போதாது” என்று கூறி கொடுப்பதில்லை. அரசு நிறுவனங்கள் மட்டுமே ஒழுங்காக கொடுத்து வருகின்றன. இதை விட 14வது மாத சம்பளம் என்ற “இன்னொரு போனஸ்” உள்ளது. சில மேற்கு ஐரோப்பிய நாடுகளில் அதனை “விடுமுறைப் பணம்” என அழைப்பார்கள். சம்பளத்தில் இருந்து மாதாமாதம் பிடித்து வைக்கப்பட்ட தொகையை வருடத்தில் ஒரு தடவை மொத்தமாக வழங்குவார்கள். இதைத் தான் “கிரீஸ் அரசு தனது ஊழியர்களுக்கு இரண்டு மாத போனஸ் கொடுத்து திவாலானதாக” வலதுசாரி ஊடக பயங்கர வாதிகள் பிதியை கிளப்புகின்றனர். இந்த “இரண்டு மாத போனஸ்” பெரும்பாலான செல்வந்த நாடுகளில் ஏற்கனவே கொடுக்கப்பட்டு வருவது தான். தற்போது ஏதோ கிரீஸ் மட்டும் தான் அப்படியொரு விசித்திரமான செலவினத்தைக் கொண்டிருப்பதாக கதை கட்டி வருகின்றனர்.

பொருளாதார நெருக்கடிக்கு கிரேக்க தொழிலாளர் வர்க்கத்தின் மீது பழி போட்டு வன்மக்குடன் தாக்குதல் நடத்தி வரும் முதலாளித்துவ பயங்கரவாதிகள், வருமானவரி கட்டாத பணக்காரர்களை கண்டு கொள்வதில்லை. பொதுத்துறை நிறுவனங்களை தனியாரின் கைகளில் ஒப்படைக்க வேண்டும் எனக் கட்டளை பிறப்பிக்கப் படுகின்றது. கிரீசில் இதுவரை எத்தனை தனியார் கம்பனிகளின் முதலாளிகள் வருமான வரி கட்டாமல் ஏய்த்திருக்கிறார்கள்? தனியாக கிளினிக் நடத்தும் வைத்தியர்கள் பற்றுச்சிட்டு கொடுக்காமல் 3000 - 4000 யூரோ சம்பாதிப்பது அனைவருக்கும் தெரிந்த ரகசியம். யார் அதிக வரி ஏய்ப்பது என்பது பணக்காரர்களிடையே பிரபலமான விளையாட்டுப் போட்டி. இத்தனைக்கும் கிரீசில் ஐரோப்பாவிலேயே குறைந்த அளவு வருமான வரியே விதிக்கப்படுகின்றது!

ஏதென்ஸ் நகரின் வட பகுதியில் குள்றின் மீது அமைந்துள்ளன அழகான பங்களாக்கள். அந்தப் பகுதியில் குடியிருப்பவர்கள் அனைவரும் பணக்காரர்கள். ஒவ்வொரு வீட்டிலும் கோடை கால வெப்பத்தை தணிக்க இதமான குளியலுக்காக நீச்சல் தடாகங்களை கட்டியுள்ளார்கள். அரசாங்கம் நீச்சல் குளம் வைத்திருக்கும் வீடு களுக்கு பிரத்தியேக வரி அறவிட்டு வருகின்றது. வருமான வரி அதிகாரிகள் கணக்கெடுத்த பொழுது 320 வீட்டு உரிமையாளர்கள் மட்டுமே நீச்சல்குளம் வைத்திருப்பதாக எழுதிக் கொடுத்தனர். ஆனால் செய்மதிப் படம் எடுத்து பார்த்த பொழுது, அந்தப்

பகுதியில் மட்டும் 16974 நீச்சல் குளங்கள் காணப்பட்டன! (De Tijd, 8 மே 2010) முதலாளிகளும், பணக்காரர்களும் அரசுக்கு கட்டாமல் பதுக்கும் வரித்தொகை வருடமொன்றுக்கு 25 பில்லியன் யூரோக்கள்! இருந்தாலும் ஒழுங்காக வரி கட்டி வந்த உழைக்கும் மக்கள் தான் பொருளாதார நெருக்கடிக்கு பொறுப்பு ஏற்க வேண்டுமாம்!!

கடன்கொடுத்த IMF, EU உத்தரவுகளுக்கு அடிபணிந்து உழைக்கும் மக்கள் தமது சம்பளத்தை, ஓய்லுதியத்தை குறைத்துக் கொள் கிறார்கள். போன்றை, ஊதிய உயர்வை தியாகம் செய்கிறார்கள். இந்த நெருக்கடியான காலத்திலும், நாடு திவாலான போதும் பணக் காரர்கள் என்ன செய்கிறார்கள்? தம்மிடம் இருக்கும் பணத்தை சைப்ரஸ் வங்கிகளில் போட்டு முடக்கி வைக்கிறார்கள். அல்லது யூரோக்களாக வீட்டில் பதுக்கி வைக்கிறார்கள். கவனிக்கவும்: IMF, EU பணக்காரர்கள் பதுக்கிய கறுப்புப்பணத்தை அபகரிக்குமாறு கோர வில்லை. கட்டாமல் விட்ட வருமான வரித் தொகையை அறவிடு மாறு அரசுக்கு உத்தரவு போடவில்லை. ஊழல் செய்த அதிகாரிகளை தண்டிக்குமாறு கேட்கவில்லை.

கிரேக்க உழைக்கும் மக்கள் நெருக்கடிக்கு பொறுப்பு ஏற்க மறுப் பதும், தமது தலையில் கடன் சுமையை இறக்கி வைப்பதற்கு எதிர்ப்பு தெரிவிப்பதில் வியப்பில்லை. “நெருக்கடியால் ஏற்பட்ட செலவை பணக்காரர்கள் கட்ட வேண்டும்” எனக் கோருவது நியாயமானது. ஆனால் IMF, EU ஆகிய கடன் வழங்குனர்கள், நெருக்கடியை பயன்படுத்தி கிரேக்க அரசை மண்டியிட வைக் கின்றனர். நவ-விபரவிச தாக்குதலை தொடுக்கின்றனர். “அனைத்து தீமைகளுக்கும் அரசே மூல காரணம்” என மந்திரம் ஒதுக்கின்றனர்.

ஜோப்பாவை மிரட்டும் கிரேக்கப் பூர்வி!

அமெரிக்காவில் மையம் கொண்ட பொருளாதார சனாமி ஜோப்பிய கரைகளை வந்தடைந்துள்ளது. அட்லாண்டிக் சமுத்திரக் கரையை அண்டிய அயர்லாந்து, மத்திய தரைக் கடல் நாடுகளான போர்த் துக்கல், ஸ்பெயின், இத்தாவி, கிறீஸ் ஆகிய நாடுகளும் சனாமியின் அகோரமான தாக்குதலுக்கு இலக்காகியுள்ளன. இவற்றில் கிறீசில் ஏற்பட்ட பாதிப்புகள் மட்டும் வெளித் தெரிய ஆரம்பித்துள்ளது. முதன் முதலாக செல்வந்த மேற்கு ஜோப்பிய வட்டத்தைச் சேர்ந்த ஒரு தேசம் திவாலாகின்றது. மக்கள் வங்கிகளையும், வங்கிகள் அரசாங்கத்தையும், அரசாங்கம் ஜோப்பிய ஒன்றியத்தையும் குற்றம் சாட்டிக் கொண்டிருக்கின்றனர். யார் குற்றவாளி?

துருக்கி, ஜெர்மனி என்று அந்திய நாடுகளின் ஆக்கிரமிப்புக்குள் உள்ளாகி சின்னாபின்னமான கிறீஸ், செல்வந்த நாடுகளின் வரிசையில் சேர்ந்த பொருளாதார அதிசயம் எழிர்பாராதது தான். பலமான பொருளாதாரத்தைக் கொண்ட ஜெர்மனியிடம் இருந்து கடன் பெறக் காத்திருக்கும் கிறீஸ், இரண்டாம் உலகப் போரில் நாஜிகள் திருடிய தங்கத்தை மீட்க முடியாமல் உள்ளது. கேந்திர முக்கியத்துவம் காரணமாக, கிறீஸ் சோஷலிச முகாமில் சேர விடாமல் தடுத்த பிரிட்டன், புராதன கலைப்பொருட்களை இன்னும் திருப்பிக் கொடுக்கவில்லை.

கிரேக்கம் ஜோப்பிய நாகரீகத்தின் தொட்டில் என புகழப்படுவ தெல்லாம், பாட நூலில் மட்டும்தான். நாகரீகம் கற்றுக் கொண்ட நாடுகள், தற்போது கிறீசை அடிமையாக்க திட்டம் போடுகின்றன. அந்திய நாட்டு கடனை வாங்கி ஒலிம்பிக் போட்டி போன்ற ஆடம்பரங்களில் செலவிட்டதால், பொதுநல சேவைக்கு அள்ளிக்

கொடுத்தால், வந்தது இந்த நெருக்கடி என்று திட்டுகின்றன. கொடுத்த கடனை அடைப்பதற்கு 110 பில்லியன் டாலர் கடன் வழங்கப்படுகின்றது. இந்தக் கடனில் ஜெர்மனியின் பங்கு அதிகம். ஜெர்மனி நெருக்கடியில் சிக்கிய தனது வங்கிகளின் மீட்சிக்காக ட்ரில்லியன் யூரோக்களை அள்ளிக் கொடுத்தது. அதனோடு ஒப்பிடும் போது சோதர ஐரோப்பிய நாடான கிரீசுக்கு வழங்கியது சொற்பத் தொகை.

ஐரோப்பிய ஒன்றியத்தில் அங்கத்தவராக இணையும் நாடுகளுக்கு என்று சில விதிமுறைகள் இருந்தன. வருடாந்தர பட்ஜெட்டில் துண்டு விழும் தொகை மூன்று லீதத்திற்கு கூடக் கூடாது. அரசின் மொத்த அந்நிய / உள்நாட்டு கடன்கள் 60 லீதத்திற்கு மேலே அதிகரிக்க கூடாது. மீறினால் அபராதம் விதிக்கப்பட்டது. கிரீஸ் அரசால் ஒரு போதும் அந்த இலக்கை அடைய முடியவில்லை. ஐரோப்பிய ஒன்றியத்திற்கு பொய்க் கணக்கு காட்டிக் கொண்டிருந்தது.

மோசடியான கணக்குகளை எழுதுவதற்கு, பொருளாதாரத்தில் சூரப் புவிகளான அமெரிக்க கணக்காளர்களை அமர்த்தியது. அமெரிக்க முதலீட்டு வங்கியான Goldman Sachs அரசாங்கத்தின் கடன் தொகையை குறைத்துக் காட்டி கணக்கை முடித்தார்கள். எப்படி? கிரேக்க அரசின் கடன் பத்திரங்கள் யென், டாலர் நாணயப் பெறுமதிக்கு மாற்றப்பட்டன. அரசாங்கம் கொடுக்க வேண்டிய கடன் நிலுவைகளை எதிர்காலத்தில் கொடுப்பதாக வேறொரு கணக்கில் குறித்தார்கள். மேலதிகமாக Goldman Sachs வங்கியே ஒரு பில்லியன் யூரோ கடனாக கொடுத்து சரிக்கட்டியது.

கிரேக்க மக்கள் கடன் அட்டைகளில் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கையில், அரசாங்கம் அந்தியக் கடன்களால் இயங்கிக் கொண்டிருந்தது. நிதி நெருக்கடி தோன்றிய காலத்தில் இருந்தே, வாழ்க்கைச் செலவை சமாளிக்க முடியாத மக்கள் கடன் அட்டைகளில் பணம் எடுத்து செலவழிக்கின்றனர். இந்தக் கடனை எல்லாம் எப்போது திருப்பிக் கட்டுவோம் என்பது அவர்களுக்கே தெரியாது. இது நெருக்கடியை இரட்டிப்பாக்குகின்றது. தற்கால கிரேக்க பொருளாதாரம் ஒரு மாயையின் மேலே தான் கட்டப்பட்டிருந்தது.

பாரம்பரிய விவசாய நாடான கிரீஸ், எழுபதுகளுக்குப் பின்னர் விவசாயத்தைக் கைவிட்டது. அதிக வருமானம் ஈட்டித் தரும் உல்லாசப் பிரயாணத் துறையில் நம்பியிருந்தது. இருப்பினும் உள்நாட்டு விவசாயிகளை ஊக்குவிக்க அரசு வழங்கிய மானியத்தைக் கொண்டு, விவசாயத் துறையும் மறுமலர்ச்சி கண்டது. அகதிகளாக

அல்லது சட்டவிரோதமாக குடியேறிய அல்பேனிய, இந்திய, பாகிஸ்தானிய கூலியாட்கள் வயல்களில் குறைந்த கூலிக்கு வேலை செய்தார்கள். இதனால் கிரேக்க விவசாயிகள் வளமாக வாழ முடிந்தது. தனது நாட்டு விவசாயிகளுக்கு மானியம் கொடுக்கும் ஜெர்மனி போன்ற பணக்கார ஐரோப்பிய நாடுகள், கிரேக்க விவசாயிகளுக்கு கொடுத்த மானியத்தை பொருளாதாரத் தவறாக சுட்டிக் காட்டுகின்றன. ஆமாம், கடன் வாங்கியவன் கடன் கொடுத்தவனைப் போல வாழ நினைக்கலாமா?

இரண்டாம் உலகப்போர் காலத்தில் நாஜிகளின் ஆக்கிரமிப்பில் இருந்த கிறீஸ் விடுவிக்க கம்யூனிச கட்சியின் விடுதலைப் படை போராடியது. எந்த வல்லரசின் உதவியுமின்றி, பெரும்பாலான பகுதிகளை விடுதலை செய்து தமது கட்டுப்பாட்டின் கீழ் கொண்டு வந்தார்கள். பெரும்பான்மை கிரேக் மக்கள் விவசாய சமூகமாக இருந்தமையும், கம்யூனிஸ்ட்களின் வெற்றிக்கு மூல காரணம். பிரிட்டனின் உதவியுடன் கம்யூனிசக் கிளர்ச்சி முறியடிக்கப்பட்டது.

அதன் பிறகு கிறீஸ் மேற்குலக பொருளாதார ஆதிக்கத்தின் கீழ் வந்தது. விவசாய பொருளாதாரம் புறக்கணிக்கப்பட்டு, அந்த இடத்தில் சுற்றுலாப் பொருளாதாரம் புகுத்தப்பட்டது. ஒரு காலத்தில் மீனவ சமூகத்தினர் மட்டுமே வாழ்ந்து கொண்டிருந்த தீவுகள் மெருகூட்டப்பட்டன. பிரிட்டன், ஜெர்மனி, நெதர்லாந்து போன்ற பணக்கார ஐரோப்பிய நாடுகளில் இருந்து வந்த உல்லாசப் பயணிகள் கிரேக்க தீவுகளை தமது கோடைகால காலனிகளாக மாற்றினார்கள். அவர்கள் கொண்டு வந்து கொட்டிய பணம் கிரேக்க மக்களின் வாழ்க்கைத் தரத்தை உயர்த்தக் காரணமாக இருந்தது.

கை நிறையச் சம்பாதித்து வாய் நிறையச் சாப்பிடும் மக்கள், கம்யூனிஸ்ட்கள் சொல்வதைக் கேட்க மாட்டார்கள் என்பது உண்மை தான். சிறிது காலம் தடை செய்யப்பட்டிருந்து, பின்னர் புத்துயிர் பெற்ற கிரேக்க கம்யூனிசக் கட்சியும் பாராளுமன்ற அரசியல் சாக்கடையில் கலந்துவிட்டது. இருப்பினும் கம்யூனிச அபாயம் கனவில் வந்து மிரட்டினாலும், கிரேக்க அரசு கலங்கிய அப்படியான சந்தர்ப்பங்களில், “யாமிருக்கப் பயமேன்” என்று ஆட்சியைப் பிடித்தது இராணுவம்.

பாசிசவாதிகளும், தேசியவாதிகளும் நிறைந்திருந்த கிரேக்க இராணுவம், அயல் நாடான துருக்கியைக் காட்டி மக்களைப் பயமுறுத்தி கொண்டிருந்தது. கிறீஸ்க்கும் துருக்கிக்கும் ஜென்மப் பகை. பிற்கால இஸ்லாமியப் படையெடுப்புகளுக்கு தலைமை தாங்கிய ஓட்டோமான் துருக்கியர்கள், முழு கிறீஸ்சூழ்ம் தமது

சாம்ராஜ்யத்தின் ஒரு பகுதியாக வைத்திருந்தார்கள். கிரேக்க கிறிஸ்தவ மதகுருக்கள் தலைமையில் துருக்கியருக்கு எதிரான விடுதலைப் போராட்டம் நடந்தது.

முதலாம் உலகப் போரின் பின்னர்தான் நவீன கிரேக்க தேசம் உருவானது. அன்றிலிருந்து இன்று வரை தன்னை துருக்கியின் முதன்மை எதிரியாகக் காட்டிக் கொள்வதில், கிரீசுக்கு அலாதிப் பிரியம். நிலப்பரப்பில், மக்கட்தொகையில் பல மடங்கு பெரிதான துருக்கியுடன் இராணுவர்தியாக மோதுவது சாத்தியமில்லை. இருப்பினும் அதைச் சொல்லிச் சொல்லியே ஆயுதங்களை வாங்கிக் குவித்தது. அன்று கிரீசுக்கு ஆயுதங்களை ஆயுதங்களை விற்றுக் கொண்டிருந்த மேற்குலக நாடுகள், இன்று பொருளாதார பிரச்சினைக்கு அதையே காரணமாகக் காட்டுகின்றன.

கிரேக்கர்களையும், துருக்கியரையும் மதம், மொழி போன்ற அம்சங்கள் பிரித்து வைத்திருந்தாலும், நெருங்கிய கலாச்சார ஓற்றுமைகளை கொண்டுள்ளனர். சராசரி கிரேக்கர்களின் மனோபாவத்தை, மேற்கு ஜோப்பியருடன் ஒப்பிட முடியாது. கிறிஸ்தவ மதம் ஒன்றைத் தவிர வேறு எதுவும் அவர்களை பிற ஜோப்பியருடன் பிணைப்பதில்லை. மத்திய கிழக்கு நாடுகளின் ஒன்றியம் உருவானால், கிறீஸ் அதில் மிகக் கச்சிதமாக பொருந்தும். “லஞ்சம், ஊழல் கிரேக்க சமூகத்தை விட்டு இன்னும் அகலவில்லை, அது தான் பொருளாதார வீழ்ச்சிக்கு காரணம்...” என்று ஜோப்பிய பொருளாதார நிபுணர்கள் ஒப்பாரி வைக்கின்றனர். ஜோப்பிய மத்திய வங்கியும் ஏதோ இப்போது தான் கண்டுபிடித்ததைப் போல பதறுகின்றது.

கிறீஸில் சிறிது காலம் வாழ்ந்த அகதிகளுக்கு கூட இதெல்லாம் எப்போதோ தெரியும். அகதித் தஞ்சம் கேட்ட குற்றத்திற்காக சிறை சென்றதும், பணம் கொடுத்து விடுதலையானதும் பல அகதிகளுக்கு அவர்களது தாயகத்தை நினைவுபடுத்தின. சாதாரண கிரேக்க மக்கள் முன்னர் வஞ்ச, ஊழல் பிரச்சினை குறித்து முறையிடவில்லை என்பது உண்மைதான். நமது நாடுகளில் வஞ்சம் கொடுத்து காரியத்தை சாதித்துக் கொள்ளும் மத்திய தர வர்க்கத்தைப் போலத் தான் சராசரி கிரேக்கர்களும் வாழ்ந்தார்கள். வஞ்சப் பேய் ஒரு காலத் தில் தமது இருப்பிற்கே ஆப்பு வைக்கும் என்பதை காலம் தாழ்த்தித் தான் புரிந்து கொண்டார்கள்.

நல்லது. தற்போது எழுந்துள்ள பொருளாதார பிரச்சினைக்கு என்ன தீர்வு? ஜோப்பிய ஒன்றியத்தின் ஒட்டுமொத்த பொருளாதாரத்தை சீர்க்குவைக்கும் கிறீசை வெளியேற்றி விடலாம். மேற்குலக முதலீட்டு

வங்கிகள், அரசாங்கத்தின் கடன்பத்திரங்களில் முதலீடு செய்த பண்ததை திரும்பப் பெற்றுக் கொள்ளலாம். அரை வாசித் தொகை திருப்பித் தரப்படும் என்று ஒப்பந்தம் போடப்பட்டுள்ளது. மிகுதி அரைவாசி யார் தருவார்கள்? சந்தேகமில்லாமல் கிரேக்க பிரஜைகள் தான். தமது சம்பளத்தை, ஓய்வுதியத்தை குறைத்து, காப்புறுதிகளுக்கு அதிக கட்டுப்பணம் கட்டி, வங்கிச் சேவைக்கு அதிக கட்டணம் செலுத்தி, கடனை அடைப்பார்கள்.

இந்த நிபந்தனைகளுக்கு கிரேக்க பாரானுமன்றத்தில் ஆளும் சோஷலிசக் கட்சியும், தீவிர வலதுசாரிக் கட்சியும் ஒப்புதல் அளித்துள்ளன. இவையெல்லாம் கிரேக்க மக்களை ஆத்திரமுற வைத்ததில் வியப்பில்லை. இன்றைக்கும் தமது வாபத்தை குறைத்துக் கொள்ளாத முதலாளிகளும், ஆடம்பரங்களைக் குறைத்துக் கொள்ளாத பணக்காரர்களும் கடன் சமையை பொறுப்பேற்க வேண்டும். தேசத்தின் தவறான முகாமைத்துவத்திற்கு இவர்கள் காரணமில்லையா? அதிகம் படித்த கணக்கியல் நிபுணர்கள் தானே கணக்கில் மோசடி செய்தார்கள்? சிக்கலான பொருளாதார சூத்திர மெல்லாம் சாதாரண பொதுமகனுக்கு புரியாத சிதம்பர ரகசியம். ஆயினும் அப்பாவி பொது மக்கள் தான் பொருளாதார பிரச்சினைக்கு பொறுப்பு ஏற்க வேண்டும்.

கிறீசின் பொருளாதாரப் பிரச்சினை யூரோ நாணயத்தை பாதிக்கின்றது. இது ஒரு வகையில் நன்மையை தந்தாலும், நீண்ட கால நோக்கில் தீங்கு விளைவிக்கலாம். யூரோ நாணயத்தின் பெறுமதி குறைந்துள்ளதால் ஏற்றுமதி அதிகரித்துள்ளது. இது பொருளாதார நெருக்கடியில் இருந்து மீணுவதற்கு வழிவகுத்துள்ளது. ஆயினும் பணக்கார ஐரோப்பிய நாடுகள் மட்டுமே இதனால் வாடமடைந்துள்ளன. தற்போது முன்பு இருந்ததைப் போல முன்னேறிய வட ஐரோப்பிய நாடுகள், பின் தங்கிய தென் ஐரோப்பிய நாடுகள் என்ற பிரிவினை மீண்டும் தோன்றியுள்ளது. கிறீஸ், தென் இத்தாவி, தென் ஸ்பெயின், தென் போர்த்துக்கல் என்பன, ஒரு காலத்தில் வறுமையில் வாடிய அபிவிருத்தியடையாத பகுதிகளாக இருந்தன. அந்தப் பகுதி மக்கள் வேலை தேடி செல்வந்த வட-ஐரோப்பிய நாடுகளுக்கு இடம்பெயர்ந்தனர்.

ஐரோப்பிய ஒன்றியத்தின் தாராளமான நிதி வழங்கல், தென் ஐரோப்பாவின் அபிவிருத்திக்கு உதவியது. குறிப்பாக உல்லாசப் பிரயாணத் துறை, ரியல் எஸ்டேட் போன்ற பொருளாதார அபிவிருத்திகளே இடம் பெற்றன. அங்கேயெல்லாம் உல்லாசப் பயணிகளாக சென்றதும், வீட்டுமனை வாங்கியதும் வட-

ஜூரோப்பியர்கள் தான். பொருளாதார நெருக்கடியால் அவர்கள் தமது நாடுகளிலேயே தங்கி விட்டார்கள். அவர்களது அரசுகளும் கடும் பிரயத்தனப்பட்டு பொருளாதார நெருக்கடியில் இருந்து மீண்டன. இதனால் என்ன நடந்தது என்றால், தென்னக ஜூரோப்பிய பகுதிகளில் வேலைகள் பறிபோயின. அந்த இடத்தில் வட ஜூரோப்பிய மக்களுக்கு வேலை வாய்ப்புகள் உருவாக்கப்பட்டன.

ஜூரோ நாணய கூட்டமைப்பில் இருந்து கிறீசை வெளியேற்றுவதால், பிற ஜூரோப்பிய நாடுகள் தமது பொருளாதாரத்தை பாதுகாக்க நினைக்கின்றன. கிறீசை தொடர்ந்தும் வைத்துக் கொள்வதற்காக ஆகும் செலவு, தற்போது வழங்கிய கடனை விட மூன்று மடங்கு அதிகம். அதனால் கிறீசை கழற்றி விடுவதே உத்தமம். கிறீசும் வேறு வழியின்றி தனது பழைய தேசிய நாணயமான டிராக்மாவை மீண்டும் கொண்டு வர வேண்டும். ஆனால் புதிய டிராக்மாவை ஜூரோவுக்கு பரிமாற்றம் செய்யும் போது, ஜூரோப்பிய ஒன்றியம் குறைந்த விலையை நிர்ணயிக்கும். இதனால் கிரேக்கர்கள் வாங்கிய கடன், திருப்பிச் செலுத்தப்படும் காலம் வரும் போது இரண்டு மடங்காகி இருக்கும். அதனோடு வருடாந்தம் கட்ட வேண்டிய வட்டியையும் சேர்த்துப் பாருங்கள். கிறீஸ் திவாலானதால் பணக்கார ஜூரோப்பிய நாடுகளும், ஐ.எம்.எப்.பும் புதிய வருமானத்தை தேடிக் கொண்டுள்ளன. அதை விட பெறுமதி குறைந்த டிராக்மாவை சுவீகரித்துக் கொண்ட கிறீசுக்கு வட- ஜூரோப்பிய உல்லாசப் பிரயாணிகள் அதிகளவில் படையெடுப்பார்கள். சுருக்கமாக சொன்னால், மேற்கு ஜூரோப்பிய நாடுகள் கீழே விழுந்த கிறீசை தமது காலனிய சுரண்டலுக்கு உட்படுத்தப் போகின்றன. “கிரேக்க அரசாங்கம் தீவுகளை வெளிநாடுகளுக்கு விற்கப் போகின்றது,” என்ற வதந்தியும் மக்கள் மத்தியில் உலவுகின்றது.

சாதாரண கிரேக்க மக்களின் தார்மீக கோபாவேசம், வேலை நிறுத்த போராட்டங்கள், ஆர்ப்பாட்ட ஊர்வலங்கள் மூலம் வெளிப் படுகின்றது. ஏதென்ஸ் சர்வதேச விமான நிலையத்தை மூடும் அளவிற்கு தொழிற்சங்கங்கள் வலுவாக உள்ளன. கிறீசில் போர்க்குணமிக்க தொழிற்சங்கம், கம்யூனிஸ்ட் கட்சி (KKE) யினுடையது. ஆயினும் இன்றைய கம்யூனிஸ்ட் கட்சி புரட்சிக்கு தயாராக உள்ளதா என்பது கேள்விக்குறி. ஒரு காலத்தில் கம்யூனிஸ்ட் கட்சி ஆதரவாளராக இருப்பதே தண்டனைக்குரிய குற்றமாக இருந்தது. பாசிச இராணுவ ஆட்சியின் கீழ் கடுமையாக பாதுக்கப்பட்ட கிரேக்க கம்யூனிஸ்ட் கட்சி, தற்போது ஆயுதமேந்திய வள்முறைப் போராட்டத்திற்கு தயாராக இல்லை. அந்த இடத்தை வேறு சில இடுதுசாரி இயக்கங்கள் பிடித்துள்ளன.

எழுபதுகளில் இராணுவ ஆட்சியை முடிவுக்கு கொண்டு வந்ததில் ஏதென்ஸ் தொழில்நுட்பக் கல்லூரி மாணவர்களின் போராட்டம் குறிப்பிடத்தக்க பங்காற்றியுள்ளது. மார்க்சிச-வெளினிச்தையும், கூடவே அனார்க்சிசத்தையும் கொள்கையாக கொண்ட தீவிரவாத அமைப்புகள் உருவாகின. நீண்ட காலமாக பிடிப்பாமல் இருந்த அதன் தலைவர்கள், மேற்குலகின் நிர்ப்பந்தத்தின் பின்னர் கைது செய்யப்பட்டனர். இத்துடன் கிறீசின் இடதுசாரி தீவிரவாதம் முடிவுக்கு வந்துவிட்டதாக, ஏகாதிபத்தியம் நிம்மதிப் பெருமுக்கு விட்டது. எல்லாம் சிறிது காலம் மட்டும் தான். அமெரிக்காவின் நிதி நெருக்கடி அவர்களின் உறக்கத்தை கெடுத்தது.

கிறீசில் முதலாளித்துவம் தனது சவக்குழியை தானே தோண்டிக் கொண்டிருந்தது. பொய், சூதுவாது, மோசடி மூலம் மக்கள் மத்தியில் அம்பலப்பட்ட கும்பல் ஒன்று, காவல்துறையை ஏவி மக்கள் எழுச்சியை அடக்க முடியாது தத்தளிக்கின்றது. நிதி நெருக்கடியின் விளைவாக தன்னிச்சையாக தோன்றிய மக்கள் போராட்டம் அதிகார வர்க்கத்தை ஆட்டம் காண வைத்துள்ளது. இவையெல்லாம் ஒரு சில தினங்களில் ஒழிந்து போகும் சலசலப்புகள் என்று தான் பலரும் நினைத்தார்கள். இரண்டு வருடங்கள் போராட்டம் தொடரும் என்று யாரும் எதிர்பார்க்கவில்லை.

மே 5 அன்று, ஏதென்ஸ் மாநகரில் மூன்று லட்சம் மக்கள் அணி திரண்ட ஊர்வலம் சாதாரண நிகழ்வுவெல்ல. அனைத்தையும் இழந்தவர்களின் கலகம், வங்கிகளை கலக்கமடைய வைத்தது. பன்னாட்டு நிறுவனங்கள், வங்கிகள், ஆடம்பர அங்காடிகள், என்று எவை யெல்லாம் முதலாளித்துவத்தின் குறியிடாக உள்ளதோ, அவை யெல்லாம் இலக்குகளாகின. அமைதிவழிப் போராட்டம் எதையும் சாதிக்காததைக் கண்ட இளைஞர்கள் பலர் தீவிரவாத வழியை நாடுகின்றனர். பெற்றோர்களால் தமது பிள்ளைகளை தடுக்க முடிய வில்லை. அல்லது விரும்பவில்லை. அவர்களைப் பொறுத்தவரை இழப்பதற்கு எதுவுமற்றவர்கள். போராட்டத்திற்கு தள்ளப்பட்டவர்கள். அவர்களுக்கு நேற்று வரை அரசியல் வேப்பம்காயாக கசத்தது. இன்று அரசியல் அவர்களை பற்றிக் கொண்டுள்ளது.

கிரேக்க அரசுக்கும், முதலாளித்துவத்திற்கும் எதிரான போராட்டத்தை தீவிரமாக முன்னெடுப்பவர்கள் அனார்கிஸ்ட்கள் என்ற இடதுசாரி அமைப்பை சேர்ந்தவர்கள். அவர்களை ஒரு அமைப்பு என்று கூற முடியாது. அப்படி சொல்வதையே வெறுக்கிறார்கள். அவர்களுக்கென்று கட்சி, தலைவர், செயலாளர் என்று எதுவும் கிடையாது. ஓவொருவரும் சுதந்திரமான தனிநபர்கள். ரகசிய வலைப்பின்னல்

மூலம் சந்தித்துக் கொள்கிறார்கள். பொதுவான போராட்டத்தில் இணைந்து கொள்கின்றனர். செல்விடத் தொலைபேசி, இன்டர்நெட் போன்ற நவீன தொழில்நுட்ப கருவிகளை போராட்டங்களை ஒழுங்குபடுத்த பயன்படுத்துகின்றனர்.

இதுவரை காலமும், இந்த சாதனங்களை எல்லாம், முதலாளித்துவம் தனது எதிரிகளை கண்காணிக்கவும், எதிரி நாட்டு அரசுகளை கவிழ்க்கவும் பயன்படுத்தி வந்தது. “ஆஹா, எழுந்தது பார் டிவிட்டர் புரட்சி.” என்று தமது சாதனைகளை தாமே பாராட்டிக் கொண்டிருந்தனர். ஆனால் என்றோ ஒரு நாள், மேற்குலக நாடுகளிலும் “டிவிட்டர் புரட்சி” வெடிக்கும் என்று கனவு கண்டிருக்க மாட்டார்கள். கிறீஸ், இத்தாவிலி, ஸ்பெயின், போர்த்துக்கல், என்று எங்கெல்லாம் நெருக்கடி தோன்றுகிறதோ, அங்கெல்லாம் மக்கள் போராடக் காத்திருக்கிறார்கள். ஏனென்றால் நூறாண்டு கால போராட்டத்தின் ஊடாக பெற்றுக் கொண்ட உரிமைகளை, அவர்கள் ஒரே நாளில் இழக்கத் தயாராக இல்லை.

குறிய்புகள்:

கருப்புப் பிரதிகளின் பிற வெளியீடுகள்

1.	பெரியார்: அறம் அரசியல் அவதாறுகள் (கட்டுரைகள்)	65.00
2.	தீசையெங்கும் சுவர்கள் கொண்ட கிராமம் (குறுநாவல்கள்) அழகிய பெரியவன்.....	120.00
3.	சாதி எதிர் வர்க்கம் சி.பி.எம் முன்வைக்கும் கிருமியேயர்: ஒரு விவாதம் அசோக(யாதவ்) (கட்டுரைகள்) தமிழில்: மதிவன்னன்	45.00
4.	இந்து ஆண்மீகமே பாசிசம்தான் (நேர்காணல்: காஞ்சா அப்பலய்யா) தமிழில்: கலினமலர்.....	20.00
5.	வருத்தப்பட்டு பாரம் சுமக்கிள்றவர்களே எங்களிடம் வராதீர்கள் (கட்டுரைகள்) பேரா. இளங்கோவன்	40.00
6.	பிறத்தியாள் (கவிதைகள்) பாலுபாரதி (நார்வே)	50.00
7.	சாவுகளால் பிரபலமான ஊர் (கவிதைகள்) தர்மினி (பிரான்ஸ்)	50.00
8.	உறையும் பனிப் பெண்கள் (சிறுகதைகள்) (கன்டா)	60.00
9.	மீன் கோணம் (கட்டுரைகள்) அழகிய பெரியவன்	100.00
10.	கள்ளக் காதல் (கவிதைகள்) வசுமித்ர - ஆதீர	90.00
11.	நமக்கிடையிலான தொலைவு (கவிதைகள்) ம. மதிவன்னன்	40.00
12.	நான் சந்தித்த மரணங்கள் - மரண கானா விஜி	40.00
13.	உள் ஒதுக்கீடு: சில பார்வைகள் (கட்டுரைகள்) ம. மதிவன்னன்	45.00
14.	சேதுக்கால்வாய்ந்திட்டமும் ராடுமேசுவரத் தீவு மக்களும் (கட்டுரைகள்) குமரன்தாஸ்	50.00
15.	பெரியார்: தலித்துகள் முஸ்லிம்கள் (கட்டுரைகள்) அ. மார்க்ஸ்	55.00
16.	காந்தியின் உடலரசியல் - ராமாநுஜம்	20.00
17.	குழந்தைப் போராளி - சௌனா கெய்றூற்றி, தமிழில்: தேவா (சுவிஸ்)....	180.00
18.	புலிப்பாய்ந்த போது இரவுகள் கோடையில் அலைந்தன - மஜித் (இலங்கை)	35.00
19.	போர் இன்னும் ஓயவில்லை - ஒலோபாசக்தியுடனான நேர்காணல்கள்	65.00
20.	நான் எப்போது அடிமையாய் இருந்தேன் - ஓலோபாசக்தி எடுத்த நேர்காணல்கள்	90.00
21.	சுயமரியாதை இயக்க வீராங்கனைகள் 1 - முனைவர் மு. வளர்மதி	55.00
22.	சுயமரியாதை இயக்க வீராங்கனைகள் 2 - முனைவர் மு. வளர்மதி	90.00
23.	ஓலோபாசக்தியின் 'ம்'	80.00
24.	வேலகல்க்காரியின் புத்தகம் - ஓலோபாசக்தி	64.99
25.	எம்.ஐ.ஆர் கொலை வழக்கு - ஓலோபாசக்தி	110.00

2012 வெளியீடுகள்

	விலை
ஜாதியற்றவளின் குரல் (கட்டுரைகள்) - ஜெயராணி	ரூ. 18.00
காசு ஒரு பிசாசு (கட்டுரைகள்) - கலையரசன் (நார்லே)	ரூ. 7.50
சடையன் குலம் (நாவல்) - ஹீதர கணேசன்	ரூ. 200.00
பிரன்னடையாறு (சிறுகற்றகள்) - மெலிஞ்சி முத்தன்	ரூ. 65.00
போதுவின் தனிமை (கவிதை) - யாழன் ஆசுதி	ரூ. 70.00
தீராவிட இயக்க ஒவ்வாமை - பொதியவெற்பன்	ரூ. 120.00
உம்மா: கருவன்டாய் பறந்து போகிறான் (கவிதை) - எச். ஜி. ரகுல்	ரூ. 75.00
மரிச்ஜாபி : சி.பி.எம் அரசின் தலித் தினப்படிகொலை (கட்டுரை)	ரூ. 60.00
- தமிழில் இனியன் இளாங்கோ	
உடலரசியல் சில குறிப்புகள் (கட்டுரை) - வ. கீதா	ரூ. 15.00
அனலை நாகம்மையாரும் தோழர் கண்ணம்மானும் - முனைவர் மு.வளர்மதி	ரூ. 75.00
வனாந்திரத் தனிமையின் கூழாங்கற்கள் - ம.மதிவன்னன்	ரூ. 70.00
கொரிள்லா - வேஷபாகச்தி	அச்சில்
தேசத்துரோகி - வேஷபாகச்தி	அச்சில்

தருப்புப்
மிரதிகள்

அய்ரோப்பிய நாடுகளிலும், அமெரிக்காவிலும் நடந்து கொண்டிருக்கிற பொருளாதார வீழ்ச்சிகளுக்கான பின்னுள்ள முதலாளியத்தீன் அரசியற் சதிகளை அம்பலப்படுத்துகிறது இந்நால்.

வங்கி முதலாளிகளின் போர் முதலீடுகள், வீட்டுக்கடன் கொள்ளலைகளால் வீதிகளில் குடியேறும் மக்கள், வங்கி கொள்ளலையாக்களை பாதுகாக்கும் அரசு பயங்கரவாத செயல்கள், நவ காலனியத்தில் பறிபோகும் நாடுகளின் இறைமைகள் என விரிந்த புலத்தில் விவாதங்களை நிகழ்த்துகிறார் கலையரசன்.

தமிழ்த் தேசியம், இந்திய தேசியம், சர்வதேசியம் என இருந்த நமது தேர்வுகளை வீழ்த்தி வருகிறது சந்தை தேசியம்.

மேற்குலகில் இன்று முதலாளியத்திற்கு வந்துக்கடி நேரிடுவேள்ளதாக மேலோட்டமான உணர்நிலையில் கொண்டாட்டங்களை முன் வைப்பவர்களை நூட்பமான விவரங்களை கட்டிக்காட்டி எச்சரிக்கவும் செய்யும் சமகாலத்தீன் மிக முக்கியப்பிரதி இது.

2

தலித்துகளாய்ப் பிறந்த காரணத்திற்காக சாதியத்தாலும், பார்ப்பன பயங்கரவாத அரசாலும் படுகொலை செய்யப்பட பரமக்குடி தோழர்களுக்கு...